

Stezičice

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 52 - JUNIJ 2021

Cankarjevi Babi

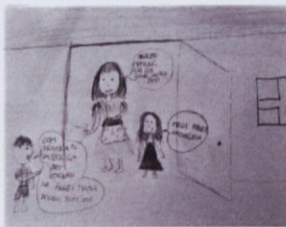
V STRIPU DEVETOŠOLCEV

Imel sem revnega prijatelja Petra, ki mi je pomagal pri šolskem delu.

Ker sem imel vsega preveč, nisem razumel, kako uborno živi.

Bil je praznik in Peter je upal pri meni dobiti slastno kosilo in še največji zaklad: s cukrom potresene bobbe.

Po cerkveni slovesnosti se je odpravil za našim luksuznim vozom, peš, po beli cesarski cesti ...

Vse je bilo že pripravljeno in mi smo začeli brez njega.

Petru se je zdelo, da mu še drevje govori: "Kaj pa ti tu, berač?"

Medtem ko sem bil ves masten od krofov in pečenke ...

... je Peter kupal v našo jedilnico.

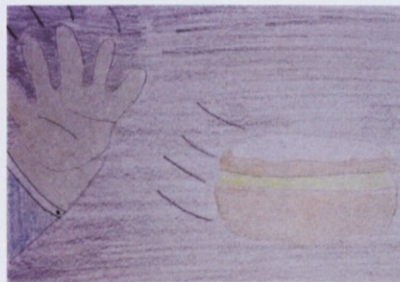
Stal je pred vrati in ni vedel, kaj naj bi storil. Mi ga nismo želeli opaziti.

Pomisli je na Francko, ki si je želela naš božansko dober bob, s cukrom posut.

Rekli so mi, da sem bil takrat razposajen in objesten, in zagledal sem Petra.

Nenadoma sem krof hudobno zalučal proti njegovi glavi!!

Priletel je krof tako močno, da je celo oplazil ubogega Petra. Tega nisem mogel nikoli več pozabiti.

Dragi bralci!

Kako pogosto slišim izza šolskih klopi, da se nekaj ne spleča. Beseda sama mi deluje popačeno, misel, iz katere se napaja, pa je preračunljiva, oddaljena od želje srca; srce pa se napaja iz notranje radosti po ustvarjanju.

Kompetenca ustvarjalnosti in inovativnosti je ena izmed najpomembnejših veščin za življenje v 21. stoletju, piše na spletni strani, ki trži storitve razvoja veščin pri posameznikih, in še, **da je ustvarjalnost proces kreiranja novih idej (ali iskanja novih povezav med že obstoječimi idejami), inovativnost pa uporaba nove ideje v praksi.**

Pod takšne misli vsakič podpišem, saj je učitelju najtežje opazovati, kako nadarjen učenec ne izkorišča svojih potencialov. Nekateri odsotni obrazi na ekranih v času pouka na daljavo so takšni ostali tudi po vrnitvi v razrede. Mnogim je bilo težko ujeti prejšnji ritem dela, razmišljanja, izmenjevanja idej, nekateri pa ste se v izolaciji prelevili v mladostnike, ki vam je v zadovoljstvo raziskovati svoje potenciale in odkrivati kaj novega. Razmišljate kritično in ob novem izzivu se vam na obraz prikrade nasmešek, ob uspehu pa prešeren smeh. Letošnje Stežice so plod vašega dela in **sodelovanja**. Še ena veščina, brez katere nam zagotovo ne bi uspelo, kajne? Priznajte, morali ste biti malo pogumni, ko ste učiteljem zastavljali vprašanja bolj osebne narave; premakniti ste se morali iz cone udobja, ko ste snemali kratke videe; razmišljali ste izven ustaljenih okvirov in z možganskimi nevihtami širili povezave nevronov. Uživali smo ob novih idejah in prebiranju prispevkov. Prav to pa privoščimo tudi bralcem. Spomin na to noro šolsko leto, zabeleženo z vašimi iskrenimi in iskrivimi besedami.

Lepe in sončne počitnice želim, saj so le-te najboljša nagrada.

Mentorica in urednica
Andreja Kosec

Lenart Šlibar, 5. K

IZDAJA:

Osnovna šola Bistrica

Begunjska cesta 2
4290 TRŽIČ

Tel.: 04 597 17 60

Fax.: 04 597 17 70

E-mail: stezice@guest.arnes.si

Spletna stran: <http://www.os-bistrica.si>

GLAVNA UREDNICA: Andreja Kosec

LEKTORIRANJE: Andreja Kosec

NASLOVNICA: Noel Križnar, 4. b

Slike učencev od 1. do 5. razreda

Zarja Kokalj, 1. a, Klara Požun Vogrin, 2. a, Eva Ahačič Logar,
Zala Biček in Sara Pogačnik, 3. b, Ela Stanič, 4. b

NOVINARJI:

Zoja Rožič in Julija Ahačič, 7. b

Neža Rožič, Eva Boldin, Jerneja Šlibar in Loti Mušinovič, 8. b
Tina Stritih, Štefan Katona, Neža Špendal in Meta Mencej, 9. a

OBLIKOVANJE: Dina Pintarič

TISK: KARA d.o.o., Cesta Ste Marie Aux Mines 5, Tržič

NAKLADA: 400 izvodov

Dragi učenci, dragi sodelavci, spoštovani starši.

Šolsko leto 2020/2021 smo začeli vsi skupaj v šoli, in sicer po modelu B. Iz tedna v teden smo trepetali, spremljali vladne ukrepe in srčno upali, da bi le tako ostalo do konca šolskega leta. Pandemija in pohod koronavirusa žal nista bila na naši strani. Ponovno smo se soočili s poukom na daljavo, odpiranjem, zapiranjem šole, omejitvami, mehurčki, maskami ...

Spomladanska izkušnja nam je prišla prav.

Na novo šolsko leto smo se pripravljali tako rekoč vse poletje, nadgrajevali smo izkušnje iz obdobja, ko so se razmere z novim koronavirusom zaostrovale v prejšnjem šolskem letu. Preigrali smo različne scenarije, kaj in kje bi se še lahko zgodilo.

Prilagodili smo urnike delu na daljavo in utrdili protokola video sob in komunikacije znotraj eAsistenta.

Bili smo pogumni in odločni; čeprav nam je vzeta običajna sedanjost, si ne pustimo vzeti prihodnosti.

Šolsko leto ni bilo lahko. Naložilo nam je nove naloge, nove izzive. Iz njih smo izstopili močnejši, samozavestnejši, z novimi znanji. Naučilo nas je, da moramo biti hvaležni za vsak dan, za vsak lep in manj lep trenutek, za družino, zdravje ali samo za nasmešek, ki nam ga je nekdo podaril. Pokazalo nam je, da bomo v prihodnje v svoje delo skušali vključiti več učenja izven učilnic, več projektnega in izkustvenega učenja, gibanja ter medgeneracijskega povezovanja. In če bomo s tem izboljšali kakovost pridobljenega znanja in medsebojnega sodelovanja ter krepili socialne veščine, bo naša prihodnost, potovanje uspešno.

Imamo inovativne učitelje, najboljše učence, imamo razumevajoče starše, skrbnike.

Ponosna sem na celoten kolektiv, učence, starše, skrbnike. Pot do cilja dosegamo, ko imamo jasno zastavljene smernice. Imamo inovativne učitelje, ki s pedagoškim, vzgojnim in svetovalnim delom plemenitijo zakladnico znanja in vedenja in predstavljajo temelj sodobne šole ter njene preobrazbe, najboljše učence, ki izkazujejo izjemne dosežke na intelektualnem, ustvarjalnem, tehniškem, umetniškem področju, imamo razumevajoče starše, skrbnike, ki otroke motivirajo k samostojnemu delu, jim dovolijo, da se postavijo na lastne noge, da pokažejo, kaj zmorejo sami, in imate pregled nad tem, kaj delajo za šolo in kako delajo.

Vse je, kot mora biti.

Kot omenjeno, je leto pred nas prineslo mnogo preizkušenj, predvsem pa zavedanje, kako zelo smo odvisni drug od druge-

ga, tako v smislu zagotavljanja varnega in zdravega življenjskega okolja kot v tem, kako smo lahko drug drugemu v spodbudo. In prav to smo dosegali s presežnimi prireditvami, s katerimi smo združevali celotno lokalno skupnost. V sodelovanju s Knjižnico dr. Toneta Pretnarja Tržič smo izvedli odmeven, nepozaben prenos znanja **DIGITALNO=REALNO=NORMALNO**. Tradicionalni slovenski zajtrk smo obeležili z našo prvo oddajo v živo **DOBRO JUTRO, OSNOVNA ŠOLA BISTRICA**, v virtualen svet in vaše domove smo ponovno vstopili z božično-novoletno oddajo **PRAZNUJMO SKUPAJ, ODDALJENOST NAS ZDRUŽUJE**. Za oskrbovance Doma Petra Uzarja smo v okviru tehničnega dne izdelovali novoletna darilca, pisali pisma, voščila pod sloganom **Mala pozornost za veliko veselje – vse za lepši jutri**. Tudi proslava **ob kulturnem prazniku** je bila postavljena času primerno na e-oder z dvema presežnima izdelkoma, razredne in predmetne stopnje.

Nacionalno preverjanje znanja za učence 6. in 9. razreda je bilo izvedeno v šoli. Šole smo bile pripravljene tudi na elektronsko izvedbo in navdihuje nas dejstvo, da imamo vse pogoje za uspešno izvedbo tudi v e-obliki. Tekmovanja iz znanj so bila organizirana na šolski in državni ravni, v kombinaciji v živo oz. na daljavo. Ponosna sem na izjemne dosežke učencev in njihovih mentorjev, učiteljev. **Posegali so pa najvišjih mestih, po ZLATIH in SREBRNIH priznanjih.**

Pred nami je še slovo devetošolcev, Slovenija praznuje 30 let samostojnosti.

Dragi devetošolci, drage devetošolke!

Ob veliki prelomnici vam želim, da nadaljujete po začrtani poti, odprti za nove priložnosti in v pričakovanju izpolnitve vaših sanj. Veselite se življenja, ki je pred vami, in četudi ne veste, kaj vas čaka, bodite drzni in predani. Cenite svojo vizijo, ki je zemljevid do vašega cilja. In ne pozabite: prihodnost pripada tistemu, ki verjame v lepoto svojih sanj. Danes so dovoljene sanje. Jutri je nov dan: čestitke ob dnevu državnosti!

V sodelovanju s Tržiškim Muzejem smo pripravili SOBO POBEGA | 30 let samostojnosti Slovenije. Prijazno vas vabim v čas osamosvajanja. S časovnim strojem boste odpotovali v preteklost, tudi tržiško. Kako? Hitro odčitajte QR kodo.

Vaša ravnateljica Dina Pintarič

V prvem razredu manj pišemo in se več pogovarjamo.

1. a o pogumu

VID BIČEK

Pogumni smo bili, ko smo se šli z družino kopat na morje in smo videli meduzo in potem smo še kar ostali notri v morju in se kopali. Potem smo plavali bolj daleč, kjer ni bilo meduz.

NEJC DOLŽAN

Pogumen je tisti, ki se odloči, da roparjem ne da zaklada, ampak pusti, da ga ubijejo. Ko sem se vozil s kolesom, sem rešil mravljico, ki je šla čez pot in je nisem povozil, čeprav sem mislil, da lahko s kolesom padem, saj sem se vozil po bregu. V šoli smo bili na travniku in tam sem pogumno branil sošolke pred dvema sošolcema. Mislim sem, da jim hočeta storiti kaj hudega.

MIJA HAFNER

Ko mi je zdravnica dala injekcijo v ramo, sem bila pogumna. Stisnila sem zobe in mislila na konjičke in ponije, ki jih imam rada. Tudi ko mi je dala injekcijo v prst, sem bila pogumna.

ZARJA KOKALJ

Pogum je to, da se nič ne bojiš. Pogumna sem bila, ko sem se vozila s kolesom in mi na začetku ni šlo dobro. Potem pa sem vztrajala in mi je uspelo. Bila sem vesela. Ko me je videla sestra, se je tudi ona naučila in potem sva se obe vozili s kolesom. S sestrico sva pogumni, ko skačeva na očija, potem me oči tesno prime, ampak medve s sestrico se rešiva in mu pobegneva. To je res zabavno. Moj oči je res močan, ampak s sestrico si pomagava, da se rešiva, ko naju močno drži.

JERNEJ KOTAR

Pri zobozdravnici sem videl, da je nekemu dala v usta 7 blazinic in meni jih je dala kar 5 in to se mi je zdelo res veliko. Ampak sem bil pogumen. Bal sem se, kaj bo, ali bo bolelo, pa nisem nič jokal.

ZALA KRČ

Kaja in Lana sta nas kar čisto sami vodili, ko smo bili maškare. Zdelo se mi je, da sta res pogumni. Tudi jaz sem pogumna, ko skočim z gugalnice in ko na trampolino skočim na rit in potem na kolena in potem nazaj na noge.

OMAR MADANY

Pogumen sem, ko igram nogomet, saj lahko pri igranju žoga prileti v glavo. Ko sem bil še majhen, sem premagal strah in se naučil plavati.

CENE MARKIČ

Pogumen sem bil, ko sem enkrat splezal skoraj čisto na vrh drevesa in je bilo zelo visoko in potem sem videl Dobrčo. Pogumen sem bil takrat, ko sem z očijem delal čisto sam z nožem in z žago. Bil sem vesel, ko mi je oči zaupal in me učil. Pogumen sem bil, ko sem šel z očijem čisto do konca na vrh Dobrče in je bilo zelo visoko. Na koncu je bil lep razgled: led, smreka in veliko trave.

ALI HALID MULALIĆ

Na začetku me je bilo strah voziti se s kolesom. Ampak potem sem se učil in še mami mi je pomagala in sedaj se znam voziti sam. Najprej sem rekel, da se ne bom učil voziti, potem pa sem rekel ja. Ko sem se učil, sem bil pogumen.

TINKARA POLJANC

Poguma sem bila, ko sem se peljala poleti s kolesom in mi je šlo zelo dobro. Takrat sem se prvič sama peljala s kolesom. Počutila sem se veselo.

BOR PUNGARŠEK

Pogum je to, da skočiš z letala. Ko sem se zagugal na drevesu pri prijatelju, sem čutil, da sem pogumen. Pogumen sem, ko grem v drugi razred.

AJDA ROBLEK

Pogumen človek je tisti, ki te reši. Ko sem šla z očijem v njegovo službo, da sem videla, kje dela, sem bila pogumna. Skrbelo me je, kako bo. Ampak potem je bilo dobro in me ni bilo več strah. Ko sem se peljala z gasilskim avtom, sem bila tudi pogumna. Avto je velik in ima velike stopnice in na koncu reševalno košaro. Oči me je dvignil tako visoko. Na vrhu pa je bil lep razgled in sem vse okrog videla.

MAKS ZAJC

Ko sem se vozil s kolesom, sem padel čez balanco in klub temu nisem nič jokal. Čutil sem, da sem pogumen. Ko sem šel k zobozdravnici Mariji pokazat zobe, mi jih je očistila s krtačko in se nisem nič bal. Potem mi je še malo vrtala z vrtalnikom. Bolelo je, ampak sem pogumno zdržal do konca.

ZALA SMOLEJ

Zame je pogum to, da se ne bojim pajkov. Takrat ko ga srečam, ne zakričim, ampak grem čez pajka in naprej.

NEJA SOKOLOVA

Pogumna sem bila, ko sem dala mucki jesti in je bila hrana sluzasta. Ko so šli mucki v gozd čisto do vrha in sem jih šla čisto sama iskat, sem tudi bila pogumna. Ali pa ko se je moja sestra bala žuželke in sem sestrico rešila tako, da sem vrgla žuželko skozi okno.

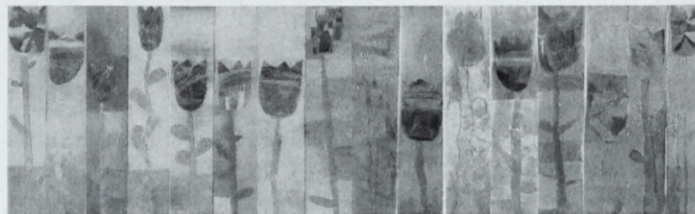
LUKA STOJANOVIČ

Ko smo šli prvič v šolo, sem bil pogumen. Ko sem šel na oder, sem premagal strah. Bil sem vesel.

Pogumen sem bil, ko smo se v šoli začeli spoznavati. Nekaj sošolcev sem poznal, nekaj pa ne. Ko smo šli prvič v jedilnico, me je skrbelo, ker nisem vedel, kaj bom moral jesti za kosilo. Zdaj pa me ni več strah, ker smo že dolgo v šoli.

LIANA ŠPILER CRNOVRŠANIN

Bila sem pogumna, ko sem se šla cepit. Strah me je bilo in malo sem tudi jokala, ampak zdržala sem do konca. Pogumna sem tudi, ko se vozim s kolesom. Sedaj se še učim in še ne znam vsega, ampak se trudim.

PRVOŠOLCI IZ KOVORJA SE VSAKIČ ZNOVA VESELI-MO POMLADI

Veselim se pomladi, ker:

- se bodo ptice vrnile iz toplih krajev. (Oskar Kuhar, 1. K)
- bom lahko z očijem igral nogomet na domačem dvorišču. (Jošt Ahačič, 1. K)
- bom lahko mamici pomagala na vrtu. (Evelin Mrak, 1. K)
- bom šel z očijem na kolesarjenje. (Daniel Jekovec, 1. K)
- bom lahko mamici pomagala na vrtu. (Tasha Triller, 1. K)
- bomo lahko z atijem postavili vodno drčo, mamici pa bom pomagala na vrtu. (Meta Škufca, 1. K)
- bomo šli v hribe. (Valerija Šlibar, 1. K)
- bo veliko rožic. (Veronika Šlibar, 1. K)
- se lahko na vrtu igram z žogo. (Nik Ivanović, 1. K)
- bodo rožice. (Taya Triller, 1. K)
- se bom lahko peljala s kolesom in šla z mamico nabirat zvončke. (Julija Šulgaj, 1. K)
- se bodo zbudile živalice in ker bo zunaj lep topel sonček. (Eli Kasunić, 1. K)
- se bodo živali prebudile in bodo začele cveteti rožice. (Tia Perko, 1. K)
- bomo z učiteljem Petrom metali vortex in ker se bom lahko igral z žogo. (Halil Fazlijaj, 1. K)
- je zunaj toplo, sonce greje in pojejo ptički. (Andrei Smirnov, 1. K)
- je lepše vreme in bom lahko več zunaj. (Tian Mustedanagić, 1. K)

Moja mami in moj očka sta zame najpomembnejši osebi.

Mojl mami je ime Sladžana. Po poklicu je policistka. Dela v Mariboru. Svoj poklic rada opravlja. Doma zabava družino. Trenutno je na porodniškem dopustu. Tudi mojega najmlajšega bratca Viktorja velikokrat nasmeje. Pomaga mi pri nalogi. Imava se zelo rada.

Mojemu atiju je ime Rok. Je lep in prijazen. Tudi on je policist in dela v Škofji Loki. Zelo redkokdaj se prepira, velikokrat nasmeji celo družino. Včasih skuha kosilo, pripravi pa tudi malico in večerjo. Obožuje spanje.

Filip R., 2. K

Moji mami je ime Tanja. Dela v trgovini Kik. Rada ima naravo. Rada tudi šiva, riše in gleda televizijo. Igra se z menoj in mi pomaga pri nalogi. Ko me odpelje v šolo, gre sama v trgovino.

Moj ati Klemen rad gleda grozljivke. Rad tudi spi. Dela na letališču in premika avione. Z menoj rad dela naloge, sestavlja lego kocke, rad ima zajčke, slone. Pomagam mu pri žaganju.

Lann, 2. K

Moja mami se ukvarja z reklamami. Ima veliko sestankov. Rada se vozi s kolesom. Pomaga vsem v družini. Meni veliko pomaga pri nalogah. Najraje je kruh in zelenjavo. Imam morske prašičke. Pomaga mi pri čiščenju kletke. Noče, da dolgo igram igrice. Zelo me ima rada.

Moj oči pa se veliko ukvarja z računalniki. Tudi on ima veliko sestankov. Zelo rad gleda telefon. Je zelo pameten. Zna loviti ribe. Najraje je mlečne stvari. Rad gleda šport. Ko je prost, se igra z menoj.

Filip K., 2. K

Mami zelo rada sesa, pomiva in kuha. Rada gleda filme in hodi na sprehode. Z menoj se igra igro človek ne jezi se in aktivnosti. Rada je makarone in rižoto.

Moj očka rad gleda filme, poslušá glasbo, pleše in igra košarko. Rad hodi na Petrol. Očku pomagam kositi travo.

Lovro, 2. K

Moja mami Monika dela v Ikeji. Veliko dela tudi preko računalnika. Po poklicu je cvetličarka. Njena najljubša barva je vijolična, najraje pa je makarone. Rada gleda filme. Ko pridem iz šole, skupaj pospraviva posodo.

Moj oči Jaka pa dela v restavraciji. Všeč mu je rumena barva. Veliko časa spi. Veliko je tudi na telefonu. On rad je špagete.

Luka, 2. K

Moji mami je ime Tjaša. Imam jo zelo rad, ker pomaga celi družini. Zelo rada ustvarja. Rada tudi vrtnari. Kmalu bo začela delati v vrtnariji na Hudem. Njena najljubša barva je zelena. Vstaja zelo zgodaj, ker skrbi tudi za mojega bratca. Mene pa odpelje v šolo.

Mojemu očiju je ime Nikolaj. Je zelo zabaven, zato ga imam zelo rad. Veliko spi. Včasih tudi smrči. Rad gleda televizijo. Je programer. Dela na Kemofarmaciji. Ko pride domov, je utrujen. Pomagam mu graditi kurnik. Veliko je na telefonu in gleda stroje. Njegova najljubša barva je rjava.

Vasja, 2. K

Moja mami Sandra rada peče pecivo. Zelo rada hodi na sprehode s psom Bilijem. Rada ima črno in roza barvo. Rad jo imam, ker je prijazna.

Moj oči Luka ima kratke lase. Rad obiskuje frizerja. Tudi zelo rad spi, saj vstaja zelo zgodaj, ob štirih zjutraj. Veliko dela okrog hiše. Podira tudi drevesa. Z menoj se igra košarko, podajava si tudi žogo.

Gaber, 2. K

Moja mamica Katja je pomočnica zobozdravniku v Ljubljani. Ob ponedeljkih in torkih dela popoldan, drugače pa vedno dela dopoldan. Rada ima vse barve. Zelo nas ima rada. Včasih skupaj pospravljamo. Zjutraj nas vedno zbudi. Vsak dan nas odpelje v šolo. Kadar s sestricami potrebujemo kaj za šolo, nam vedno vse kupi. Poleg tega, da delam domačo nalogo, mi velikokrat sestavi vaje, ki jih moram narediti.

Moj očka Gregor pa dela v Kranju. Tudi on nas ima zelo rad. Če potrebuje kakšno pomoč, mu pomagam. Ko je mamica v službi, nas vedno vpraša, če imamo narejene naloge. Tudi z njim popoldan delamo vaje.

Tia, 2. K

Moja mami Maja rada kuha, daje perilo v pralni stroj. Zelo jo imam rad in tudi ona mene. Včasih se skupaj igrava. Včasih pa je tudi zoprna. Dela na Ministrstvu za kulturo. Je prijazna.

Moj ati je včasih tečen. Kljub temu ga imam rad. Rad igra igrice. Je ključar. Okrog hiše kosi travo, obrezuje češnjo. Pomaga mami in meni pri sestavljanju kock.

Nace, 2. K

Moja mami Alenka ima rdeče lase. Njena najljubša jed je lazanja. Rada ima pospravljeno hišo. Skupaj bereva knjige, pomaga mi pospraviti sobo in mojo mizo, pomaga mi pri nalogi. Ker mi veliko pomaga, jo imam zelo rada.

Mojemu očiju je ime Anže. Poleti greva na sladoled. Njegova najljubša jed so rezanci z rakci, pijača pa sok. Nima rad pospravljanja, ne mara zgodaj vstajati. Dela v Ljubljani. Zvečer gre pozno spat.

Ruby, 2. K

Moja mami Maja ima zelene oči in rjave lase. Dela v Ljubljani. Po poklicu je učiteljica. Svoje delo rada opravlja. Doma ima veliko dela. Ona zлага perilo, zлага v stroj, pospravi posteljo, kuha. Pogosto nima časa za računalnik, saj ima ogromno dela s hišnimi opravili. Zelo jo imam rada, ker je do vseh prijazna.

Ati Andrej ima rjave oči in črne lase. Dela v Kranju. Na isti dan praznujeva rojstni dan. Imava veliko skupnega. Rad dolgo spi. Večino svojega dela opravi zunaj, rad pa tudi kuha. Zelo rada ga imam, ker se trudi, da bi več časa preživel z menoj. Večkrat spi pri mojem atu, zato ga velikokrat ni doma in ga zelo pogrešam.

Mica, 2. K

Moji mamici je ime Petra. Njena najljubša barva je vijolična. Rada je makarone. Je zelo prijazna. Hodi v službo. Pomagam ji pri pospravljanju, včasih pa ji pomagam pri peki peciva, kuhanju gresa. Rada gleda televizijo. Imam jo zelo rada.

Moj oči Toni zelo rad je sladkarije. Njegove najljubše barve so črna, rjava in siva. Je zelo prijazen. Kupil nam je činčile. Rad gleda televizijo.

Ela, 2. K

Moja mami Tea ima dolge rjave lase in rjave oči. Njena najljubša barva je roza. Zaposlena je v Kranju, v trgovini z oblačili, kjer skupaj delata z mojim atijem. Rada kuha in hodi na sprehode. Veliko hodi tudi po trgovinah. Imam jo rad, ker je prijazna. Kadar imam razmetano sobo, je zelo jezna.

Moj ati pa je Matic. Ima rjave lase in zelene oči. Skupaj z mami delata v trgovini z oblačili. Rad kosi travo, včasih tudi sesa. Skupaj sestavlja lego kocke. Jezen je, če nočem na svež zrak.

Tim, 2. K

Mojo mami Illijano imam zelo rad, ker mi izpolni vsako željo. Po poklicu je pomočnica kuharice. Rada kuha. Ne mara likati. Redkokdaj se jezi name. Ker je noseča, ji tudi pomagam. Komaj čakam, da dobim sestrico.

Moj ati pa gradi hiše. Njegov hobi je slikanje. Rad slika gradove. Velikokrat se mu ne ljubi igrati z menoj, ker pride utrujen domov. Zato se sam zaposlim in se igram z lego kockami. Tudi on se redkokdaj jezi na mene. Zelo radi smo prišli v Slovenijo in nam je zelo všeč.

Nestor, 2. K

Šola na daljavo – še pred nedavnim znanstvena fantastika, ki je postala resničnost. Nanjo smo se sicer dobro prilagodili, a je težko sprejeti omejitve. Najteže je biti brez prijateljev.

SPOROČILO ZEMLJI

Galaksija »Zero point«, 3. 8. 32 n. š.

Dragi Zemljani!

Sporočam vam, da boste kmalu doživeli veliko stvar. Ne bom izdal, kakšno, ampak je ne boste pozabili vrsto let. Zaustavil bom vse, tovarne, trgovine, promet ... Ostali boste doma, zaprti, daleč stran drug od drugega, otroci ne bodo hodili v šolo in še kaj se bo zgodilo. Cel svet bom ohromil in ne boste vedeli, kaj vas je doletelo. Vam povem načrt? Najprej bom zastrupil žival. Ta žival bo zbolela in umrla. Potem jo bo nekdo našel in odnesel na trg, da jo proda. Nekdo drug jo bo kupil, pojedel in se zastrupil. Zbolel bo in zdravniki bodo ugotavljali, za kakšno bolezen gre. Znanstveniki bodo povedali, da je iz družine grip, spustili ga bodo iz bolnišnice. Kmalu zatem bo prišlo pet novih bolnikov, ki bodo imeli iste simptome. Ugotovili bodo, da so se našli od tistega človeka. Dan za dnem bo zbolelo vse več in več ljudi. Začeli bodo umirati. To se bo razširilo po celem svetu. Vsi boste postali moji podložniki. Naj vam povem bolj konkreten datum, kdaj se bo to zgodilo? Nekje v letu 2020. Bodite pripravljeni!

Za konec pa še to. Vas zanima, kako me je mogoče uničiti? S skupinskim delom, povezanostjo in z ljubeznijo. To pa mislim, da vam, Zemljanom, ne bo uspelo.

Covid 19

Andraž Komac, 5. a

Učenci 5. K so takole razmišljali o prvem tednu na daljavo po »podaljšanih« jesenskih počitnicah. Misli je zbrala Simona Križaj.

Ta teden na daljavo je bil veliko boljši od prejšnje karantene covid-a 19. Všeč mi je bilo, da smo imeli za vsako uro video sobo, kajti če ne bi imeli video sob (srečanj), ne bi znali ničesar. S tem mislim, da starši skoraj nič več ne vejo o naših snoveh. **(Maja)**

Naloge ni preveč, no, zame, za druge ne vem. Dobro je bilo glede tega, da se ne smemo družiti zaradi korone, vendar sošolce pogrešam. **(Dina)**

Je bilo kar dobro. Malo nagajajo računalniki. Naloge imamo dovolj. Všeč so mi videokonference. **(Iza)**

Delo na daljavo je bilo kar naporno, ker je težko delati na daljavo. Nalog je dovolj. Všeč mi je, da se vidimo preko videokonferenc. **(Ula)**

Meni je boljše v šoli. Ni mi težko, všeč mi je bilo, da smo imeli vsak dan po video sobi. **(Tea)**

Všeč mi je, da je malo nalog, ampak si zelo želim, da bi šli v šolo. Točno to bi tudi spremenila. Upam, da bo to kmalu minilo. **(Lira)**

Vse je bilo v redu. Ne nič mi ni težko. Nalog je ravno prav. **(Luka M.)**

Šola na daljavo se mi zdi v redu, samo pogrešam prijatelje in včasih želim nazaj v šolo.

Naloge so zelo, zelo zabavne. **(Taja)**

Ja, je bolje kot v prvem valu, ker se vidimo večkrat in naredimo več skupaj, da ni tako dolgočasno. **(Urša)**

Kar dobro. **(Nejc)**

Zlo fajn je blo. **(Luka R.)**

Zdelo se mi je dobro, boljše od prej. Všeč mi je tudi to, da imamo veliko videokonferenc. **(Lenart)**

Bilo mi je kar všeč, da smo imeli video sobo večkrat. Težko ni bilo. Ravno prav naloge. **(Jaka)**

Moje življenje in življenje mojih prijateljev sta epidemija in ukrepi spremenila v težje. Ukrepi so enostavno oddaljili nas oziroma moje najboljše prijateljice (Niko, Leo in Ele-no). Naše druženje je zdaj drugače. Pogovarjamo in družimo se preko aplikacije viber. Bolje v sedanji epidemiji je, da več časa preživimo doma, lahko pomagamo pripraviti kaj za praznike. Slabše pa je, da dolgo časa preživimo na računalniku, se manj družimo in ne moremo na kakšen izlet. Tako da čim več odpirajte okna, spoštujte ukrepe, jejte zdravo in umivajte si roke.

Ana Mijušković, 5. b

Delo na daljavo se mi zdi po eni strani dobro in doma je udobno. Po drugi strani pa se moramo vse naučiti sami in veliko listov je treba skopirati ali prepisati. Včasih je težko, če kaj ne razumem, a doma vprašam in je potem lažje. Pogledam tudi določeno temo na internetu. Kakšen dan se mi ne da delati, a me ura in mami priganjata. Ni mi všeč, da moram toliko časa presedeti pred računalnikom, ker rad telovadim in skačem. Pogrešam sošolce in učiteljico Marjeto Vester, čeprav je Andreja Šmitek zelo dobra in prijazna nadomestna učiteljica.

S sošolci smo se kdaj pa kdaj dobili zunaj na snegu in se poklicali po telefonu. Drugače se družim le z družino doma. Tudi obiskov nimamo. Skupaj igramo družabne igre, pospravljamo sobo in stanovanje, beremo knjige ali pa gledamo TV. Slabo je, ker se ne smemo obiskovati in družiti med seboj. Zdi se mi, da so se vsi ljudje umirili in se poskrili v svoje domove. Zanimivo je, če najdem kakšno staro stvar v omari, na katero sem že pozabil. Doma je toplo in varno. Čeprav nas je v bloku zelo treslo takrat, ko je bil potres. Korone ne maram.

Želim, da bi bili vsi zdravi in srečni v novem letu 2021.

Kristjan Tišler Sušnik, 5. b

ŠOLA NA DALJAVO

Meni se je zdelo leto 2020 zelo posebno, saj smo imeli v trgovinah masko, restavracije, hoteli, frizerski saloni so bili zaprti. Imeli smo tudi šolo na daljavo. Najbolj mi je bilo

všeč, ker nismo imeli domačih nalog in ker sem bila doma. Doma mi je bolj všeč, ker imam svojo sobo in veliko mizo. Tam imam čisti mir. Ni mi bilo všeč, ker nisem videla svojih prijateljic. Imeli pa smo manj razlage učiteljev in manj smo delali in se naučili. Pri delu doma sta mi pomagala tudi mami in ati in mi razložila, če nisem dobro razumela. Učiteljica nam je pri video konferenci razložila kaj moramo narediti. Ko sem naredila za šolo, sem šla ven, ker sem bila ves dopoldan za računalnikom. Vsak dan od ponedeljka do petka sem najprej naredila za šolo, šele potem sem se začela igrati. Ko je minilo nekaj časa, sem se navadila in je vse postalo običajno. Ko ne bo več korona virusa, se bom morala privaditi na običajno življenje.

To leto mi je bilo všeč. Nikoli ga ne bom pozabila.

Eva Štrukelj, 5. a

Verjetno vam je vsem korona virus spremenil življenje, tudi meni ga je. Večino prostega časa preživim z igranjem video igrice tako kot trenutno vsaj polovica otrok. Ampak pomislite, če ne bi bilo korona virusa, tudi določenih drugih stvari ne bi bilo - npr. jaz sem preko video igre spoznal novega prijatelja, s katerim zelo rad igram. Med karanteno, ko sem igral igre, kot so Fortnite, Minecraft in Ark, so me malo bolj začeli zanimati tudi dinozavri, o katerih sem se naučil kar nekaj novega. So pa tudi zelo žalostni trenutki, ko izvemo, da je umrl nekdo, ki nam je bil blizu. Veliko mojih sorodnikov je že prebolela korona virus in čeprav so ga preboleli, se še vedno držijo ukrepov. Zelo pa me moti, da se nekateri ne držijo ukrepov, ker se jim zdi, da so nepremagljivi ali nekaj podobnega. Zelo nerad po televiziji poslušam poročila in gledam, kolikšno število okužb imamo in koliko smrti. Ne verjamem, da so cepiva dovolj učinkovita.

Želim si, da bi se stanje čim prej izboljšalo in da bi se spet lahko družil s prijatelji, hodil ven na športne dejavnosti in podobno ter šel v Bohinj.

Jop Cerkovnik, 5. a

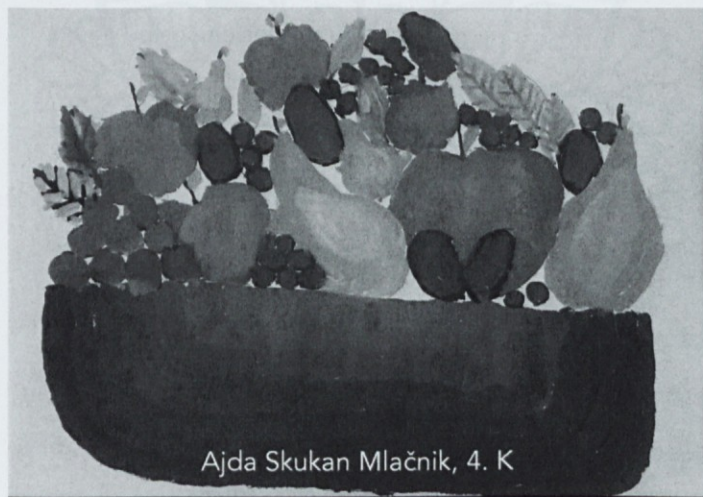
ISKRENO O ČASU KARANTENE

Nov dan v karanteni. Dolgočasno, eh kul, imamo spet šolo na daljavo. Ko sem se zbudila, sem šla takoj na računalnik, da se pripravim na pouk. Zjutraj se vedno najprej uredim in peljem ven psa. Preden se logiram, pripravim vse, kar bom rabila pri pouku. Ko smo imele prosto uro, smo s prijateljicami šle v našo video sobo in se imele kul, vmes smo naredile tudi kaj za šolo, večinoma pa smo se hecale. Tako smo potem delale ves čas karantene. Po pouku sem najprej naredila domačo nalogo, potem pa se šla ven igrat za dve uri. Za covid-19 nam ni bilo mar, ker nam je vseeno. Sledilo je še učenje doma.

Po učenju smo s staršema gledali film. Trajal je dve uri in pol in ko smo ga gledali, sta moja starša že na polovici spala. Po filmu sem šla gledat Youtube na računalniku, okoli desete ure sem se odpravila spat, potem pa sem se s prijateljicama pogovarjala do polnoči. Ko sem postala zaspana, sem odšla spat.

Takšen je bil moj dan. Ob njem sem dojela, da se moram učiti in dal mi je to, da se zavedam, kaj je šola in tudi, kaj je zabava.

Naja Ferenc, 7. a

Ajda Skukan Mlačnik, 4. K

NAJZANIMIVEJŠI DAN V ČASU KARANTENE

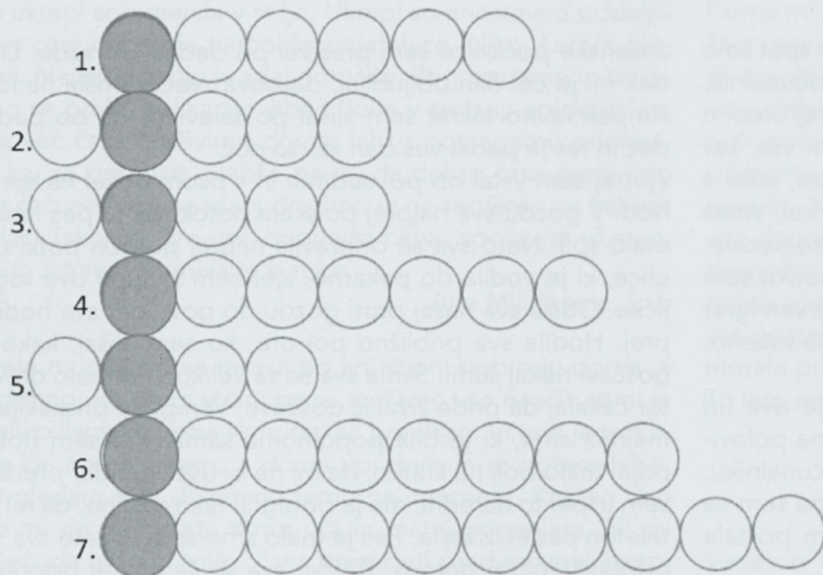
Jesenske počitnice sem preživel pri dedku Gorazdu. Dedek mi je cel dan obljubljal, da bova zvečer odšla na lov. Ampak ravno takrat sem slišal po televiziji, da bo padal dež in res je padal ves dan in vso noč.

Zjutraj sem vstal ob pol sedmih in s psom odšel na sprehod. V gozdu sva najprej poiskala potok, da je pes lahko malo spil. Nato sva se odpravila naprej po ozki potki do ulice, ki je vodila do pekarnice, kjer sem si kupil dva rogljička. Odšla sva nazaj proti gozdu do poti, kjer sva hodila prej. Hodila sva približno pol ure, ko sem slišal, kako v goščavi nekaj šumi. Skrila sva se za veliko in debelo drevo ter čakala, da pride žival iz goščave. Ven pa je priskakljala majhna srna, ki je bila popolnoma sama. Psa sem hotel prijel malo bolj na kratko, da mi ne bi ušel, vendar preden sem uspel to narediti, me je potegnil tako močno, da mi je telefon padel iz žepa. Pes je malo srno spodil, zato sva se odpravila nazaj domov. Zvečer sva se še enkrat odpravila na lov. Pripeljala sva se do opazovalnice. Tam sva bila približno pol ure, ko je iz gozda pridvela lisica. Dedi mi je rekel, naj primem puško, namerim in jo ustrelim. Upošteval sem njegove nasvete, zato je bila lisica takoj mrtva. Ko sva jo šla iskat, sva videla, da je imela že prej zlomljeno nogo in počena rebra, zato še dobro, da sem ji vzel življenje, saj ji je moralo biti življenje zelo boleče in naporno.

Ažbe Sukič, 7. a

Šteš Triller, 2. a

KRIŽANKA

1. Oster nož.
2. Kamen po angleško.
3. Olesenelo steblo.
4. Država na jugu Afrike.
5. Mesto, ki je drugačne barve kot ostala površina.
6. Vrsta metulja.
7. Hrana koalam.

Geslo: _____

K=P

B=R

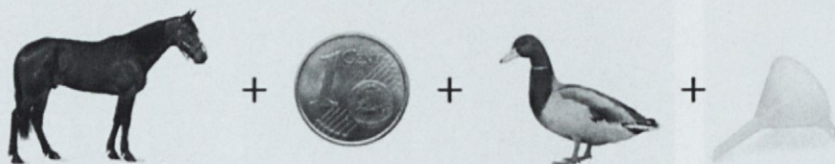
M

KAJ JE TO?

Ima velik trebušček,
z njim izgleda pravi debelušček.
A še z marelo
je pripravljen na delo.
Damo ga v vsako prilogo,
ko ga poješ,
si pripravljen na vsako nalogo.
Kaj je to? Rešitev: (KEČRUJ)

Rešitev: (olirozopo)

Rešitev: (ajicartnecnok)

Lenart Šlibar, 5. K

V=K

PA

E +

+ 3 +

=

Rešitev: (akirtkele)

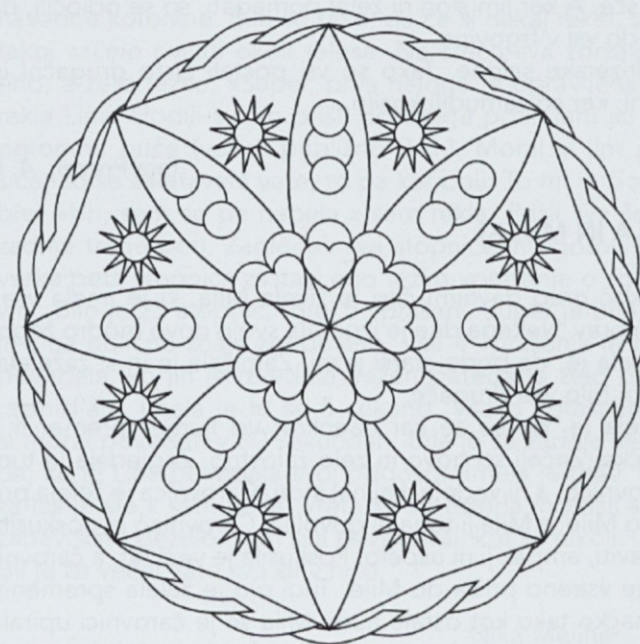
Kaj pomeni Prešernov verz »Le čevlje sodi naj (K)kopitar?«

Ko sem popravljaj svoje kolo in mi ni šlo, sem prosil Luka za pomoč. Luka mi je povedal, kaj delam narobe in mi pomagal. Mimo je prišla mami in začela govoriti, kaj delava narobe, čeprav sva delala vse prav. Ker je nisva upoštevala, je vztrajala in ni popustila. Na koncu sva ji pokazala, da sva naredila tako, kot sva mislila ter da ni imela prav. Rekla sva ji tudi, naj se drugič ne vmešava v stvari, na katere se ne spozna.

Urh Veternik, 8. b

MANDALA

Barvanje mnoge sprošča pa tudi zelo je moderno. Poskusite tudi vi pobarvati mandalo tako, da bo čim bolj barvita in kreativna. Če vam barvanje ni najbolj pri srcu, lahko izvirno mandalo narišete.

ZAMEŠANA PRAVLJICA

Nekoč se je Sneguljčica odločila, da gre v frizerski salon v Ljubljani, saj je hotela imeti dolge lase kot Zlatolaska in želela si jih je pobarvati na zeleno. Hotela si je kupiti tudi novo obleko. Stopila je iz hiše in šla v avto. Nenadoma pa je mimo prišel največji slon na svetu. Ker je hotela jahati slona, je iz avta vzela zelo dolgo vrv in stopila iz avta. Tri ure je metala na slona vrv, tako da se je nekam zataknila, potem pa je želela splezati po vrvi do njegovega hrbta. Ko je splezala na slona, je vzela vrv in ga je hotela usmerjati kot konja. A ji ni uspelo. Zato se je udobno ulegla in zaspala. Ker je slon mislil, da je mrtva, je v gozdu izkopal luknjo in jo vrgel vanjo. Mimo je prišla Rdeča Kapica in vprašala slona, če lahko skoplje ležišče še za njo, ker je zelo utrujena. Slonu nič ni bilo jasno, zakaj njegov grob izgleda kot ležišče. Sneguljčica se je zbudila in Rdeči Kapici odstopila ležišče. Takoj za tem je prišla še Trnuljčica in tudi ona je vprašala za ležišče. Nato so prihajali še: Zlatolaska, žirafa, princ, škratki, babica in volk. Tudi oni so prosili za ležišče. A ker jim slon ni želel pomagati, so se odločili, da gredo vsi v trgovine in frizerske salone. Tako so vsi postali čisto drugačni in lačni, ker so zamudili kosilo.

Taja Prezelj, 4. b

MILA IN MUCKI

Nekoč pred davnimi časi je živela Mila, ki je imela vsak dan prav. Nekega dne je izgubila svojo novo modro žogo. Vedela je, da bodo starši jezni. Zamizala je in si zaželela, da bi bilo vse drugače.

Videla je, da so se kar naenkrat vsi ljudje spremenili v mačke. Začeli so govoriti zelo žalostno. Zgledala je tudi čarovnico, a ni vedela, kaj naj stori. Čarovnica je želela priti do Mile, a Mila ji tega ni dovolila. Čarovnico je poskusila ustaviti, ampak ji ni uspelo. Poskusila je večkrat, a čarovnica je vseeno prišla do Mile. Tudi njo je želela spremeniti v mačko tako kot ostale ljudi. Mila se je čarovnici upirala in izmikala njenim močem, s katerimi jo je želela zadeti.

Čarovnici je moči zmanjkalo in mačke so jo nato vrgle s prestola. Spremenile so se nazaj v ljudi.

Ko je Mila spet odprla oči, je pred seboj zagledala deklico, ki je imela njeno modro žogo. Mila se je lahko vrnila domov. Doma je staršem povedala vse, kaj se ji je zgodilo in živeli so srečno do konca svojih dni.

Monika Tavčar, 3. a

PALČEK IN IZGUBLJENA MUCA

Nekoč pred davnimi časi so živele tri pisane male muce, ki so se imenovali Tiki, Riki in Piki. Vsaka je imela svoj čarobni predmet. Tiki je imela govoreče ogledalo, Riki letečo šminko in Piki svetlečo lučko.

Nekega dne je šla Piki na sprehod v mačji svet, kjer so živele le oranžne mačke. Ta svet je poznala le ona, saj se je bilo potrebno pred oranžnimi mačkami skrivati. A na žalost so jo oranžne mačke opazile in jo ujele. Ker Piki dolgo časa ni bilo nazaj, sta jo Tiki in Riki šli iskat. Na poti sta srečali palčka, ki jima je povedal, da je Piki odšla v Mačji svet, kjer živijo hudobne oranžne mačke. Dal jima je tudi mačji strup. Govoreče ogledalo jima je nato pokazalo pot in leteča šminka ju je odpeljala do Mačjega sveta. Ko sta prišli v Mačji svet, sta najprej s strupom zastrupili mačke, ki so jima bile na poti. Kmalu sta našli tudi Piki in sta jo rešili iz kletke. Potrebno je bilo poiskati še Pikino svetlečo lučko, saj bodo lahko le z njo se vrnile nazaj domov. Zgledale so mačko, ki je imela Pikino lučko in začele so teči za njo. Mačka se je na poti spotaknila in lučka ji je padla na tla. Piki je hitro pobrala svetlečo lučko in lahko so se vrnile spet domov.

Vse so živele srečno do konca svojih dni.

Jerca Podjed, 3. a

NAJBOLJŠI PRIJATELJI IN ČAROBNI NAPOJ

Nekoč so živeli najboljši prijatelji. To so bili Neja, Hanna in Matija. Nekega dne so sedeli na klopci, ki je bila na ulici, in lizali sladoleđ. Neja je imela sladoleđ z okusom jagode, Hanna z okusom redbulla in Matija čokoladnega. Odločili so se, da gredo naslednji dan skupaj v gozd.

Najboljši prijatelji so se dobili na isti klopci in tako skupaj odšli v gozd. V gozdu so srečali čarovnico, ki je prodajala čarobne napoje. Neja je čarobni napoj kupila, a ko ga je popila, se je spremenila v črno mačko. Hanna in Matija sta se zelo ustrašila. Čarovnica je začarano Najo ujela in jo dala v kletko ter jo odpeljala v svoj grad. Hanna in Matija sta želela rešiti Nejo. Pritihotapila sta se v grad in začela iskati proti urok. Srečala sta miško, ki jima je pokazala sobo, kjer čarovnica skriva proti uroke. Našla sta ga in hitro stekla iskat začarano Nejo. Kmalu sta jo zagledala, kako žalostno sedi v kletki. Na kletko sta zlila tekočino s proti urokom. Kletka je izginila in Neja se je spremenila nazaj v punčko.

Tiho so se odpravili ven iz gradu in zbežali nazaj v gozd. Ko so prišli domov, so staršem povedali, kaj se jim je zgodilo, a nihče jim ni verjel.

Vita Gorenčič in Neja Trpin, 3. a

ČUDEŽNI VRČ

Pred davnimi časi je živel fant, ki je imel pet bratov. Trlica je bil najmlajši med njimi. Ker je bil najmlajši, so mu bratje nalagali zelo veliko utrujajočega dela. Nekega dne so ga poslali past kokoši. Po treh urah paše na travniku je pričelo deževati. Trlica se je zatekel v jamo. Upal je, da bo nevihte kmalu konec. Čas si je krajšal z raziskovanjem jame. Za kupom kamenja je našel vrč. Od veselja je potrkal trikrat po njem in si zaželel, da bi dež ponehal. In to se je res zgodilo. Trlica je ugotovil, da je vrč čudežen. Preizkusil ga je še enkrat. Trikrat je potrkal na vrč in si zaželel, da mu najdebelejša kokoš znese zlato jajce. Želja se mu je spet uresničila. Bratom je šel povedat za čudežni vrč. Fantje so

mu iz rok vzeli vrč in zlato jajce, njega pa nagnali od doma. Bratje so si zaželeli, da bi bili bogati, imeli svoj grad in vsak svojo ženo. Nič od tega se ni uresničilo, saj niso potrkali po vrču. Vrč so vrgli v smeti. Trlica je vse to videl, saj se je skrival v bližnjem grmovju. Po vrč se je vrnil, ko bratje niso bili pozorni. Trlica se je odpravil v sosednjo vas in si s pomočjo čudežnega vrča postavil dom. Sovaščani so ga imeli radi, ker jim je pomagal.

In srečno je živel do konca svojih dni. Trličini starejši bratje pa so kokoši pasli sami.

Nace Hladnik, 3. K

KAKO PRIDEŠ V ZABAVIŠČNO DEŽELO?

Sedela sem zunaj pred hišo na klopci in nemo gledala v prazno. V glavi sem si mislila, kako mi je dolgčas, a nato je kar na enkrat prišla Lina in rekla, če greva v zabaviščno deželo. Takoj sem se strinjala! Do tja so tri poti. Pri prvi poti sva morali iti čez drevesne korenine. A te niso bile navadne korenine. Bile so take, da če si nekaj rekel, so te takoj začele ovijati okoli telesa. Na srečo sva zdržali biti tiho, a zelo težko. »Super, prva naloga je opravljena,« je rekla Lina. Hodili sva in prišli do druge poti. Tam so bile ogromne buče (velike približno 2 m). Moral si jim peti, sicer so se zaletavale vate, to pa kar boli. To mi je šlo dobro. »Uh, sem se pa napela,« sem rekla. Prišli sva še do zadnje tretje poti. Zagledali sva stopnice in ugotovili, da vsaka peta stopnica zastavi eno težko vprašanje o zgodovini. Bilo je 25 stopnic, torej 5 vprašanj. Super je bilo, ker je Lina odlično znala zgodovino. Vsa 4 vprašanja je takoj povedala, ko jih je izvedela, razen petega je zelo dolgo razmišljala. Imela je le še 5 sekund. Vsako vprašanje pa si moral povedati v 30 sekundah. Bila je še zadnja sekunda, ko je Lina povedala svoj odgovor. Imela je prav. »Uh, za las je šlo,« sem rekla. Vrata so se odprla in prišl sva v zabaviščno deželo. Tam sva se zabavali kot še nikoli. Bil je že večer zato sva šli v hišo.

Nika Melihen, 5. b

O VOLKU, KI JE MISLIL, DA JE NAJBOLJŠI

Nekega dne sem videl volka, ki se je važil. Mislil je, da je najboljši in da lahko premaga vse. Živali so se odločile, da priredijo mini olimpiado in da povabijo vse živali v gozdu. Potem so vprašale tudi volka, ki je mislil, da bo zmagal. Ko je videl medaljo, si je misli, da je že njegova, zato se je še močnejše važil pred začetkom tekme. Govoril je, da bo sigurno zmagal. Predstavljal si je, kako slaven bo postal. A druge živali se niso zmenile zanj. Na koncu je izgubil in živali so se mu posmehovale. Bil je zelo užaljen. Pobegnul je v gore, kjer živi še danes in ob vsaki polni luni tuli.

Matic Kavčič, 4. b

Taja Prezelj, 4. b

IZ RESNIČNOSTI V PRAVLJICO

Nekoč je živela vila Mija. Kuhala je kolačke. Imela se je fino. A ko je videla, kako pridno delajo palčki, se je presenetila in jih šla pogledat od blizu. Rekla jim je: »Pridite, palčke, kolački so pečeni.« Palčki so šli noter in se posladkali. In so šli naprej delat. Mija je vzela košarico in šla nabirat jagode za potico. Palčko je spravila v košarico. Nenadoma je palčka padla iz košarice. Mija je šla naprej. Nato se je pojavil škrat Kuzma. Videl je čarobno palčko. V svoj žep jo je dal: »Jej, Bog bom! Lahko grem kamorkoli in nihče me ne bo ustavil!«

Mija se je vrnila domov. Opazila je, da čarobne palčke ni. Jokala je. Prišli so palčki in jim je povedala vse do konca. Pomirili so jo. Najmlajši je rekel: »Kje si bila nazadnje?« Mila je povedala. Tja so šli. A so nekaj našli. Zelene stopinje. In najstarejši je videl odtis palčka. Sledili so stopinjam. Našli so škrate, a je rekla Mija, da je to njena palčka. Škrat je rekel, da nič več. Mija mu je vzela palčko. Kuzma je bil zelo žalosten. Mija ga je povabila na slastno potico. Potem so vsi živeli srečno do konca dni.

Lana Krč, 3. b

Vila je bila v šoli. Šla je v knjižnico. Vzela je knjigo o čarobnem gozdu. Nato je šla v čarobni gozd. Bil je strašen gozd. Ampak je nadaljevala pot. Bile so korenine in trni in veliko teme, zato je zamahnila s svojo čarobno palico in je bilo svetlo. Zagledala je vilinca. Zelo se je ustrašila. Rekel je, da ga je tudi zanimal ta čarobni gozd. Odvrnila mu je, da tudi njo in sta se zaljubila. Prišla sta do konca. Kar naenkrat se je palica zasvetila in sta se poljubila. Vzela sta kristal in sta bila par.

Janette Gošte, 3. b

Nekoč je živel deklica, ki si je močno želela konja. Ime ji je bilo Lina. Mamo in očeta je vprašala, če lahko dobi konja. Mama je rekla, da ne, oče se je strinjal. Vprašala je še enkrat. Zelo glasno sta rekla NE! Ko je šla Lina spat, je ponoči še malo počakala, potem se je odpravila v gozd. Splezala je kozi okno. A težava je bila v tem, da se je izgubila. V gozdu je videla konja, ki je na repu imel čarobni prstan. S tem prstanom dobiš lahko, kar hočeš. A ta prostor je bil zaščiten. Če hočeš dobiti prstan, se moraš usesti na konja. Ko imaš prstan, pokličeš še 7 konjev. Prstanu poveš željo in ti jo uresniči. Lina si je zaželela konja in iti domov. To se ji je uresničilo. Bilo je že jutro, Lina pa ni bilo domov. Starše je začelo zelo skrbeti. Zjutraj se je Lina pritihotapila v svojo sobo s konjem in prstanom. Starša sta jo kaznovala, a ponosna sta bila, da se je Lina vrnila domov. S prstanom želja so bili vsi bogati. Imeli so veliko denarja. A na koncu je Lina dobila čarobno moč.

Zala Biček, 3. b

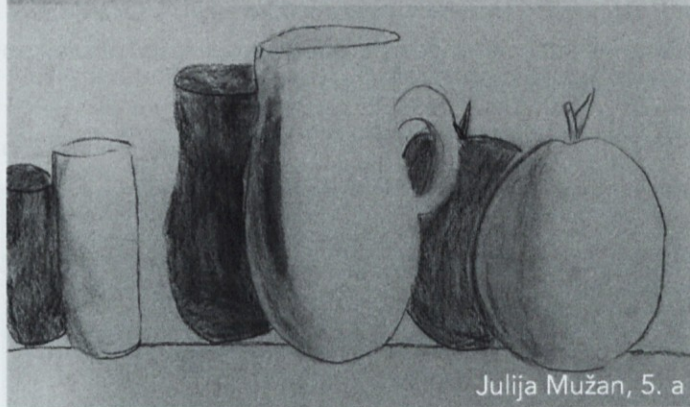
Patricija Pretnar, 5. a

Eva Štrukelj, 5. a

Nuša Polajnar, 9. b

Julija Mužan, 5. a

STRAH. Je nekaj, kar nas v življenju skoraj vedno spremlja. Strahovi so lahko povsem različni, npr.: strah pred zobozdravnikom, temo, kačami, pred višino, pred zaprtimi prostori in še številni drugi. Do strahu pa lahko pride zaradi slabih izkušenj v preteklosti ali pa največkrat nevednosti. Problem nastane, ko strahu ne moremo obvladovati, ampak strah obvladuje nas. Vprašali smo otroke in odrasle o tem, česa se bojijo in kako strah premagati.

Mlajši so svoj strah opisali takole:

Včasih me je bilo strah vode, ker sem izvedel, da so v vodi morski psi in tako se je začel moj strah. Svoj strah sem premagal tako, da sem šel na morje in ker nisem videl nobenega morskega psa, se je moj strah polegel.

Mark Stanić, 2. b

Strah me je, če mi kaj pade v umivalnik, ker te potem povleče v umivalnik in padeš v kanalizacijo.

Nik Berčič, 2. b

Strah me je bilo teme. Ko sem bila stara 5 let, sem se ponoči pogosto zbujala. Bila je tema in sem videla sence. Ta strah sem premagala tako, da sem nehala verjeti vanj.

Hana Muratovič, 2. b

Strah me je zlobnih ljudi, ker te lahko ukradejo.

Kiara Jakša, 2. b

Mene je strah iti v gozd zvečer, ker obstaja pošast po imenu Slender Man. Izvedel sem na videu.

Gal Perko, 2. b

Neli Stritih, 1. b

STRAHEC

Piki se je sprehajal po temni noči. V sencah je videl drevesa in svetle zelene oči. Zelo se je prestrašil in tekkel, kolikor so ga noge nesle. Zelene oči so se mu bližale in ga stisnile v kot. Bilo ga je zelo zelo strah. Vedel pa je, da se strah lahko premaga. Pikija je bilo vseeno strah. Zbežal je v sobo in se skril, ampak vrata niso zdržala pošasti. Dobil je kurjo polt, tresel se je in se skril v posteljo. Vrata so se podrla in ta pošast je bila v resnici miška z zelenimi svetlečimi očmi. Ugotovil je, da strah ni resničen, ampak je samo v naših glavah.

Pia Menart, 3. K

PIKI NAGAJA ALI PREMAGAL SEM SVOJ STRAH

Piki je hodil po hiši. A bila je noč. Piki je nenadoma opazil rdeče oči. Prestrašil se je in skočil. Rdeče oči so se mu hitro bližale. Piki je tekkel, kolikor so mu dale tačke. Rdeče oči so mu sledile. Stekel je v Majino sobo in začel lajati. V resnici je govoril, kaj se mu je pripetilo. Maja pa se ni odzvala. Ni mu preostalo drugega, kot da se zanese nase. Rdeče oči pa so ga še vedno gledale. Skočil je iz sobe, tekkel do prve luči in jo prižgal. Rdeče oči so izginile. Ugotovil je, da so bile rdeče oči le avtomobilске luči, ki so svetile skozi okno.

Mislil si je, no, vsaj premagal sem svoj strah.

Sara Šifrar, 3. K

Bojim se pajkov, ker so ogabni,
bojim se teme, ker je strašljiva,
bojim se višine, ker me je strah,
da bom padla dol,
strah me je ponoči, ko imam ocerjevanje in ne vem,
kakšna bo ocena.

Janette Gošte, 3. b

Ko sem bila sama sem se ustrašila, ko sem zagledala, da
je v moji postelji zelo velik, ogaben pajek. Od takrat na-
prej nisem več hotela v svojo sobo, dokler niso prišli starši.
Strah me je bilo, ko smo šli na Sicilijo, kjer je vulkan Etna.
Ko smo prišli blizu, sem se bala, da bo izbruhnil.

Kaja, 3. b

Nekega dne, ko sem brala knjigo o živalih, so se tla zatres-
a, cmare so se tresle, mene pa je bilo strah. Kar naenkrat
je polica padla na tla. Ugotovila sem, da je bil potres.
Nisem vedela, kaj storiti, mamice in Naje pa ni bilo doma.
Rekla sem po celem prostoru in omara bi skoraj padla
name. Ko se je umirilo, sem začela pospravljati. Končno
sta prišli Naja in mami nazaj. Rekli sta, da je bil potres in bi
morala iti pod mizo.

Tesa Zupan Ropret, 3. b

Nekoč smo bilina morju in sem spala. Ko sem se zbudila,
je bil na stropu zelo velik pajek. Tako sem se prestrašila, da
sem se skrila pod odejo in nisem hotela ven. A nato sem
se opogumila in vstala, pajka sem dala na papir in ga nes-
la ven. Kač se bojim, ker so strašljive in sluzaste. Bili smo
v živalskem vrtu, ko je naenkrat nek gospod nosil okoli
anakondo. Zavpila sem in se skrila. Skrta sem bila pol ure,
dokler me niso našli za grmovjem.

Eva Ahačič Logar, 3. b

Nekoč me je bilo strah, ko sem gledala grozljivko. Zato
sem se odločila, da bom šla spat in pozabila na svoj strah.
Strah me je bilo tudi za noč čarovnic. Bojim se tudi duhov,
čeprav vem, da ne obstajajo. Bojim se tudi, ko me kdo
prestraši, ali ko mi reče, da v tej hiši straši. Velikokrat se
bojim, ko grem sama po poteh, ki jih ne poznam. Strah
me je ponoči, ko sem sama doma, včasih se bojim teme.
Ko me je strah, vzamem svojo plišasto igračo in grem spat.
Naslednji dan je že bolje.

Sara Pogačnik, 3. b

Strah me je bilo ponoči, ko je pihal veter. Dolgo nisem
mogla zaspati. Drevesa so zelo ropotala s svojimi vejami.
Veter je zelo močno zabijal v ruleto. Pokrila sem si uše-
sa, a še vedno nisem mogla zaspati. A na koncu, sem le
zaspala.

Zala Biček, 3. b

PREMAGOVANJE STRAHU PRED VIŠINO

Nekega dne mi je mami rekla, da gremo naslednji teden
na skok s padalom. Jaz sem se ustrašil, saj se bojim višine.
Razmišljal sem in se prišel do odločitve, da bom s prijatel-
jevo pomočjo premagal strah. V nekaj dneh nama je uspe-
lo, zato sem šel mirno na počitnice.

Miha Marolt, 4. a

PREMAGOVANJE STRAHU NA KOLESU

Nekega dne sem na televiziji videl tekmovanje v spustu s
kolesi. To mi je postalo zelo všeč in sem želel poizkusiti.
Naslednji dan sem se s prijateljem odpravil na progo to
poizkusit. Na televiziji ni izgledalo tako strašno, kot je v res-
nici. Najbolj me je bilo strah, da bom na skoku padel in da
se bom poškodoval. Prvič sem se spustil bolj počasi. Ved-
no mi je šlo bolje, po nekaj padcih in spustih sem prema-
gal streh, ugotovil sem, da ko te ni strah, je vse bolj zabav-
no.

Urh Jerman, 4. a

PREMAGOVANJE STRAHU PRED MOTORJI

Kot majhen fantek sem se na smrt bal motorjev, motil me je njihov zvok. Brat Žan je imel štirikolesnik in zelo sem si ga želel probati voziti in tudi sem. Ampak vedno, ko so me posedli nanj, sem se ustrašil zvoka. Nikakor nisem mogel premagati strahu. Šele ko sem bil malo večji, sem se lahko spopadel s strahom. Rekel sem si: Kje si strah, pridi, da se soočim s tabo! In sem se. Želja po vožnji motorja je bila večja od strahu. Z družino smo šli že na več motokrosističnih tekmovanj. Tam tekmujejo fantje, stari kot jaz in tudi mlajši. Rekel sem si, če zmorejo oni, zmorem tudi jaz. Vesel sem, da sem premagal ta strah. Sedaj že drugo leto zapored vozim motokros motor in res uživam.

Gal Benedik, 4. a

Strah me je določenih senc ter temnih prostorov z odprtimi vrati. Strahu pred tem še nisem premagala. Vsaj malo ga ublažim tako, da si zagrnem zavese, da si na hodniku prižgem luč in odprem vrata v moji sobi. Pomaga mi tudi branje pred spanjem, ker navadno, ko moram spat, nisem zaspana in potem še več premišlujem o tem. Zato približno dvajset minut berem, postanem zaspana in ne mislim toliko na strah. Zelo me je strah teme, ker izgleda srhljivo.

Ula Hudobivnik, 5. K

Strah me je leteti z letalom in voziti se z ladjo. Vedno mislim na najslabše možne stvari, ki se lahko zgodijo. Pri letenju me skrbi, da bo letalo zagorelo ali da mu bodo odpovedali ali odpadli motorji in bomo strmoglavili. Prav tako me pri vožnji z ladjo skrbi, da bo zagorela, da bodo motorji prenehali delovati in da se bomo potopili. Moj strah najbrž izvira iz različnih dokumentarcev, ki preiskujejo take in podobne nesreče. Ta strah sem že skoraj premagal, še vedno pa obstaja strah do teme.

Nejc Rožič, 5. K

Ko sem bil star šest let, me je bilo strah teme, ker sem mislil, da v temi strašijo duhovi. Zato ponoči nisem spal. Enkrat sem mislil, da je duh v moji sobi. Bilo me je zelo strah, a vseeno sem ga enkrat hotel videti v živo in tako sem bil celo noč pokonci. Slišal sem zvok in ugotovil, da laja sosedov pes. Tako sem spoznal, da duhovi sploh ne obstajajo.

Luka Rutar, 5. K

Bili smo na taboru v Ajdovščini. Moj prijatelj mi je pokazal zame najbolj strašno grozljivko: Ubijalski klovn. Ko sem jo gledal, me ni bilo prav nič strah, ponoči pa od samega strahu nisem mogel spati. Te grozljivke nisem mogel pozabiti najmanj leto dni. Nekega jutra pa sem dobro premislil in ugotovil, da ta grozljivka ni resnična.

Luka Martić, 5. K

Ko sem bil majhen, me je bilo strah teme. Zato sem imel v sobi vedno prižgano luč, preden sem zaspal. Strah me je bilo, ker mi je bratec pokazal nekaj strašnega. Zdaj vem, da strah izvira samo v možganih in tako sem ga tudi premagal, da sem pozabil na to.

Jaka Zupan, 5. K

Včasih me je bilo strah plezanja. Že ko sem pomislila na to, da bi plezala po plezalni steni, sem se ustrašila, saj sem mislila, da bom padla in se poškodovala. Čeprav nisem vedela, zakaj me je strah, me je preprosto bilo. Ampak mami me je prijavila na plezanje v Tržiču in tako sem se soočila s strahom, stopila pred steno in začela plezati. Ugotovila sem, da na steni pravzaprav uživam in zdaj vsak petek hodim na plezanje.

Lira Lučovnik, 5. K

Novinarka Neža je o strahovih vprašala svojo babico, Natašo Bergant. Tudi ona se je na določenih »točkah življenja« že spoprijela s svojim strahom.

Pred leti sem odšla na kanjoning v Pišnico. Prišli smo do točke, kjer sem morala skočiti v tolmun s strme skale, s katere se ni videlo tolmunu. Nisem pa mogla iti nazaj, saj je bil to edini izhod ven. Po spodbujanju prijateljev in družine sem premagala strah in ugotovila, da to sploh ni nič takega.

Imam pa tudi strah, za katerega mislim, da ga ne bom nikoli premagala. Bojim se zaprtih prostorov brez oken. Ko sem šla v službi na stranišče, nisem mogla odpreti vrat, zato sem postala panična in začela kričati in trkati po vratih. Ko je preteklo nekaj časa, je prišel hišnik in me rešil.

Ko sem bila majhna, sem se na smrt bala kleti. Ko me je mama poslala v klet, sem vedno zahtevala, da stoji na vrhu stopnic, jaz pa sem veskozi klicala in preverjala, če je še tam. Strah sem premagala tako, da sem odšla večkrat v klet, čez nekaj časa pa sem ugotovila, da ni nič takega.

Evo Boldin je zanimalo, česa se bojita njena mami in prijateljica Naja.

Strah me je psov, saj ko sem bila majhna, sem se mu približala in pes se je ustrašil ter me ugriznil. Takrat dolgo časa nisem upala hoditi v njihovo bližino, vendar sem sčasoma zbrala pogum in ga pobožala. Sicer strah ni popolnoma izginil pred velikimi psi, a jih včasih z veseljem pobožam. Najo je strah zdravnikov, saj k zdravniku hodiš večinoma takrat, ko si bolan ali pa te kaj boli, zato zdravnika večkrat povežemo z neko stvarjo, ki bo lahko negativna. Strah jo je pa tudi zaprtih prostorov, saj se počuti zelo neprijetno ter ima občutek, kot da je obtičala v nekem majhnem prostoru brez oken in vrat.

Ker je strah del vsakdanjega življenja, imamo Slovenci veliko pregovorov o njem. Kateri vas najbolj nagovori?

Česar človek ne razume, tega se boji.
Edino česar se moramo bati, je strah sam.
Strah pomeni že pol nesreče.
Strah te bo prešel, če boš prenehal upati.
Preplašeni je na pol premagan.
Strahopetec je človek, ki v nevarnosti misli z nogami.

Tesa Zupan Ropret, 3. b

PREDSTAVITEV KNJIŽNICE IN KNJIŽNIČARKE

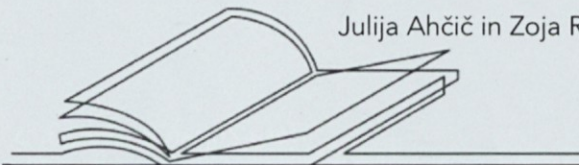
Letos imamo na šoli novo knjižničarko. Tjaša Haler je doma v Bistrici in že ima izkušnje z delom v knjižnici, saj je, preden je prišla na našo šolo, opravljala delo knjižničarke na eni od osnovnih šol v Ljubljani. Vprašali sva jo marsikaj, tudi to, kakšne so razlike med našo knjižnico in tisto v Ljubljani. Presenetilo naju je, da je knjižnica na ljubljanski osnovni šoli manjša od naše. Ima temne stene in omare so zelo zgnetene skupaj. (Hm, se zavedamo tega privilegija?) Kako in zakaj je postala knjižničarka? Tjaša je študirala bibliotekarstvo, ker od nekdaj rada bere, predvsem vseč pa ji je delo in branje z otroki. Njene želje so, da bi knjižnico preuredila v nekakšno dnevno sobo, v katero bi otroci radi prihajali in bi se počutili domače.

Glede obiska v knjižnici pa je povedala, da 1.–3. razred in POŠ Kovor prihajajo redno vsak teden, od višjih razredov pa v knjižnico hodi nekaj pridnih deklet tudi večkrat na teden, ostali pa bolj redko.

Po njenih besedah osnovnošolci najraje beremo nadaljevanke (knjige, ki imajo več nadaljevanj) in znanstveno fantastiko (predvsem Harryja Potterja). Med prvo triado pa so najbolj popularne knjige Franček, Nodi, knjige o poklicih, o vilah in zbirka knjig Čudežna bolha Megi. V knjižnici lahko vidite polico, na kateri so nastavljene knjižne novosti. Gotovo vas tudi zanima, kaj bere knjižničarka. Knjižničarka, odkar dela v šoli, prebere še največ pravljic, saj so kratke in jih lahko prebere in presodi, ali so primerne za našo knjižnico. Na splošno pa rada bere avtobiografije in romane, ne mara pa znanstvene fantastike. Zamislila si je tudi dogodek Noč v knjižnici, kjer bi zvečer prišli v šolo, brali knjige in potem v šoli tudi prespali.

Tjaša se nama zdi zelo prijetna in prijazna ter motivirana in zagnana, zato ni ne razloga, da bi se knjižnice bali, ne izgovora, da je ne bi obiskovali.

Julija Ahčič in Zoja Rožič, 7. b

KNJIŽNE NOVOSTI V NAŠI KNJIŽNICI

Zelo rada berem knjige, ker si lahko sama predstavljam, kako liki izgledajo, kot bi snemala svoj film. Občutek, da je domišljija kot veselje – neskončno in neznano, me navdušuje. Predvsem kakovostne knjige odpirajo vrata v veselje, zato sva nekaj takšnih knjig prebrali za vas in vam jih predstavljava. Po drugih novostih pa vprašajte našo prijazno knjižničarko.

PRVA TRIADA

Naslov: Nana, človeška ribica

Avtor: Jasna Šebjanič Pupis

Strani: 48

Leto izdaje: 2018

Kratek opis

Vdor onesnažene vode v Postojnsko jamo pokonča skoraj ves zarod, tako odraste Nana, prikupna človeška ribica sama, brez bratov in sester. Kratkočasi se z raziskovanjem po jezercu, najbolj pogreša družbo, zato se razveseli, ko začne mama ponovno odlagati jajčeca. V pričakovanju naraščaja, kmalu postane jezerce pretesno za vse.

Naslov: Imam zelene čeveljčke

Avtor: Anja Štefan

Ilustracije: Jelka Reichman

Strani: 42

Leto izdaje: 2020

Kratek opis

Je knjiga s pesmicami, ki prikazuje vedrino, lahkost, šaljivost in igrivost. V pesmicah med drugim nastopajo tudi živali.

DRUGA TRIADA

Naslov: Gospodična Evforbija

Avtor: Luigi Ballerini

Prevod: Mateja Gomboc

Strani: 144

Leto izdaje: 2017

Kratek opis

Dvanajstletna Marta živi sama z očkom, saj je mamica umrla. Pomagati jima prihaja babica in na enem od sprehodov z Marto vstopita v slašičarno gospodične Evforbije. Babici njene

slaščice po meri vzbujajo nezaupanje, Marti pa radovednost. In kot nalašč Evforbija naslednji teden prireja tečaj slašičarstva! Kdo ve, česa vsega se bo Marta naučila in koga vse bo spoznala. Knjiga je prejela italijansko Andersenovo nagrado za najboljšo knjigo za bralce od 9 do 12 let.

Naslov: Nova slašičarna Evforbija

Avtor: Luigi Ballerini

Prevod: Mateja Gomboc

Strani: 136

Leto izdaje: 2019

Kratek opis

Gospodična Evforbija se vrača s križarjenja. Organizirali so ji ga njeni zvesti učenci, potem ko so mestne oblasti njen prvi lokal zaprle, da bi tam zgradili ov nakupovalni center. Evforbija pa ni vajena brezdelja,

zato tudi na počitnicah razmišlja samo o novih načrtih, zlasti o svoji novi slašičarni, ko jo med njeno odsotnostjo prenavljajo po Evforbijinih natančnih zamislih. Na križarjenju splete tudi pomembne vezi-poznanstvo z g. Evge nom, mojstrom parfumerije, ji odpre povsem nova obzorja, tudi glede priprave slaščic po meri...

Knjiga je nadaljevanje knjige Gospodična Evforbija.

TRETJA TRIADA

Naslov: Elvis Škorc, genialni štor

Avtor: Janja Vidmar

Strani: 212

Kratek opis

Elvis nima sreče. Oče je najraje na fitnesu, mama v sitni fazi, babica pa na rolerjih. Mlajši sestri Eli iz žepov padajo hrošči in pajki. Soseda je tako huda, da bi spravila pokonci še ležečega policaja. Elvis je genij, izumitelj, bejbsiter, ki pri puncah nima šans, njegovi izumi so neuporabni, malčki pa morajo v njegovem varstvu paziti sami nase. Ampak ima pa super zbirko stripov in prijatelja, s katerim je fino molčati. Zaplete se, ko mama najavi novico, ki njegovo življenje postavi na glavo.

Naslov: Eno

Avtor: Sarah Crossan

Prevod: Ana Barič Moder

Strani: 457

Leto izdaje: 2020

Kratek opis

Grace in Tippi sta siamski dvojčici, ki spojeni s trupom živita dolgih šestnajst let, kar je v popolnem nasprotju z medicinsko znanostjo.

Druga drugi pomenita vse in si vse delita, ne moreta si predstavljati, da bi lahko bili ločeni. Ko si starši zanju ne morejo več privoščiti posebne oskrbe in šolanja na domu, se morata podati v svet, v realnost, ki je kruta in neizprosna. Bosta v šoli našli prave prijatelje? Kaj pa ljubezen? A nekega dne tudi to postane čisto nepomembno. Z njima se dogaja nekaj, za kar sta upali, da se nikoli ne bo zgodilo, in pred njima je nemogoča odločitev...

Knjiga je bila nagrajena s prestižno nagrado Carnegie Medal.

STROKOVNO GRADIVO

Naslov: Koncentracijsko taborišče Ljubelj, Mauthausen

Avtor: Jana Babšek

Strani: 67

Leto izdaje: 2020

Kratek opis

Kratek pregled zgodovine nekdanjega nacističnega koncentracijskega taborišča Ljubelj, podružnice Mauthausna, prinaša osnovna dejstva o razlogih za nastanek taborišča, razmerah v njem, ljudeh, ki so bili na tej in oni strani bodoče žice ter o pomenu ohranjanja prostora nekdanjega taborišča v današnjem času.

Naslov: Slikovni atlas sveta, zabavno in interaktivno raziskovanje našega planeta

Avtor: Jenny Slater

Prevod: Andrej Gogala

Leto izdaje: 2017

Kratek opis

S tem sijajnim atlasom lahko raziščeš ves svet. Živopisno poslikani zemljevidi so polni zanimivih podatkov. Priloženi so potni list, razglednice.

ANKETA O BRANJU MED SEDMOŠOLCI

Koliko in kaj berejo ter kakšno mnenje imajo sedmošolci o knjigah in drugih vrstah zabave

Bistrica pri Tržiču, 25. 1. 2021. Sedmošolci OŠ Bistrica si med karanteno krajšamo čas z izdelovanjem anket pri pouku SLJ, ki vam jih bo ta članek predstavil. Najprej nas je zanimalo, kaj naši sošolci počnejo doma. 29 % učencev se ukvarja s športom, ena petina igra računalniške igrice, ena petina gleda videe, samo slaba desetina bere knjige. Preostali gledajo TV oddaje in serije pri drugih ponudnikih.

Druga anketa je spraševala o tem, po katerih knjigah največkrat sežemo. Več kot pol učencev seže po pustolovskih knjigah, ena petina ima raje domišljajske, ostale vrste knjig pa skoraj niso zastopane.

Zanimalo nas je tudi, kakšne se zdijo knjige v primerjavi s knjigami, videi in serijami. 38 % se zdijo dolgočasnejše, 47 % zanimivejše, trije pa mislijo, da so prenaporne in premalo razumljive.

Redno in po svoji volji bere malo manj kot polovica učencev, ostali pa takrat, ko morajo ali jim rečejo starši in če nimajo drugega dela.

Naslednje vprašanje je bilo, če bi lahko živeli brez branja knjig, člankov in drugega. Kar 68 % je odgovorilo, da bi z življenjem na internetu kar šlo brez obsežnejšega branja. Vsi ostali učenci pa pravijo, da ne bi mogli, ker preprosto radi berejo ali pa je to del njihovega življenja.

Rezultati kažejo, da bi učenci morali več brati, čeprav se nam zdijo kar zadovoljivi. Vidimo tudi, da internet hitro nadomešča zanimanje za knjige in da verjetno naslednje generacije ne bodo imele dobrega besednega zaklada, ker bodo premalo brale.

(Poročila Žana Begoviča, Ume Crnkič, Anžeta Iveta in Marcela Lipuščka združil T. Zupančič.)

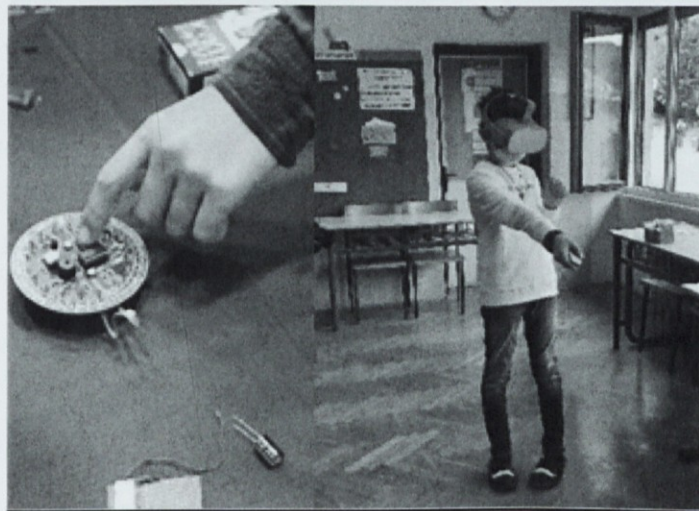
DIGITALNO=REALNO=NORMALNO

Pogled v digitalni danes

Projekt Knjižnice dr. Toneta Pretnarja DIGITALNO=REALNO=NORMALNO smo 13. 10. 2020 nadgradili s tehničkim dnevom. V projektu so sodelovala izjemna podjetja, povezana s tehnologijo. Mednje sodijo 505 VR, E-knjige, Biblos, Ctrlart, Inštitut 4.0, Kobi, Notr.si, Andra, Ar knjige, Simathlon, Pro Virtuala, Inovatio in Srednja tehniška šola Center Kranj. Vse dogodke pa smo zbrali in jih predstavili na TV Tržič. Nad predstavljenimi digitalnimi delavnicami smo bili učenci in učitelji navdušeni.

Dogodek so uradno otvorili ravnateljica ga. Dina Pintarič, direktorica Knjižnice dr. Toneta Pretnarja Tržič Marinka Kenk Tomazin in župan občine Tržič mag. Borut Sajovic. V drugem delu pa smo se pozabavali na delavnicah zanimivih programov, kot so 505 VR, E-knjiga, Biblos, Ctrlart, Inštitut 4.0, Kobi, Notr.si, Andra, Ar knjige, Simathlon, Pro Virtuala in Inovatio. V tehnični dan smo zakorakali vedoželjno in pričakujoče, iz njega pa z nasmeški na obrazih in s polno idejami v glavah.

Tina Stritih in Štefan Katona, 9. a

PRAZNUJMO SKUPAJ - ODDALJENOST ZDRUŽUJE

Ja, ta božično-novoletni čas v letu. Z veseljem ga pričakujemo. Obsijan z lučkami in rdečimi noski pogreje srca.

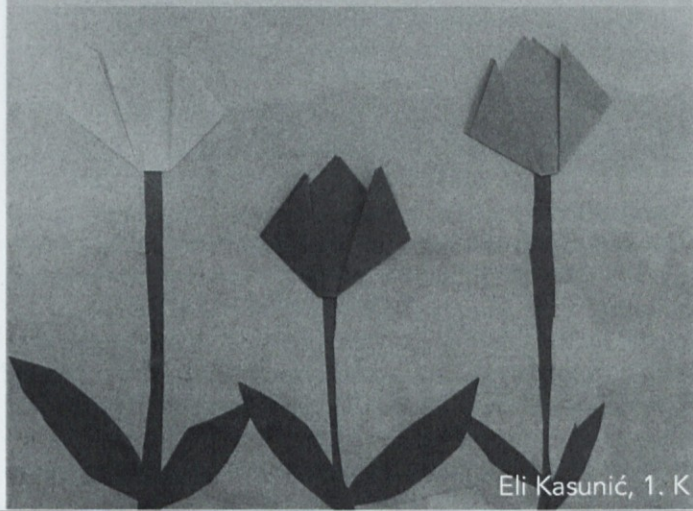
24. 12. 2020, zadnji šolski dan leta 2020, smo pogreli srca z vsakoletno božično-novoletno proslavo, ki je oživila preko telefonov, računalnikov in televizije. Namenjena je bila trem glavnim praznikom: božiču, dnevu samostojnosti in enotnosti ter novemu letu.

Dogodek je spremljala vsa šola in tudi njeni nekdanji uslužbenci. Proslava je objavljena na YouTube profilu TV Tržič, na povezavi <https://youtu.be/5QewM2YVx08>.

OB EVROPSKEM DNEVU JEZIKOV

smo sedmošolci odkrivali, kaj slovenskega se skriva v nemško govorečih deželah in kaj nemškega najdemo v naši domovini. Prepričani smo, da tudi ti poznaš marsikatero zanimivost, ki povezuje slovenski in nemški svet.

Vabimo te, da jo zapišeš na našo virtualno tablo:
https://padlet.com/mateja_osb/slo_ger

Eli Kasunič, 1. K

TEHNIŠKI DAN NA OŠ BISTRICA

Mala pozornost za veliko veselje – vse za boljši jutri

»Slovenija, od kod lepote tvoje?« se je glasilo 20. 11. 2020 skozi zaslone učencev Osnovne šole Bistrica. Šola v Bistrici je zabeležila še en zanimiv tehnični dan.

Otvorila ga je ravnateljica šole, ga. Dina Pintarič z besedami: »Danes v tehnični dan vstopamo na tradicionalen/lokalen način, in sicer s tradicionalnim slovenskim zajtrkom«.

Preden pa smo zagrizli v zdrav in sladek zajtrk, smo prisluhnili pogovoru učiteljev Grege Janežiča in Nataše Bergant, ki sta ponovno obelodanila, da so osnovne slovenske dobrote za zajtrk jabolko, seveda lokalno, mleko, suho sadje, kruh, med in maslo. Zakaj gorenjske dobrote? Gorenjska ima vse te sestavine v lokalnem okolju. Seveda imajo pa druge regije drugačne sestavne dele tradicionalnega slovenskega zajtrka, npr. primorska regija bi lahko v ta zajtrk vključila olive. Torej tradicionalnost je poudarjena na lokalni hrani. Lokalna hrana je boljšega okusa, izvajamo lokalno oskrbo, zmanjšujemo onesnaženje, zaznamo lahko nižjo vsebnost aditivov, hrana pa ohranja vitamine.

Zjutraj jej kot kralj, kosi kot meščan, večerjaj kot berač. Zajtrk mora biti najobilnejši oz. najpomembnejši obrok. Prazna vreča pa tudi ne stoji pokonci, je povedala Nataša Bergant. Če pojemo zajtrk, se lažje zberemo, razmišljamo, in gibljemo.

Dogajanje si lahko ogledate na spletni povezavi <https://youtu.be/Eg8fyhEOc-o>.

ŠOLSKI NATEČAJ OB DNEVU REFORMACIJE

V času pandemije zaradi korona virusa so otroci preveč časa na digitalnih napravah. Poleg zabave je tu še šola, ki zahteva zbranost in resnost. Otroci pogrešajo prijatelje, interesne dejavnosti in zabavna tekmovanja, ki jih navadno

izvajajo v šoli. Učiteljica iz Osnovne šole Bistrice, Mateja Žnidaršič, se je ob dnevu reformacije domislila natečaja za učence od 4. do 9. razreda, ki smo ga lahko izvedli tudi na daljavo. Natečaj je potekal na temo Primoža Trubarja. Učenci so za sodelovanje morali napisati pesem ali ustvariti strip, ki bo prikazal Trubarjevo življenje. Sodelujoči so lahko delali sami ali v paru. Vsi so se odlično odrezali in pokazali svoja znanja ter ustvarjalnost. Po tem projektnem delu so si učenci zagotovo zapomnili Trubarja in njegove dosežke. Zmagovalcu natečaja je bila obljubljena knjižna nagrada in sladko presenečenje. Nagrado za najboljši prispevek bosta, takoj ko se vrnemo v šolo, prejela Jaka in Tina Stritih iz sedmega in devetega razreda. Napisala in uglasbila sta pesem o Trubarjevem življenju. Preberite QR kodo in prisluhnite njenemu delu.

Namesto klasičnih vprašanj kot so: Koliko časa sta si vzela za delo? Kako in kdo si je domislil idejo? Kdo je naredil kaj? Kaj je bil vajin cilj? itd. smo se raje pozanimali o njunem novo pridobljenem znanju. Jaka je povedal: »Mi, v sedmem razredu, pri zgodovini nismo še prišli do teme o Primožu Trubarju. Ko sva s Tino pričela z delom sem vedel, da je napisal prvi knjigi v slovenskem jeziku Katekizem in Abecednik in da je bil eden najpomembnejših Slovencev. Naučil sem se, da je bil Trubar gospod, ki je veliko potoval in se učil. Vem tudi, da je imel družino, veliko znancev in težko življenje. Najbolj me je presenetilo to, da se je ves čas selil sem ter tja po Evropi. Mislim sem, da je od rojstva pripadal pomembnim družbam, a sem izvedel, da je do pomembne vloge v zgodovini moral garati, kar mi je pri njem všeč.«

Pripravil: novinarski krožek OŠ Bistrica

POTOPIS PO SOČI

Letošnje poletje smo se z mojo mami in še nekaj prijatelji odpravili po Soči. Na pot smo se odpravili peš z zelo težkimi nahrbtniki, a z veseljem in navdušenjem po novi pustolovščini. Soška pot poteka od izvira Soče pa vse do Bovca. Dolga je 25 km in če bi jo prehodili v enem kosu, bi zanjo potrebovali 8-10 ur hoje. Pot je ena izmed mnogih naravoslovno-učnih poti v Triglavskem narodnem parku in je tudi najstarejša pot. Soško pot zaznamujejo viseče brvi, prijetni kotički in tolmunčki, kjer se lahko osvežiš v kristalno čisti vodi.

Mi smo se odločili, da bomo pot prehodili v 2 dneh in si tako vzeli dovolj časa za uživanje in občudovanje.

Naša pustolovščina se je začela v soboto, 22. 8. 2020, že ob 5:00 zjutraj, ko smo štartali iz Tržiča. Pot nas je peljala mimo Kovorja na avtocesto proti Jesenicam. Pri Jesenicah smo zavili z avtoceste in se peljali proti Kranjski Gori nadaljevali čez mejni prehod Rateče v Italijo. V Italiji smo malo pred Trbižem zavili proti Mangartu in Rabeljskem jezeru, kjer nas je čakal prvi postanek. Ker nas je bilo pet, smo se vozili v kombiju, v katerem je bilo čutiti navdušenje in adrenalin. Pri Rabeljskem jezeru smo si na kuhalniku skuhal čaj in kava ter si pripravili zajtrk, nato pa se odpeljali naprej do Bovca. V Bovcu smo pustili kombi in se naprej oziroma nazaj do Izvira Soče peljali z avtobusom. Ustavili smo se še v pekarni in se vkrkali na avtobus. Letu 2020 primerno je bila vožnja čisto koronska, z masko, kar pa ni pokvarilo našega razpoloženja. Do Izvira Soče smo se vozili približno 20 minut. Odločili smo se, da si, preden začnemo hoditi po Soški poti, ogledamo še Zapotoški slap v Zadnji Trenti. Hoje do slapu je bilo za dobro uro. Punce smo hitro izkoristile priložnost in skočile v tolmun, čeprav je bila voda ledeno mrzla. Malo nižje od slapu smo se ustavili na sončku in pomalicali. Vsak izmed nas je čepel na svojem kotičku sonca in grel premražene noge in roke, ki so se nam v ledeno mrzli vodi tolmuna ohladili bolj, kot smo pričakovali. Odrasli so spili kavo, mladina pa je pojedla vsak svoj del malice. Opazovali smo igro sonca in vode, metali kamne v tolmune in uživali v trenutku. Nato so se počasi odpravili nazaj proti izvira Soče. Pri koči smo se ustavili, dolili vodo in si na hitro ogledali izvir. Tukaj se je naša pot po Soški poti šele začela.

Zanimiva izkušnja je bila, ker smo imeli s seboj Borisa, ki slabo vidi. V mestnem okolju, kjer so površine bolj ravne, funkcionira čisto normalno, ko pa hodi po naravnem okolju, mu ovire, ki jih mi niti ne opazimo, predstavljajo velik izziv. Opazovala sem njegovo hojo in videla, koliko truda je vložil v nekaj meni popolnoma vsakdanjega. Pot iz Izvira je bolj razgibana, veliko je stopnic, skal, jeklenica. Boris je za ta del poti porabil vsaj še enkrat toliko časa kot ostali. Mami in Tjaša sta mu morali pokazati vsako stopinjo, še

posebej, če je bila stopnica višja ali če je bilo na poti veliko korenin. Tam, kjer se je pot bolj zravnila, ni potreboval toliko pomoči in je lahko hodil samostojno. Boris je bil za vse nas zanimiva izkušnja. In vsak izmed nas je avtomatično pomislil, kako bo kakšno izmed ovir prehodil Boris in mu s svojimi napotki želel koliko se je le dalo pomagati.

Pot se je spuščala navzdol ob strugi Soče, med potjo smo se zabavali, saj pot ni bila naporna. Klepetali smo, se smejali, razpravljali o vsem mogočem in vmes celo kakšno zapeli. Kmalu smo prišli do Trente, kjer smo se kopalili in kuhali kosilo. Za kosilo smo imeli preproste testenine s pestom. Ves potreben pribor smo si nosili s sabo vso pot v nahrbtniku. Ustavili smo se na delu, kjer je bila struga Soče zelo široka, voda pa nizka. Sonce je močno pripekalo in hitro smo poskakali v vodo. Po kosilu je napočil počitek, midve z Moniko sva poležavali v senci borovca. Pred odhodom naprej smo pomili še posodo, seveda brez detergenta, da ne bi s kemikalijami onesnaževali čiste vode.

Drugi del poti tega dneva je bil nekoliko bolj naporen, noge so bile utrujene, mi pa smo komaj čakali na kamp. Mami se je v zadnjem delu spomnila, da bi lahko obnovila svoje znanje pesmi Soči Simona Gregorčiča. Na telefonu je poiskala besedilo in začela ponavljati in ponavljati. Pri svojem početju je bila res vztrajna in kmalu smo vsi ostali pohodniki pohiteli naprej, da nismo poslušali recitiranja. Da se je pesem dobro naučila, je dokazala zvečer, ko nam je vsem zbranim doživetu povedala celotno pesem.

Po celodnevni hoji smo tik pred temo prispeli v kamp Jelinčič ob koritih Soče. Z Moniko sva bili že tako utrujeni, da nama kaj drugega kot zabavne traparije niso hodile po glavi. Tik pred kampom sva za hec posneli reklamo za športno uro. Posnetek je prinesel veliko smeha ne samo tisti dan, ampak ga z veseljem pogledamo še danes. V kampu smo prespali v hiški s skupnimi ležišči. Ne vem, ali smo bili bolj lačni ali pa smo si bolj želeli prhe. Večer smo preživeli ob klepetu, dobri družbi in pojedini.

Naslednji dan smo zgodaj vstali in se odpravili proti Bovcu. Drugi del poti mi je bil bolj všeč, saj je ponujal več tolmunov, kjer smo se hladili in kopalili. Pot se je večino

časa držala rečne struge, le na nekaterih delih je zavila na travnike ali v gozd. Za kosilo so bile spet testenine, a na malo drugačen način. Najbolj mi je ostalo v spominu, kako smo skakali z visoke skale v kristalno čisto vodo. Veliko poguma sem morala zbrati in premagati strah pred prvim skokom v vodo. Potem pa kar ni in ni bilo dovolj skakanja. Našo igro je prekinilo kosilo, ki je napolnilo naše prazne želodčke. Po poti do Bovca smo videli še kar nekaj visečih brvi in soških brzic. Lepšega termina za ta pohod si ne bi mogli izbrati, saj je bilo vreme prečudovito. Ure so hitro minevale, nevihtni oblaki pa so se vztrajno nabirali nad Bovcem. Malo pred Bovcem sem superge zamenjala za natikače in turistično odkorakala do Bovca. V poznih popoldanskih urah smo tik pred nalivom prispeli v Bovec. Tam smo si privoščili sladoled in limonado.

Pozna popoldanska nevihta nas je pregnala z glavnega trga h kombiju in čakala nas je samo še pot domov. Utrujeni, zadovoljni, polni vtisov in doživetij smo se po isti poti vrnili domov. Vsi smo se strinjali, da bomo naslednje leto pot ponovili in povabili še koga zraven, da mu pokažemo skrite in čudovite koticke Soče.

V dveh dneh smo prehodili 37 km, več deset tisoč korakov, predvsem pa si nabrali veliko lepih spominov, dogodivščin in krikov ob skokih v ledeno Sočo.

Loti Mušinić, 8. b

Čas hoje	8 – 10 ur
Dolžina	25 km
Zahtevnost	lahka
Skupni vzpon	400 m
Izhodišče	Parkirišče pri Koči pri izviru Soče, kamor se pripeljemo iz Bovca ali čez prelaz Vršič.
GPS koordinate	46.4093N 13.7255E
Zemljevidi	Triglavski narodni park (1 : 50.000), Trenta (1 : 25.000), Bovec (1 : 40.000)
Prireditvev	Tematsko vodenje po Soški poti s parkovnim vodnikom, vsak četrtek v juliju in avgustu

DRUGAČNO, A BOLJŠE POTOVANJE

Predlani sem z družino za božič in novo leto odšla na Tenerife. Tam smo bili približno en teden in pol. Ogledali smo si velik del otoka in pa tudi ognjemet. Med drugimi smo odšli tudi do vulkana El Teide, na katerega pelje gondola. Nekje okoli četrtega dneva na Tenerifih smo se odpravili na vulkan El Teide. Vožnja je trajala malo več kot eno uro, a je bilo vredno. Ta vulkan je tretji največji ognjenik na svetu in meri kar 3.718 metrov. Na dan ga obišče zelo veliko ljudi in vsi si želijo z gondolo priti do vrha. Ker pa imajo tam omejeno število vstopnic, ki jih lahko prodajo na dan, moraš priti tja zelo zgodaj.

Do ognjenika smo prispeli okoli desete ure zjutraj. Vrh se zaradi megle ni videlo od spodaj. Pred hišico z gostilno in recepcijo se je vila dolga vrsta. Ko smo končno prišli do okenca, nam je ženska zaposlena za karte tisti dan sporočila, da so na žalost prodali že vse.

Sprva smo bili potrti, a smo se čez čas razveselili. Odločili smo se, da gremo iskat pijačo v gostilno, da se odžejamo. Ko smo končali, smo odšli ven ter se po cesti spustili malo niže. Tam je bil velik del okolja, pokrit z vulkanskimi kamni. Skozi to neverjetno kamnito utrdbo je vodila tudi turistična pot. Odpravili smo se na pot po njej in bilo je neverjetno. Čeprav je vse izgledalo enako, takega kamenja še nisem videla. Bilo je mehkeje in pa imelo je veliko lukenj. Ko smo prišli nazaj do parkirišča, smo se odpeljali. Na poti nazaj smo se ustavili na dveh razglednih točkah. Z njiju so se videli oblaki in polja, vasi, mesta ter plaže. Čeprav nisem odšla na vrh vulkana, kot smo načrtovali, smo se imeli odlično. V bistvu mislim, da smo se imeli še bolje. Naučila sem se, da ne moreš vedno imeti vsega, kar hočeš, ampak da je včasih to, kar dobiš, lahko bolje od tega, kar si želiš.

Zoja Rožič, 7. b

KORALNI GREBEN

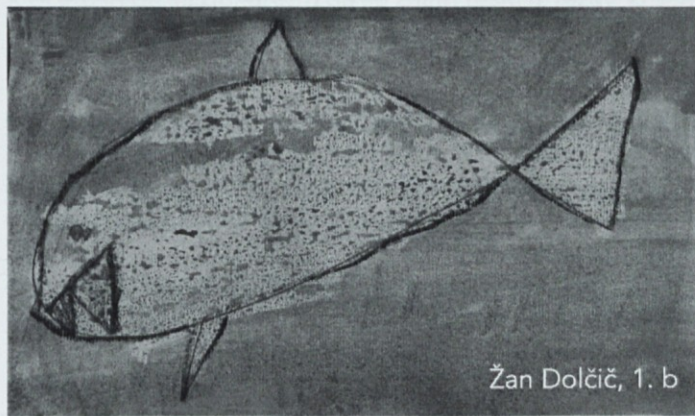
Bilo je pred tremi leti, ko smo z družino obiskali Avstralijo. Imeli smo se zelo lepo, obiskali smo živalske vrte, slaščičarne in veliko zanimivih muzejev.

Ko smo bili tam približno 4 dni, smo bili na poti, da obiščemo koralni greben. Jaz in moj brat sva se zelo veselila, saj velja za enega najlepših koralnih grebenov na svetu. Do tja smo najprej šli z avtom, naprej pa s čolnom. Med vožnjo s čolnom smo se zelo zabavali in hecali. Z bratom sva se špricala. Ko smo se ustavili, sem mislila, da je zmanjkalo bencina, saj smo bili na sredini morja. A izkazalo se je, da smo prispeli. Vsi smo si naredili maske, ostali so si tudi plavutke, ati pa je vzel še kamero za pod vodo. V vodo smo skočili en za drugim in že smo lahko začeli gledati prečudovit koralni greben. V njem je plavalo veliko pisanih rib, ogromnih želv, morskih konjičkov ... Bilo je tudi veliko pisanih podmorskih rastlin, zares kot v pravljici. En čas smo plavali in opazovali stvari okoli nas, a nenadoma se je moj brat zaletel v ogromno želvo. Bila je zelo lepa in prijazna, mi pa smo se začeli smejati.

Minilo je že kar nekaj časa, navadili smo se na vodo, občudovali koralni greben, vendar sem nenadoma opazila morskega psa. Bilo me je strah, saj sem bila najbližje nje. Bila sva dva metra narazen in strmela drug drugemu v oči. V hipu sem zamrznila, začelo me je mraziti. Povedala sem mami in skupaj sva šli nazaj na čoln.

Ko sva prispeli, sem bila še vedno v šoku, mami pa mi je povedala, da niso nevarni, če jih pustiš pri miru. Nikoli ne bom pozabila tega dogodka, prav zares pogrešam Avstralijo.

Kaja Smolej, 7. b

Žan Dolčič, 1. b

Ko učenci slišimo, da bomo dobili novega učitelja, najprej pomislimo, ali bo strog, prijazen, ali bomo morali veliko pisati, kako izgleda in kakšne bodo učne ure z njim. Letos smo spoznali nekaj novih učiteljev in smo jih prosili, naj se predstavijo in povejo prve vtise pri nas.

GAL ŠAVS

Sem študent 4. letnika matematike in fizike na Pedagoški fakulteti, začasno zaposlen na OŠ Bistrica. Moja največja strast je košarka, poleti odbojka na mivki, ob deževnih dnevih tarok s prijatelji, kmalu pa bo na vrsto prišlo tudi jadralno padalstvo.

Zanimanje za MAT in FIZ sem pokazal že v srednji šoli in sem želel nadaljevati nekje v tej smeri. Učiteljski poklic mi je všeč zaradi prostega, dinamičnega dela z dobrim namenom. Dobra stran je tudi fleksibilnost razporejanja obveznosti čez dan z izjemo rednih učnih ur.

Česa me je strah? Strah me je veliko stvari. Ker se približujem obdobju, ko bom dokončal šolanje, se finančno osamosvojil, ustvaril družino, me je seveda strah, kako se bom znašel v tej vlogi. Izmed vsakdanjih stvari, pa me je najbolj strah višine, kar sem deloma že premagal s tečajem padalstva.

MANCA PERKO

Ime mi je Manca in zelo rada potujem. Navdušena sem nad ruščino in rusko kulturo. Prav tako pa imam rada lokalno zgodovino in oživiljanje in ohranjanje naše dediščine, zato se v prostem času že 20 let ukvarjam s folkloro.

Ker me delo z otroki veseli in ker rada predajam svoje znanje drugim, sem se odločila za poklic učiteljice.

Strah me je neuspeha in grmenja. Vedno si želim, da mi stvari, ki si jih zamislim uspejo. Pri grmenju pa pobegnem s čepki v ušesih :).

Na šoli se počutim zelo dobro, odnosi v razredu so zelo pozitivni, kar je zares super.

TOMAŽ ZUPANČIČ

Poleg službe svoj čas namenjam predvsem družini. V prostem času uživam v raznih ročnih delih, v glavnem z lesom in kovino, pa tudi dobre filme rad gledam (včasih sem bil knjižni molj, pa me je minilo :) in pečem kruh. Uživam v natančnem proučevanju vseh stvari, s katerimi se ukvarjam.

Pred leti me je bilo ZELO strah govorjenja pred ljudmi. Zdelo se mi je, da imam v grlu kruhov cmok ali žlico zelo suhe polente in nisem mogel jasno izgovarjati ali začeti govoriti. Mislim sem "moral" celo na to, s katero črko se bo začela prva beseda. Najhujši so bili zaporniki, kar pomeni tiste glasove, ki se ne izgovorijo z odprtimi usti. To pa še ni bilo najhujše, tudi misliti nisem mogel med govorom ... in kako naj človek kaj pove, če ne more misliti? Z leti javnega nastopanja je to izginilo skoraj do konca, vendar se še vedno pojavi.

V srednji šoli se dolgo nisem mogel odločiti za poklic, ker me je zanimalo preveč stvari. Starejši so mi močno odsvetovali "prosveto", kar je stara beseda za učiteljevanje. Naporna je, so govorili. V širšem sorodstvu sem pa imel veliko učiteljev in učiteljic na vseh stopnjah šolanja, vse do univerze. Bili so strogi in zanimivi ljudje in sem se jih kot otrok kar bal. Ko sem odraščal, sem jih pa vedno bolj dojemal kot zanimive, dalo se je pogovarjati z njimi, zdelo se je, da vedo vse o mladih ljudeh -- strogost pa se je nekam umaknila. Vendar se nisem zaradi njih v srednji šoli odločil, da bom učitelj. V bistvu nisem niti za trenutek resno pomislil, da bi postal učitelj. Prišlo je kar naenkrat, v trenutku, odločitev, da sem lahko samo učitelj in nič drugega. Vseeno sem v času ekonomske krize poskusil še nekaj drugih poklicev, od katerih me nobeden ni zares pritegnil.

Na OŠ Bistrica sem pred skoraj deset leti že delal, ostala mi je v zelo dobrem spominu in sem se razveselil, ko sem se ponovno vrnil.

Mark Twain, ta izjemen pisatelj, se je vse življenje trudil, da bi ugajal očetu in tako dosegel izjemne dosežke. Naši devetošolci motivacijo za vsakdanje uspehe in bodoče izzive iščejo znotraj sebe in v zavetju svoje družine. Najpogosteje pa so prav težave naše najboljše učiteljice.

OREH

Vsak s sabo nosi neviden, a neverjetno pomemben oreh. Nekdo nosi zdravega in polnega. Tak človek je pamenten, veliko ve in veliko poslušna ter razume. Nekdo nosi manjšega in manj polnega, ta ne ve veliko, a veliko poslušna in razume. Nekdo pa nosi praznega, tak človek je neumnež, saj ne ve nič in noče nič poslušati niti ne želi česa razumeti.

Vsak oreh ima svoje črte in svoje praske, ki predstavljajo muke in bolečine. Gladek oreh ne obstaja in svojo lupino bo vsak vedno nosil.

Poleg tega pa obstajajo tisti, ki s seboj nosijo klešče in razbijajo lupine drugih orehov ter jim poberejo jedro. Tak človek se zlahka zanemari, od klešč ga zaboli roka in od bolečine pozabi in spregleda svoj oreh, ki je v tem času postal črn, ovit v črni plasti, ki je nad lupino. Sprašuje se, zakaj ga nihče ne pobere, čeprav ima najboljše in najmanj grenko jedro od vseh. Ta oreh sem našel jaz in ugotovil, da je moj ... Kako umazan in grd je bil. Očistil sem ga, sedaj se sveti.

Utrdi svojo lupino in razjasni svoje jedro, klešče pa skrij, saj jih ne potrebuješ vedno pri roki.

Omar Čoragič, 9. a

SVOJE TEŽAVE ZNAM TUDI SAM REŠITI

Ljudje imamo v svojem življenju številne cilje in zmage. Moji cilji in zmage so hoja v hribe in odkrivanje novih zanimivih krajev. Za vikend grem po navadi k mojemu očetu. Skupaj raziskujeva različne nove kraje, hodiva v hribe in opazujeva živali.

Neko sončno soboto sva vzela vsak svoj nahrbtnik, hrano, nekaj vode, rezervna oblačila ter plinski kuhalnik. Najprej sva šla peš od vasi Belca do Gozda Martuljka. Pri Gozdu

Martuljku sva zavila navpično desno v gozd. Nekaj časa sva hodila po lovski poti. Ker pa se je lovška pot končala, sva bila prisiljena hoditi po živalski poti po zahtevnem skalnem terenu. Čez nekaj časa sva prišla na neko planoto, prečkala potok in ponovno začela hoditi v breg. Pot naju je peljala po dolgem grebenu. Ura je bila 12 in sonce je pripekalo. Kmalu sva prišla na gorski rovt na nadmorski višini približno 1600 m. V nekaj urah sva tako opravila več kot 800 m nadmorske višine. Doma sva vzela le eno steklenico vode, saj sva bila prepričana, da vodni studenec na vrhu rovta ne bo zamrznjen, vendar je bil. Tako sva ostala skoraj brez vode. Ko sva se najedla, sva se odločila, da osvojiva še 1700 m visok Kurji vrh. Do tja je oče vedno hodil nekaj metrov pred mano, saj sem bil že utrujen. Na nekem odseku je plaz odnesel pot. Ko je oče plaz že prečkal, sem jaz do plazu komaj prišel. Pot je zaraščalo gosto borovo grmičevje, zato sem izgubil kakršno koli sled. Iz nekega razloga sem zavil po plazu navzdol in čez nekaj časa ugotovil, da je naprej le še prepad. Zgrabila me je panika. Nisem vedel, kam je šel oče in če se mu je kaj zgodilo. Poklical sem ga. Ko sem zaslišal njegov oddaljen glas, sem si malo oddahnil, ker je vse v redu z njim, vendar še zmeraj sem moral najti poti do njega. Hodil sem po gostem grmičevju. Gnala me je volja, da pridem nazaj k očetu in da se dokažem, da se znam rešiti iz težav, ki sem jih napravil. Hitro sem se prebijal skozi gosto grmičevje. V meni je bil močan adrenalin in bil sem paničen. Na vse udarce vej se sploh nisem oziral. Po dolgem času sva se z očetom zagledala, ki me je tudi iskal. Ko sva se že oba razveselila, sva se spomnila, da morava počasi v dolino. Pot je bila še dolga. Med hojo sem bil tako jezen sam nase, ker sem zašel s poti, da me odvezane vezalke na čevlju in mokre nogavice sploh niso motile. Najprej mi je veselje na obraz pričaral gams, ki sva ga zagledala na skali. Gamsi so zelo plašni in jih je v naravi težko videti. Ko pa sva prišla na Kurji vrh, me je navdušil še lep razgled, ki je segal skoraj do Žirovnice.

Vso pot do doma sem razmišljal, kako sem mogel zaviti s poti. Med potjo se z očetom nisva skoraj nič pogovarjala. Mogoče, ker je bil tudi on jezen name, mogoče pa tudi zato, ker je bila pot krajša, saj sva šla po drugi strani. Zabredel sem v težavo in motiviralo me je, da sem se rešil iz nje in ponosen sem na te male zmage, ki jih dosegam v življenju.

Jakob Golmajer, 9. a

HVALA KAMNU

Naša družina je zelo povezana z naravo in nam je tudi zelo blizu. Velikokrat se odpravimo v gozd, hribe, gore, na morje in druge naravne površine. Naših dogodivščin je ogromno, vendar eno si bom zapomnila za vselej.

Lani poleti smo se z družino odpravili na pohod po tržiških okoliških hribovjih. Zadali smo si pot, ki nas je peljala po robu tržiške kotline. Odpravili smo se že zgodaj zjutraj, zato je bilo zunaj še mrzlo.

Pot smo začeli v avtu. Peljali smo se pičlih deset minut, nato pa parkirali ob Dvorani tržiških olimpijcev. Naša volja se je hitro spremenila v pogon za strmo pot. Kot po navadi je mami nosila nahrbtnik in naše tečnarjenje. To se je začelo kaj kmalu po odhodu in se vleklo prav do konca prve ciljne točke. Nejevoljni obrazi in strmi pogledi so se izgubili v vroči skodelici čaja in piškotih na vrhu Kamnika. Tam smo si nabrali moči in motivacijo za nadaljevanje poti. Naslednja postojanka je bila precej težje dostopna, kot smo mislili. Skrivala se je med gostimi lišaji redkih listavcev v mešanem gozdu. Tja smo prispeli v upanju, da bomo uzrli lep razgled na svet pod nami. Upanje se je kmalu razblinilo, ko smo skozi gosto iglasto mrežo zagledali prepad. Bilo je dih jemajoče, kar me je navdihnilo za fotografijo. Oči, mami in brat so se smeje v kamero pomaknili proti razgledni točki, jaz pa sem s fotoaparatom posnela ducat fotografij. Pomikala sem se po travnati površini, da bi zajela najboljšo fotografijo vseh časov. Nakar zdrsnem. Fotoaparat v sunku odleti z moje roke in se odkotali mimo mene proti prepadu. Visim nad prepadom, rosijo se mi oči in roke me ne držijo. Breza, ki mi daje oporo, se upo-

giba, oče pa me skuša povleči na ravnino. Pot mi teče po obrazu, ko se nenadoma breza zlomi. Kotalim se po strmini navzdol in opazujem približujoči se prepad. Prestrašeno se opotekam in v daljavi slišim mamine krike. Naenkrat se ustavim. Kamen, ki je ustavil moje od strahu paralizirano telo, mi je dal še eno priložnost. Zgrabila sem jo in se ob očijevih napotkih povzpela nazaj na ravnino.

Ko sem previdno korakala po drseči se travi, sem končno uzrla zaprepadene obraze domačih. »Tina!« je kriknila mami in me s previdnimi koraki popeljala na varno. Končno sem bila spet na ravnini, ko sem se zavedela preteklih dogodkov. Sedeli smo na ravnini in se zatopili vsak v svoje misli. Tudi nazaj smo se odpravili v tišini. Zavedela sem se svoje sreče in se nasmehnila. V avtu sem glasno izrekla besede, ki so zaznamovale nepričakovan dogodek med izletom: »Hvala kamnu.«

Tina Stritih, 9. a

KAJ ME ŽENE NAPREJ

Motivacijo pridobivam na veliko različnih načinov. Največ motivacije mi priskrbijo domači z različnimi dogovori in obljubami. Najbolj me motivira dejstvo, da si bom s trdim delom pridobila kakšno ugodnost, kot so zanemarjenje opravila, opravičilo za neko dejanje, vstopnica za uresničitev mojih želja. Včasih pa me motivirajo tudi pogovorne oddaje ali TV-šovi, ki govorijo o ljudeh, ki so začeli na dnu in se s trdim delom povzpeli na vrh. Eno izmed teh sem pogledala v zimskih mesecih leta 2014. Ne spomnim se podrobnosti, a vem, da me je človek navdihnil, da tudi jaz zmorem.

Nekega zimskega večera sem se dolgočasila sama doma. Telefona še nisem imela, zato sem se usedla pred televizijo. Nekaj časa sem brskala po programih za temo, ki bi mi bila blizu. Ustavila sem se na programu s pogovorno oddajo o dekletu, ki ji je uspelo nemogoče. Oddaja je najprej predstavila dekletke. Bilo je vitko, temne polti in imela je vranje črne lase. Zdelo se mi je prijazno, saj se ji je nasmeh širil od ušesa do ušesa.

Začela je govoriti o svojem življenju. Povedala je, da je

Začela je govoriti o svojem življenju. Povedala je, da je živila v hudi revščini in pozabi svojih rosnih let. Ob tem so se ji začele rositi oči, nevede pa tudi meni. Govorila je o težkem življenju in o svojem strtem srcu, ko je opazovala okolico. Sprejela je že svojo usodo in se pognala v teži vsakdan, je pripovedovala. Pogledala sem okolico, v kateri sem bila in se zavedela, da imam srečo. Govorila je tudi o svoji družini, kar mi je dajalo občutek toplote, saj je imela družino, ki je zanjo skrbela in jo imela rada, tako kot jaz. Nato pa je začela pripovedovati o moškem, ki jo je rešil tegob. Sprva nisem razumela, kako, vendar sem kmalu ugotovila, da je mož ponudil toplino. Predstavil ji je igro šaha. Sprva ji je šlo težko, a s trudom se je povzpela v sam vrh njihove skupinske igre. Zdrznila sem se in se počutila motivirano, medtem ko je ženska govorila o nadaljevanju svoje zgodbe.

Najbolj zanimiv del njenega pričanja se mi je zdelo tekmovalje, ki ga je omenila. To je bila namreč prelomnica njenega življenja. Vprašala sem se, kdaj in kje bo prelomnica mojega? Govorila je, da je bila na tekmovanju šele na desetem mestu, kar se je v roku mesecev spremenilo, ko je nadaljevala svojo zgodbo. Zatopila sem se v televizijo in zavzeto čakala končni rezultat njenega truda. Ob koncu oddaje so zatemnili zaslon, mislila sem, da ne bom nikoli izvedela, kaj se je zgodilo z dekletom, kje je zdaj in kdo ji je pomagal pri delu. Vendar ko se sem segla po daljincu, sem ugledala besedilo, ki se je prikazovalo na zaslonu. Opisovalo je njeno zmago na več turnirjih in pokazalo tudi njene slike iz otroštva. Ob pogledu na napredek v šahu sem se spet ujela v razmišljanju o svojem uspehu.

Oddaja me je motivirala, ker sem začutila voljo, strah in predanost dekleta šahu. Spominjam se je še danes. Če ona ni popustila, ko ji je spodrsnilo, tudi jaz ne bom.

Veronika Zaman, 9. a

DAN V PLANICI

Bila je sobotno jutro. Zjutraj je bilo zelo mrzlo, rahlo je naletaval sneg. Zazvonila mi je budilka ob šesti uri zjutraj. Na mojem urniku je bil trening v Planici. Najraje bi se s

toplo odejo pokrili čez glavo in nazaj zaspali. Težko se je bilo spraviti iz postelje.

Po uri in pol dolgi vožnji sem zaspan izstopil iz kombija. Seveda me je mraz v Planici takoj prebudil. Sledilo je klasično ogrevanje - tekem sem do Tamarja in nazaj. Vmes sem se večkrat zamislil, da bi bilo zelo prijetno še spati. Mraz mi je otrpnil prste na rokah in nogah. Nato so sledile gimnastične vaje, kmalu zatem pa sem že oblekel skakalni dres, čevlje, čelado in rokavice. Zamišljeno sem pogledoval proti skakalnici, ogreval sem se na manjši osemdesetmetrski skakalnici. V glavi sem imel čim boljši skok. Prva dva skoka mi nista uspela najboljše, zato sem izgubil vso voljo. Pri tretjem skoku sem se zbral in umiril. Uspelo mi je! Skok je bil lep in dolg, s ponosom sem skoke nadaljeval na devetdesetmetrski skakalnici - tam mi je šlo kot po maslu. Naredil sem še štiri tehnično odlične skoke.

Na koncu treninga me je trener pohvalil, jaz pa sem bil več kot zadovoljen in ponosen.

Vsi ti dobro uspeli skoki so mi dali motivacijo, da vztrajam pri smučarskih skokih, čeprav me včasih na treningih zelo, zelo, zelo zebe. Včasih se spleča malo potrpeti, saj je na koncu zadovoljstvo veliko.

Taj Hudobivnik, 9. a

SAMEGA SEBE SPODBUJAM

Motivacija, to je nekaj, kar nas žene naprej. Vsak ima saj eno v življenju, zaradi katere se bo bolj potrudil pri učenju ali pri krepitvi svojega telesa. Ni lahko povedati, kaj nas motivira, saj je to lahko oče, ki ga želiš razveseliti s svojo oceno, ali pa simpatija, ki jo želiš navdušiti s svojimi dosežki. Z njimi lahko pridemo do velikih ciljev, na katere smo ponosni. Navdih nam pa dajejo še posebej dosežki, ker pri osvojitvi dobrih rezultatov zmagaš in veš, da to lahko narediš še bolje.

Moja inspiracija v šoli je, da bi imel normalno življenje oz. dobro službo. Največ truda vložim v šport, kjer imam že nekaj uspehov. Ti dosežki mi tudi dajejo moč in iz njih izvem, da trud ni bil zaman. Velikokrat, ko se učim za ocenjevanje znanja, si rečem: »Ko bom konec z učenjem,

si bom vzela dan za počitek.« Kar me žene naprej. Ko sem len in se mi nekaj ne da narediti, si vzamem nekaj časa in premislim, kako bom to naredil v najkrajše možnem času in zakaj to sploh delam.

In tako se še danes spodbujam in motiviram, kadar mi ne gre vse po maslu.

Vid Cotelj, 9. a

BOLEČA NEDELJA

Nedelja, lepa, sončna, pri babi na obisku. Že doma smo se jasno zmenili, da ostanem par dni pri njej. To so bila moja zgodnja otroška leta, vendar se še dobro spominjam, kako težko sem teh nekaj dni preživeljal.

Kar dobro sem se že znašel na rolerjih in temu primerno sem se hotel pohvaliti. Med njivami, kjer se vije ozka asfaltna cesta, sem si izbral poligon. Šlo je gladko in hitro, pospeševal sem in užival. Babi je vse to gledala. Z vso silo se je pognala v tek za menoj, saj je vedela, česar jaz nisem. Cesta se namreč prevesi v strm breg in kaj hitro sem ga bil deležen. Ojoj, kakšen strah, poti nazaj ni bilo, samo to vem, da je bila na dnu betonska ograja in k sreči sem prej grdo, res grdo padel, da se nisem zaletel vanjo. Še sedaj čutim bolečino, ko se spomnim. Gledal se solze, ki so tekle po asfaltu in so se počasi začele mešati s krvjo. Tokrat je še bolj zbolelo. Vstati nisem mogel, kolena so bila razbita. Res sem bil prestrašen, ampak tako kot moj mlajši bratec pa ne. Čisto bled je slekel majico, da so mi povili rane. Me pomagal pobrati in me pomagal nesti domov.

Nisem se smilil sam sebi, ranjen je bil ponos, ranjeno telo, kaj mora biti še hujše. V moji glavi se je dogajala trma, jeza, ki je bolela veliko bolj kot podrgnjena koža. Ob podobnih dogodkih sem vedno znova ugotovil, da v družbi ne izstopam, kar se tiče čustvenih nihanj. Vsega po malo sem deležen: veselja, navdušenja, po drugi strani pa žalost in jeza, ki naj je bo čim manj.

Štefan Katona, 9. a

SREČA V NESREČI

Ko sem bila v drugem razredu, se je v Ljubljani na Kongresnem trgu odprl nov muzej. Ker so bile v njem razstavljene iluzije, tudi ime Muzej iluzij. Ker je bil to nov in tudi zelo zanimiv muzej, kakšnega ne vidiš vsak dan, je bilo tam vedno veliko gneče, a jaz sem si ga vedno želela obiskati.

Tako sem se nekega dne s starši odpravila v Ljubljano, z namenom ogledati si muzej. Bila sem vsa na trnih. Ko smo prispeli do muzeja, smo zagledali točno to, kar smo nekako pričakovali. Veliko gnečo čez cel Kongresni trg. Šli smo vprašat, koliko časa se čaka na vstop v muzej in gospod, zaposlen v muzeju, nam je odgovoril, da zagotovo več kot eno uro. Starša sta se odločila, da tako dolgo pa ne bomo čakali in bomo raje prišli kdaj drugič, ko bo manj gneče. No, super, pa tako sem se veselila! Cel teden sem odštevala dneve, do sobote kot bi bil božič in zdaj ne bo nič iz tega. Mami je opazila mojo žalost, zato mi je zašepetala, če bi si šla rada preluknjat ušesa, da bi lahko nosila uhanе. Čisto iskreno povedano, sem si to tudi želela že zelo dolgo, zato sem seveda privolila. Bila sem presrečna in čisto pozabila na odpoved obiska muzeja. Takoj smo se odpravili v zlatarno Celje, novim uhanom naproti. Tako se mi je še tisti dan izpolnila želja in še popoldne vsa srečna vsem razkazovala moje ušesa.

To je bila res nekakšna sreča v nesreči. Tisti dan sem potem čisto pozabila na svoj žalostni obraz pri pogledu na gnečo pred muzejem. Prav tako smo šli kakšen mesec zatem še enkrat v Ljubljano z istim namenom in takrat smo prišli v muzej in si ga tudi ogledali. Ugotovila sem, da se včasih stvari ne odvijajo čisto po načrtu, ampak zaradi tega ne smeš biti žalosten, ker se imaš lahko še boljše, kot bi se imel, če ti nič ne bi prekrizalo načrtov.

Julija Ahačič, 7. b

RAZISKOVALKI

V tem šolskem letu, ko sva devetošolki, sva pristopili k raziskovalnemu krožku z namenom priprave geografske raziskovalne naloge. Pod mentorstvom učiteljice za geografijo mag. Irme Kovač sva izdelali raziskovalno nalogo z naslovom Pomen delitve države na regije, ki sva jo uspešno predstavili in zagovarjali na regijskem tekmovanju, ki je potekalo 15. aprila 2021 na daljavo. Uvrstili sva se na državno tekmovanje, ki bo v mesecu juniju.

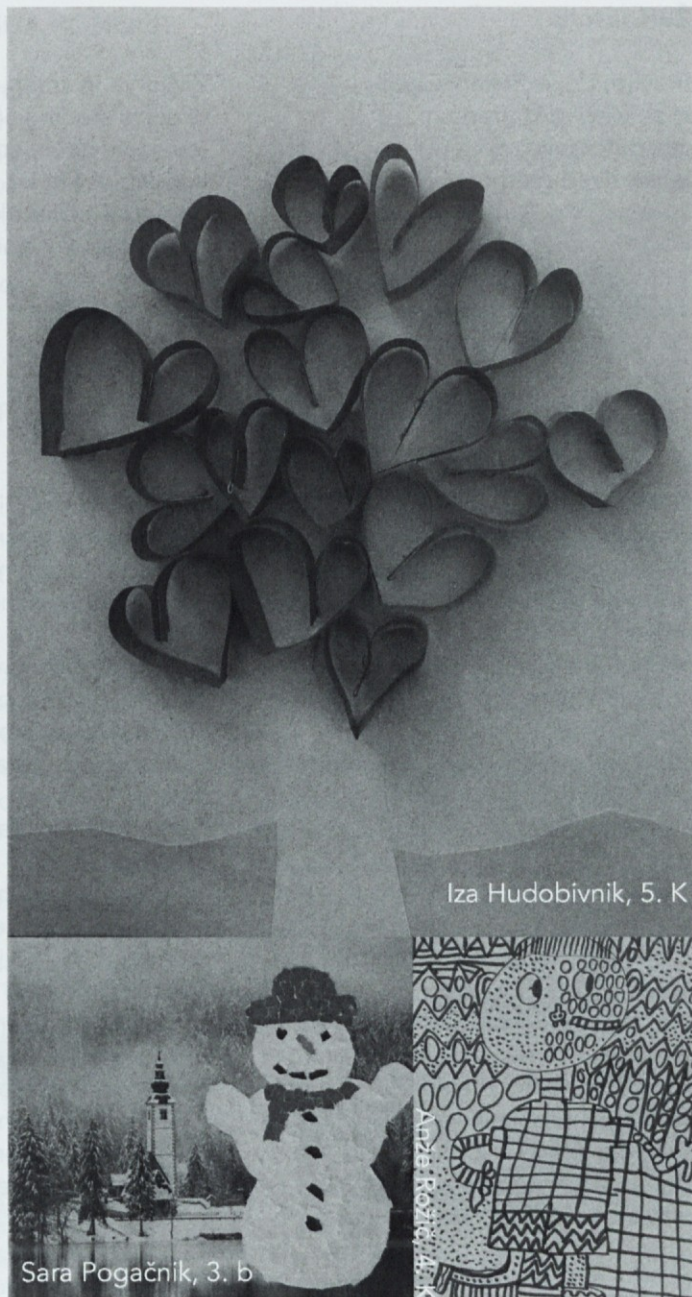
Regija ali pokrajina je eden temeljnih geografskih pojmov, ki pomeni prostorsko omejen del Zemljinega površja, ki se po eni ali več značilnostih loči od sosednjih. Regije so različnih vrst. Midve sva se najprej spomnili na pokrajine, ki jih spoznavamo pri pouku geografije in so odraz naravnogeografske raznolikosti Slovenije. Ko pa sva regijo povezali z identiteto in povprašali ljudi, sva ugotovili, da so med ljudmi najbolj žive zgodovinske regije.

V procesu raziskovanja sva spoznali, da v Sloveniji obstaja veliko različnih regionalizacij, a uradno naša država še vedno nima uzakonjeno delitev na regije kot drugo stopnjo lokalne samouprave. Glede tega je v okviru EU izjema. Predvsem bolj učinkovito izkoriščanje evropskega denarja za razvoj regij, je eden glavnih razlogov, da je ustanovitev regij v Sloveniji v zadnjih dveh letih spet aktualna.

Pripravili sva tri vprašalnike. Zanimalo naju je, ali državljani Slovenije poznajo različne delitve Slovenije na regije in se zavedajo pomena delitve države na regije. Vprašalnike sva poslali na vse slovenske občine, ker sva želeli ugotoviti, ali so župani naklonjeni oblikovanju pokrajin. Izvedli sva tudi intervju s članom Strokovne skupine, ki je pripravila najnovejši predlog regionalizacije Slovenije in Osnutek zakona o pokrajinah.

Tekom raziskovanja sva pridobili nova znanja o različnih pokrajinah in spoznali različne raziskovalne metode. Meniva, da nama bodo pridobljena znanja, večšine in izkušnje prišle prav tudi pri šolanju v gimnaziji.

Meta Mencej in Neža Špendal, 9 a

Iza Hudobivnik, 5. K

Sara Pogačnik, 3. b

ŽIVLJENJE

Pravijo, da je življenje beda,
ki se vleče kot čreda.
Jaz pa pravim, da ni,
le preživeti ga moraš z dobrimi
ljudmi.
Počni stvari,
v katerih odklopiš vse skrbi.
Veselim se takega življenja,
da sploh ne rabim jutranjega bujenja.

Eva Jerman, 8. b

Življenje je lahko zelo lepo,
če paziš, da ni vse na slepo.
Je kot darilo, ampak nenavadno:
to darilo je od staršev dano in je
največje in najlepše izbrano.
Najbolj pa si iskren takrat,
ko te nihče ne sili v nobeno stvar
in si sam sebi vladar.
Lepo življenje bi moralo biti vedno,
a žal ni in to je bedno.

Enej Košir, 8. b

Življenje je samo eno učenje,
nikoli nas ne neha učiti,
včasih pa tudi dobimo eno po riti.
V življenju se marsikaj doseže,
Včasih s solzami zaspimo,
včasih pa s solzami kričimo.
Življenje je polno presenečenj,
enkrat si tam drugič pa tukaj,
zato se ne sekiraj ter rajši uživaj.

Laura Poljanec Nemeč, 8. b

Življenje je smeh,
je solza sreče v očeh,
je radost novih spoznanj,
ki odkriješ jih, ko si daleč stran.
Zagledaš odsev, ki pove,
da si prispel v domač pristan.

Timon Valjavec, 8. b

SAMA

Leno ležim v svoji sobi,
nakar nekdo glasno potrka na vrata.
Še vedno ležim, me nič ne zmoti,
nakar nekdo začne tolči na moja
vrata.
Hitro vstanem, prestrašeno
pogledam skozi okno,
nekdo neznan stoji pred mojimi vrati.
Star gospod, s staro strgano srajco,
mokro,
ki ima zavezani kar dve kravati,
začne cepetati.
In ko ravno hočem odpreti vrata,
se zadere, pa reče brez zamere,
pa gre.
Spet ležim v svoji sobi,
nakar nekdo glasno potrka na vrata.
Hitro vstanem, prestrašeno
pogledam skozi okno,
a tam je le moja mama.
Hitro ji grem odpret,
samo da nisem več sama.

Julija Ahačič, 7. b

DESINA LAŽNIVA SUZI

Mlada punca po imenu Suzi je bila,
ki je ugotovila, da laž kratke noge
ima.

S starši probleme si je nakopala,
z lažmi jih pa v sebi zakopala.

V šoli se je sramovala,
saj svoje samozavesti ni zavarovala.
Mlada dama je bila,
zato je vsem fantom oči izbuljila.

V šoli ravno ni blestela,
saj je imela preveč dela.
Popularna hotela je postati,
a so njene laži že vsi prebrali.

Na končnem izletu naredila je napko,
ki jo je za vse življenje zaznamovalo.
V 1. letniku se je izkazalo,
da novo življenje le ni tako sladko.

Družinski problemi so nastali,
hitro rešiti niso se dali,
svojih muk se je zato hotela odrešiti.

Čez čas bolezen očeta je ujela
in ga brž od njiju je vzela.
Z mamo skupaj sta stopili,
zamere stare pozabili.

Upajmo, da se je kaj naučila,
saj svoje življenje še zdavnaj ni
zaključila.

Laura Poljanec Nemeč, 8. b

FRANCE PREŠEREN

Prešeren pisal pesmi je,
resnično najboljša Zdravljica je.
Enkrat na leto svoj praznik ima,
takrat smo vsi doma.

Enkraten učenec v šoli je bil,
rad fige otrokom iz žepa delil.
Enkraten odvetnik v službi bil,
nesrečno zaljubljen v Julijo bil.

Nace Hladnik, 3. K

MOJA MAMI

Moji mami je Mojca ime
in najboljša na svetu ona je.
Vedno pomaga se mi učiti,
boljše na svetu ne bi moglo biti.
Ko pride iz službe, je končno doma,
a raje pospravlja,
ne vzame si odmora.
Je delovna, prijazna in seveda
zabavna
in jaz neskončno jo imam rada.

Lira Lučovnik, 5. K

MAMA

Moja mama
je prava dama.
Čeprav salame ne mara,
rada se smeje,
štose pove
in če je treba,
tudi okrega me.

Urša Premrl, 5. K

KAJ DELA TRGOVINA PONOČI?

Trgovina najprej ponoči
z vsemi stvarmi počiva.
Potem pripravi zabavo
in z vsemi rečmi uživa.

Zabave je konec
in zaigramo na lonec.
Vsa trgovina zaspi
in v njej vse lebdi.

Petja Štrukelj, 6. a

STRAH V SOBI

Strah je kot zadah, ki ga občutiš,
ko si sam.
Je temen, vlažen ali suh,
okrog hiše hodi kot skopuh.
Skrije se v tvojo sobo.
Je spredaj, zadaj in ob straneh.
Je kot harmonikin meh.
Je mehek, suh in grozen.
Ko pod deko skriješ se,
strah takoj izgine,
nam pa pusti le slabe spomine.

Julija Guček in Noela Žos Gosar, 3. a

MAČEK IN PES

Ko lastnik od doma se odpravi,
maček se na krajo pripravi.
Hitro poišče brikete
in že pripravi se na skok,
a pride pes in ga pok.

Maček se v psa zaleti
in po tleh zgrmi.
Pes mu reče: »Tega ne smeš,
Kaj, če te gospodar zaloti!«

Maček pa mu odvrne: »Saj me ne bo.
Vse imam pod kontrolo.
Vse dobro sem načrtoval
in celo noč nisem spal.«

Pes: »Prav, pomagal ti bom,
če spraviš dol še moj pečenko.«
Maček: »Zmenjena sva, samo glej,
da lastnik ne izve,
drugače bova midva pečenki.«

Maček zleze psu na hrbet
in bum tresk,
že briketi so povsod.
Pes: »Poglej, kaj si naredil,
kako gospodarju boš to zakril?«

Mačku se posveti: »Kaj,
če vse to bi pojedla?«
Pes: »A si zmešan, to je preveč.«
A potem se pes odloči
in čez nekaj trenutkov rečeta hkrati:
»Niti drobtine ne morem več.«

Aljaž Prezelj, 7. b

Radijska igra TELEFONSKA KATASTROFA

London, popoldne

Osebe: Riele, Jenny, Hannah
(Avto zatrobi in se odpelje.)

RIELE: (zastoka) O, kako sem lačna!

JENNY: Veš kaj, Riele. Popolnoma se strinjam s tabo, tudi jaz sem sestradana kot volk.

HANNAH: (glasno zasopih) Hej, punc! Končno sem vaju dohitela. Jenny, o čem se pogovarjata?

JENNY: Ah, nič takega. Obe sva zelo lačni.

RIELE: Lahko si naročimo pico.

HANNAH: Odlična ideja! Ima katera od vaju mobilnik?

RIELE: (žalostno) Ne.

JENNY: Ne, ampak tam je telefonska govorilnica.

RIELE: Super, pojdimo!

HANNAH: (neučakano) Jenny, kaj čakaš? Odpri vrata!

JENNY: (odpre vrata, ki zaškripajo) Joj, kako škripajo! Punci, kako pa se ta telefon sploh uporablja? O, verjetno takole. (Odruga telefon.)

RIELE IN HANNAH: Neeeeee!!!

HANNAH: Jenny, zakaj si odtrgala telefon?!

JENNY: (zmedeno) Čakaj malo, to je bil telefon? Joj, poskusimo, če še dela. (pritisne na tipke)

RIELE: Joj, ti trapa! Kako pa bo delal, če je odtrgan!

JENNY: Ojoj, kaj bomo pa zdaj? Naslednja telefonska govorilnica je stran 3 kilometre.

RIELE: (razočarano) Ah, samo pojdimo v apartma, bomo tam kaj pojedle.

HANNAH: (zazvoni ji telefon) O, mami me kliče (se oglasi). Živijo, mami! Ja, ob sedmih bom doma. (prekine).

JENNY: Hannah, ali nisi rekla, da nimaš telefona s seboj?

HANNAH: (presenečeno) Oooo. Ups! No, zdaj si lahko naročimo pico.

RIELE in JENNY: O, Hannah!

Julija Ahačič, Zoja Rožič, Tara Šmigič, 7. b

POTOVANJE NA VENERO IN NAZAJ

Janko: (me pokliče po telefonu): Živijo, Rok, ali greva na sladoled? Jaz častim.

Rok: Da, lahko. Se dobiva pri slaščičarni.

Janko: V redu. Baj baj.

Rok: Čauči, se vidiva.

Jaz in Janko sva v slaščičarni.

Jeva sladoled, ko Janko reč e...

Janko: Oprosti, ampak preselili se bomo iz Tržiča v Mursko Soboto.

Rok: Ampak to je več kot 100 km stran. Kako se bova sploh videla, ali če se bova sploh videla?

Janko: Ne bova se več videla.

Rok: Ampak ti si moj edini prijatelj!

Janko: Tam imam sorodnike.

Rok: Kdaj greš? Čez nekaj let, kajne?

Janko: Ne, čez približno kakšen mesec.

Rok: Že?! No, sedaj ne bom več tvoj prijatelj od zdaj, ker mi to šele zdaj poveš!

Janko: Saj sem ti hotel pa...

Rok: Nič izgovorov! Adijo!

Janko odide.

Rok: No, sedaj pa rabim novega prijatelja. Domišljjskega prijatelja! Ime mu bo ... Van Gog. Ja super ime. Van Gog, kje si? Rabim te.

Van Gog: Na razpolago sem vam. Greva na hmmm (premišlja) ... na ... Venero ... v ... nevihto draguljev.

Rok: Kaj še čakaš? Greval!

Van Gog: Uuuuu ... Marička potička ... Pri Merlinovi bra-di, kako hudo je tu!

Rok: Mislim, da sva prišla ob pravem času na pravi kraj. Ta nevihta je huda in hkrati strašljiva. Van Gog, ali veš zakaj nastane ta nevihta? Jaz nimam pojma.

Van Gog: Mislim, da zaradi CO₂.

Rok: Kaj za božjo voljo je CO₂?

Van Gog: Ogljikov dioksid. To je tisto, kar mi izdihnemo. Pa že nekaj novega veš.

Rok: No, sedaj bi pa šel na ... Uran, potem pa na večerjo.

Van Gog: V redu. Dobro se obleci. Mrzlo bo.

Rok: Pri Merlinovi bradi, kako je mrzlo.

Van Gog: Da, okoli -100 stopinj Celzija.

Rok: Zelo je mrzlo. Sedaj grem pa še na večerjo in spat. Se vidiva jutri. Ti si sedaj moj edini in najboljši prijatelj. Čauči.

Van Gog: Hvala enako. Čauči bauči. Se vidiva.

Rok Gros, 5. b

NELIJIN TEST IZ SLOVENŠČINE

(poustvarjanje na berilo: Debela Nela in zavaljeni Jani)

Piiiiii piiiiii piiiiii piiiiii klik. Aaaaam. Vstanem, pojem zajtrk, se umijem, napravim in grem v šolo. Neeeeeeeeeeeeee! Danes imam test iz slovenščine. Lahko se delam, da sem bolna ali pa ... ah, bom šla v šolo.

Dragi učenci, danes pišemo test. Izvoli Jani, izvoli Vili, izvoli Nela ...

Učiteljica, ali grem lahko prosim na stranišče?

Seveda, a pohiti.

Bom.

Vendar nisem šla na stranišče, ampak po bombone. Dala sem jih v žep in šla nazaj v učilnico. Bomboni so mi dali veliko domišljije. Moja roka je pisala in pisala, imela sem občutek, kot da mi nekaj pomaga pisati.

Naslednji dan je učiteljica dala teste nazaj. Pogledala sem svoj test. Toooooo! 5 sem dobila, brez napak sem pisala!

Kaja Dolar, 4. K

LISICA IN ZAJEC

Lisica je v gozdu polovila vse zajce, enega pa ni in ni mogla uloviti. Ampak lisica je zvita, zato mu je nastavila past. Našla je luknjo, čeznjo postavila palice in jo pokrila z listjem. Zajec pa jo je ves čas gledal ter si mislil: »Ne boš me dobila.« Naslednji dan je lisica srečala zajca ter rekla: »Tebe še nisem ujela, ampak te bom kmalu.« »Kar misli si!« je zavpil zajec. Lisica ga je začela loviti in ga voditi proti luknji, ampak tudi zajec ni od muh in je lisico vodil malo desno malo levo, delal kroge, tako da je lisica čisto pozabila, kje je. Končno jo je zajec zapeljal proti luknji, ki

jo je preskočil, lisica pa je padla vanjo. »Zajček, prosim, pomagaj mi priti ven in ti obljubim, da te nikoli ne bom več lovila.« »Ti in tvoje obljube. Veliko si mi že obljubila in si vse prekršila. Za kazen kar ostani v luknji, dokler ne boš več kršila obljub. Saj veš, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Matic Stegnar, 7. b

SRAKA IN JEŽ

Nekoč je na daljnem jugu živela najbolj pohlepna sraka. Poleti je živalsko kraljestvo imelo svoj praznik in takrat so vedno prirejali tekmovanje v nabiranju sadežev. Kot vemo, je sraka ptica roparica zato je vedno sadje kradla drugim. Tudi to poletje si je rekla: "Ha, tudi letos bom zagotovo zmagala, saj mi nič ni treba delati, ko pa se vsi trudijo namesto mene." Ampak ni vedela da se je letos tekmovanja udeležil tudi prebrisani jež, ki si je hrano zataknil na bodice, da mu ne bo nobeden vzel njegovega slastnega sadja. Zadnji dan tekmovanja, ko je jež nabiral jagode, mu jih je sraka poskusila vzeti, se je zbodla na njegove bodice in mu zakričala: "Av! Zlobnež, zakaj si me zbedel?" in ježek ji je zabrusil: "Ja potem pa nehaj krasti roparica pohlepna!" Sraka od tega dne dalje ni več zmagala.

Kdor visoko leta, nizko pade.

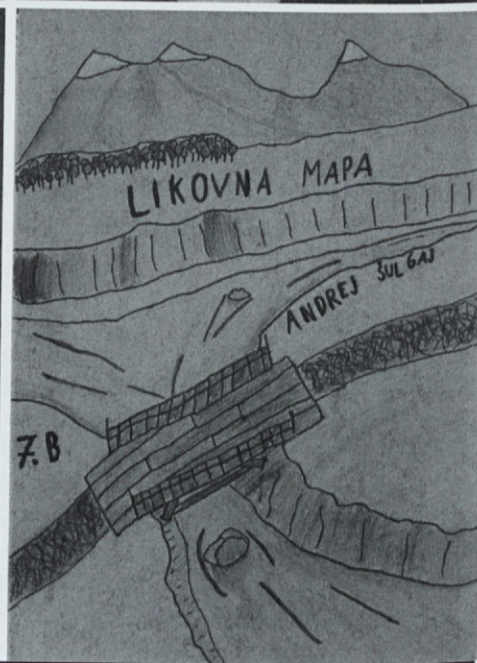
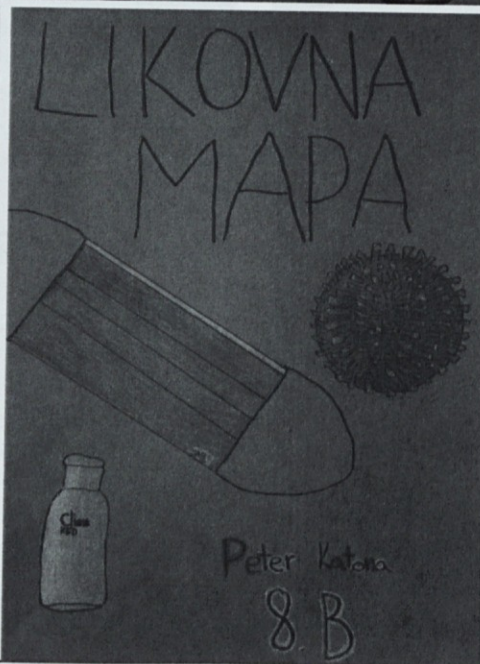
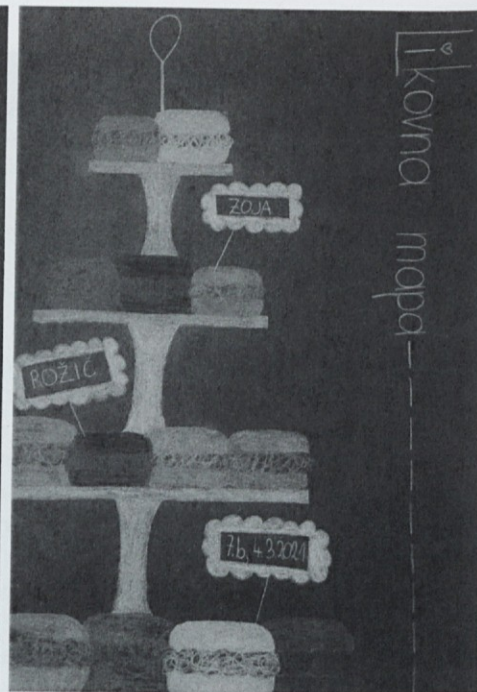
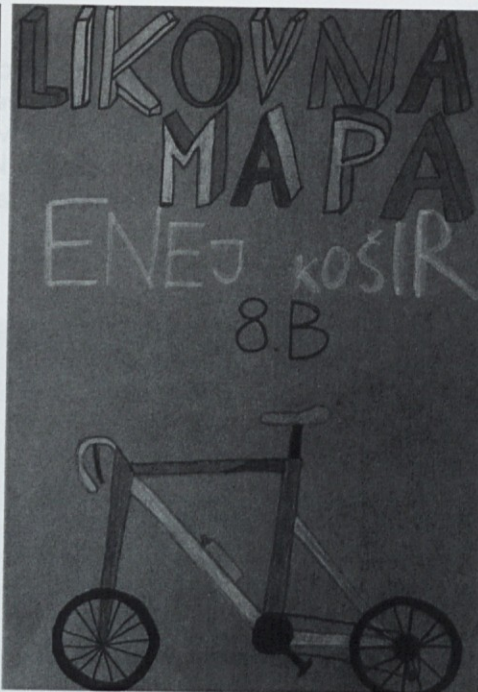
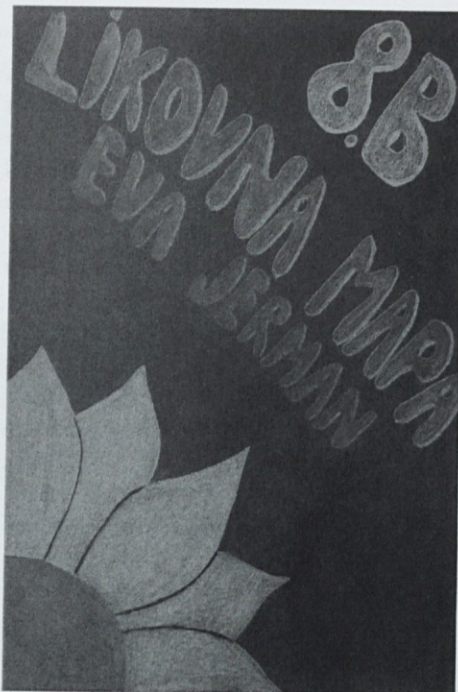
Tara Šmigijć, 7. b

O VOLKU, KI JE MISLIL, DA JE NAJBOLJŠI

Nekega dne sem videl volka, ki se je važil. Mislil je, da je najboljši in da lahko premaga vse. Živali so se odločile, da priredijo mini olimpiado in da povabijo vse živali v gozdu. Potem so vprašale tudi volka, ki je mislil, da bo zmagal. Ko je videl medaljo, si je misli, da je že njegova, zato se je še močnejše važil pred začetkom tekme. Govoril je, da bo sigurno zmagal. Predstavljal si je, kako slaven bo postal. A druge živali se niso zmenile zanj. Na koncu je izgubil in živali so se mu posmehovale. Bil je zelo užaljen. Pobegnil je v gore, kjer živi še danes in ob vsaki polni luni tuli.

Matic Kavčič, 4. b

Stežice

BREZ GLAVE V OLUJ HILIM,
 UČIRELI STOJI.
 PLEZAM, SKAČE, IČEM,
 UČITILJI NEPOSODEN.
 FORMULE ALI OH,
 DOLG ČAS.
 ZNANIS V
 NEZNANJU KEMIJE.
 SAME STEVILKE, KI NIČ NE
 POENIJO.
 KAJ JE —, ZAKAJ = NI = ?!
 STEVILKE SO ČRKE a, x, y;
 ČRKE SO STEVILKE 1, 3, 4
 DRŽAVE, MESTA, VASI,
 ENO SO MANJ, DRUGE SO VEČ,
 ZAKAJ DRUGE NI SO MANJ IN
 VEČ VEČ ?!
 POMEMBNO JE ŠTEVILLO
 PREBIVALSTVA IN RAZVITOST
 GOSPODARSTVA.

Neža Špendal,
 Veronika Zaman,
 Meta Mencej in Tina Stritih, 9 a

Kdo se zvija,
 tam po cesti? Kača, snake,
 zmija? | Kriki divjajo | sem
 ter tja, kača pa plazi se in se smehlja.
 Ona se zlekne, ko da nič ni, cesta
 pa zastala je za cele tri dni.
 Ko se končno ona le premakne, cesta hitra se odpre, kača pa odleze,
 v podzemne luknjice. Videt je ni, preden se dan ne naredi. A ko sonce zasije,
 kača se z njim toplo pokrije. Sonči se dan za dnev, repa ne premakne niti za
 centimeter ne. Kmalu jesti treba bo, a kaj ko Sonce sijalo dolgo več ne bo.
 Kača se zamisli in se vseeno za miško premisli.
 Kača ujame kosilo si, nato počivat na sonce
 spet prihiti. Kača se na trebuh zlekne in se
 spet ne premakne. Tonček mlad, mimo
 nje stopica in si reče: »O, kakšna
 lepota.« Kača se prebudi in
 preplašeno v Tončka strmi.
 Tonček stopi bližje in se nasmeji,
 kača pa sika in se razjezi. Tonček
 ustraši se in se odpravi pot
 pod noge. Kot kača vsaka
 druga, tudi ta je pobegnila,
 a lep vtis za sabo je
 pustila. KAČA.

Napisala:

Tina Stritih, 9. A

There are 8 billion people in the world! Can you imagine what eight billion people are doing at this very moment? Read on ...

CAN YOU IMAGINE HOW MANY ...

people are running from bull attacks
farmers are feeding cows and sheep
people are fighting for their rights
scientists are looking for Covid cure
families are adopting new pets
couples are breaking up
children are crying over toys
companies are struggling to sell things
professional sportsmen are getting fat
sea animals are evolving into land creatures
politicians are scared of future events
people are trying to stay alive
teens are smiling
parents are happy because of their children
dogs are running after balls
women are in labour
people are dancing
monkeys are climbing trees?

Tina Stritih, 9. a

CAN YOU IMAGINE HOW MANY....

Australians are watching films and enjoying the rest of the evening,
Japanese are preparing dinner,
Russians are working and drinking vodka from time to time,
Slovenian students are learning but not in schools,
People in England are working,
In Rio de Janeiro people are driving to work,
In New York a lot of people are still sleeping and having sweet dreams,
In LA they're falling asleep. Good night and sleep tight LA.
The world is in a hurry, but don't forget to take a rest!

Neža Špendal, 9. a

CAN YOU IMAGINE HOW MANY...

babies are being born
people are driving in a car right now
people are lying in hospital
teenagers are scrolling through social media
packages are being delivered
people are laughing
couples are getting married
people are making the best memories of their lives
doctors are saving lives
birds are flying around the world
firefighters are fighting fires
people are working out
kids are watching animated movies
teenagers are dreaming about their crush
paparazzi are chasing celebrities
people are hoping that the pandemic ends soon?

Neja Bjelič, 9. b

RULES – TO BREAK OR NOT TO BREAK?

Rules are important in everyday life. They tell us what we shouldn't do if we don't want to get involved with the police or anyone in charge. A lot of people think that some rules are stupid and they don't really care about them, so they break them.

A lot of rules are sometimes broken by teenagers. A big part of this age group think that they will be really cool and that other peers will think they are fearless and more special. Some of them can even threaten others, if they don't agree with people following all the rules. I will tell you more about three rules that are being broken, mostly by teenagers.

The first example relates to the teenage boys, who own scooters. They like to drift with them and go really fast, because it gets their adrenaline pumping. So maybe you

already know what rule they like to break. They like to break the speed limits and they can be fined for that, if the police catch them. The second group of rules they like to break is at school. A lot of rules are being broken at school, but the rules there are always changing as well. The reason behind that is that different kinds of violations happen all the time. And they need to introduce new ones. Some rules for example: boys sometimes fight, girls sometimes break dress code rules and so on. But one rule we all break is talking with our schoolmates while the teacher is explaining the lesson. And the third group of rules I'll tell you more about are rules at home. Parents set their kids different rules, usually similar to the ones they had in their childhood, but we can all admit that we don't always listen to all of them. For example, they say that you need to be home by 5 o'clock but you come at 6 o'clock. And then they yell and they can give you different kinds of punishment (one of them is being grounded).

I follow a lot of rules on a regular basis. I listen to my parents' rules which are for example: don't stay up too late, don't spend too much time on your phone, always clean the table after you finish eating and many more. I follow the rules at school as well. If I don't follow them, the consequences are that I can't hang out with my friends, because I need to do more housework or maybe my dad takes my phone away for some time. There are a lot of different punishments and I don't like any of them.

If I imagine life without any rules I can think of two outcomes and the first one is a little more positive than the other. I think that if there weren't any rules people would definitely be more free. They wouldn't have to worry about the consequences of their actions. But on the other hand, I think, that this could also result in more crime and murder cases because people wouldn't be scared of jail time or anything. I still think that rules, that are accepted wisely, are great. We all have the same rights and we are all conscious that bad actions result in punishments and fines.

Neja Bjelič, 9. b

ARE RULES MEANT TO BE BROKEN?

Teenagers commonly break rules. For example, we come home past our time limit or we don't obey our parents. But I think those are the rules that you have to break at least once. If not, how would you even know what your limit actually is? Sometimes you have to break the rules just to see, how other people react. It's called »learning the hard way«. Consequences aren't necessarily bad. Maybe they seem bad but they teach you the lesson you needed to learn. Some rules you have to follow are just necessary. It's true and you can't complain about them. Rules like: you aren't allowed to drink, smoke or do drugs are very important. It can ruin your life, if you don't follow them. So you have to be careful and reconsider which rules you have to follow.

Personally I obey most of the rules my parents set, for example: do the dishes, don't yell, don't be rude, etc. I don't always follow them, though... I sometimes yell and I'm unexpectedly rude from time to time. Consequences are not that bad most of the time, but sometimes I get frustrated about them.

There's no way the world could run without rules. If nothing else, there is the rule that there are no rules. I wouldn't like that. It would be a mess!

Tina Stritih, 9. a

QUEST JOURNALS

MY DIARY

Hi, it's year 1953 and I am Edmund Hillary. I will be the first person to climb Mount Everest. I have been preparing myself for this tour for three years.

DAY 1

The day has arrived! I was so excited I didn't sleep at all. I'm going to make history! Me and my team are going to be the first people on the highest mountain on Earth!

DAY 15

We've arrived at the base camp. I'm a bit scared because we are going to walk up there for about 4 to 5 weeks. It's difficult to breathe out there.

DAY 35

We have walked for thirteen hours. We are all exhausted. We have found a big cave and most of us are sleeping. This morning was awful, we lost two mates. They plunged into an abyss...

DAY 60

We have almost reached the top! We just have to climb for a couple of hours. Tomorrow we will be on the top.

DAY 61

We did it! We have climbed Mount Everest! We were on top for about fifteen minutes. It's an indescribable feeling up there. The feeling that you have done something you were preparing yourself for so long. It's just magical!

Anja Stržinar, 9. b

HIKING FROM MEXICO TO COLUMBIA**Day 1**

I'm thrilled. I have been waiting for this moment for three months. So let's begin our three-month journey.

Day 6

Today my friend Giuseppe contacted me. He wants to join me. It will be even more fun, I guess. He'll join me in five days. He is a really nice guy.

Day 15

Giuseppe has finally arrived! I can't believe he's here, we haven't seen each other for ages. Today we've had much fun and we have seen a lot of wildlife. We realized that people here are really friendly and hospitable. But the further we go the more people are trying to avoid us and they seem scared. I guess it's a consequence of all the crime and violence here...

Day 37

We've been on our way for more than a month. At night it gets a bit scary since many people carry their guns. But today we've found something really beautiful. We found a clearing in the middle of the woods with three Aztec pyramids. They were beautiful!

Day 68

Now I see why this area of the world is considered one of

the most dangerous places in the world. Giuseppe and I have witnessed a heist with three murders! It was terrible but this is daily routine around here. It's really scary. We are thinking of quitting... But I hope that won't stop us now, because we are almost there.

Day 84

One more day. It was a beautiful journey. It was amazing. And now the first thing I would like to do is to see my family. I missed them very much.

Day 85

And..... we have finished our journey! Wow! I'm really proud of myself. I hope that I and Giuseppe will stay in touch. He's a great person.

Žan Mladenovski, 9. b

A YEAR OF DISTANCE LEARNING; PROS AND CONS: CLASSROOM VS. DISTANCE EDUCATION

The lockdown started in March 2020. Nobody was ready or prepared for such a big change when it comes to school and learning, so everything was all over the place.

At first, we didn't have virtual meetings, so the teachers didn't know what we were doing or if we understood everything. We got used to it after a while, though. I personally liked online school, well at least in March and April. It wasn't too difficult and I could get some time for myself. But when we started online school again in October, it was harder, we had a lot of virtual meetings and way more homework.

I like face-to-face and distant learning equally, since they both have good and bad things. I liked online school because it was more relaxing in a way and I like face-to-face learning because I can see my friends. But I'm actually glad I got to experience online school as I have always wanted to know what it was like.

I think that in the future we could kind of combine both ways of learning. Maybe we could have online classes for extra explanation, if there's something you don't understand. And students could have tablets for taking notes in class.

Veronika Zaman, 9. a

CLASSROOM VS. DISTANCE EDUCATION

During the Covid-19 lockdown a lot of things closed, schools were one of them. When we first started home schooling, I thought of it as a new experience. I was excited at first. But when it got longer, I was lacking motivation and even knowledge. I didn't know anymore how to concentrate on what I was doing. The lockdown had and still has many negative effects on my mental health.

When you aren't learning face-to-face, your daily routine crashes, which is very bad. At home you also have many distractions, therefore you don't remember everything you've been told. You also see the same people every day and you can forget how to function or how to act properly. In my opinion face-to-face learning is much better, because you interact with your friends and teachers in person. You can have better debates and you learn things properly. We may think that things like communication in person, going out or learning at school aren't important, but in fact, they affect our future lives. If you think about it... Doctors that are going to heal you in ten years are currently learning from home. That can creep you out!

I think that it would be better for the future to have schools open and to learn face-to-face. Distance learning can help if somebody is sick and on tablets he can still be present in class. Also we could attend foreign webinars on our phones so we wouldn't have to travel abroad.

Meta Mencej, 9. a

CLASSROOM VS. DISTANCE EDUCATION

Because of the Covid-19 pandemic, we experienced a lot of new, unusual things. One of them is, for sure, distance education. The first time we changed our way of learning was in March 2020. We didn't know what to expect and I think that the teachers were worried, too. The first online meetings were weird and awkward. We weren't familiar with this kind of learning. But as the months flew by, we started to understand online school much better.

The second time we switched to online school was in October. I can say that it was a lot easier this time, because we were already familiar with it. Online school brings a lot

of advantages and disadvantages. An important advantage is that you can sleep longer in the morning, because you don't have to walk to school or worry about missing the bus. You just open your computer and the school can start. You don't have a lot of tests so it's not that stressful. But I think there are more disadvantages to it. We can't learn new things that well, since you can easily get disrupted by many things at home. You can't spend time with your friends, you are all alone in your room. And you need to sit in front of your computer which, in my opinion, isn't the best thing that can happen to you.

I think, that in the future, online school will be a regular thing. Definitely not for primary schools, but more for universities, even when the pandemic is over. While it is still here, we'll return to online school again. Online learning has improved a lot since the first time the schools were closed. I recommend to our school authorities to let the youngest kids stay in school all the time, because they aren't mature enough to study by themselves. I still hope we'll soon be back in our regular school programmes.

Neja Bjelič, 9. b

OF ALL THE THINGS YOU CHOOSE IN LIFE, YOU DON'T GET TO CHOOSE WHAT YOUR NIGHTMARES ARE I HAD A TERRIBLE NIGHTMARE

I fell asleep peacefully not knowing I was about to have a really bad nightmare. I dreamed it happened outside in the street. I was midnight, when I suddenly felt like something was shaking. I looked through the window and saw damaged buildings and floods everywhere. I was scared to death and I ran downstairs to wake up my mum and dad, but they were nowhere to be found. I realized I was home alone and I couldn't even go outside to look for help, so instead I hid under the table and prayed for it to end.

When I opened my eyes again, I was lying in bed and shaking. I got up to check if everything was OK. Everything was back to normal so I sighed in relief and went back to sleep.

Eva Hafner, 8. b

A SCARY NIGHTMARE

So yesterday at about 10pm I went to sleep. Because it was Sunday, we had school the next day. I was very exhausted, I was sleeping like a baby, when suddenly I was a victim of an earthquake. Immediately I knew what was going on. I ran into my mum's bedroom but she wasn't there. I was home alone! I panicked, I didn't know what to do, but then I remembered that the best thing to do is to stand under a door frame. I was shaking, I almost passed out, when I heard an awful noise. A firefighter came to rescue me, when everything shook. I was carried out by a cute fireman so I didn't complain. But it was scary. I felt like a poor baby!

Next thing I remember, I was outside drinking hot tea and the quake stopped.

Luckily there were no aftershocks, we were all very happy. Then I heard my mum calling me: "Laura, wake up! It's 7am!" I knew what was going on. It was just a terrible nightmare.

Laura Poljanec Nemec, 8. b

Natalija Borič, 7. a

CAN YOU IMAGINE

Can you imagine how many people are sleeping right now?

Dreaming about their perfect world
while their life is falling apart,
wishing they could fix their mistakes.

Life is like flakes.

They slowly peel off to reveal a whole new sheet to start over again.

I can't imagine how many people are suffering in their life.
It should be a crime.

But it'll get better in time,
because even life without a dime can be something sometimes.

Nuša Polajnar, 9.b

Kaja Smolej, 7. b

GRUNDSCHULE BISTRICA STELLT SICH VOR

Unsere Schule heißt Grundschule Bistrica und liegt in Bistrica in der Nähe von Tržič. Etwa 450 Schüler und Schülerinnen besuchen die Schule. Über 50 Lehrer und Lehrerinnen unterrichten dort. Sie sind freundlich, manchmal auch streng und sie erklären sehr gut.

Der Unterricht ist von 7.30 Uhr bis 14.35. Uhr. Unsere Schule ist schön, hell und nicht sehr jung. In unserer Schule gibt es eine Bibliothek, einen Computerraum, eine Mensa, zwei Turnhallen und einen Sportplatz. Aber es gibt kein Sprachlabor. Am Nachmittag gibt es Extrakurse: Theater, Chor, Russischkurs, Handball, Basketball, Fußball, Badminton... Das macht Spaß. Wir gehen gern zur Schule und lernen sehr viel.

SchülerInnen der 8. Klasse

FILIALSCHULE KOVOR

Meine erste Schule war die Filialschule Kovor. Die Schule liegt in Kovor. Etwa 100 Schüler und Schülerinnen besuchen die Schule. Über 10 Lehrer und Lehrerinnen unterrichten dort. Unterricht ist von 7.30 Uhr bis 16.00 Uhr. In der Schule gibt es eine Mensa, 5 Klassenzimmer, einen Sportplatz. Die Schule ist gelb. Die Schule ist alt und war 2017 renoviert.

Tevž Premrl, 8. a

INTERVIEW MIT UNSERER SCHULDIREKTORIN

Wie heißen Sie?

Ich bin Dina Pintarič.

Was sind Sie von Beruf?

Ich bin Schuldirektorin.

Wo wohnen Sie?

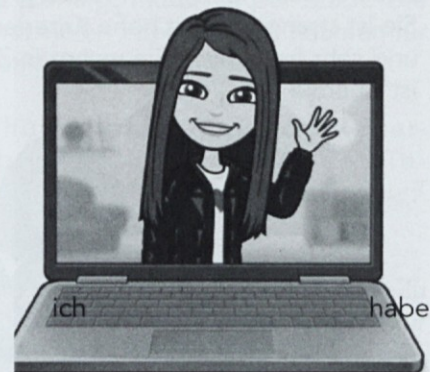
In Križe.

Sind Sie verheiratet?

Ja.

Haben Sie Kinder?

Ja,
zwei Töchter.

Was sind Ihre Hobbys?

Joggen, Tennis spielen, im Internet surfen, Reisen...

Haben Sie eine E-Mail-Adresse?

Ja, natürlich, und so wie ihr benutze auch ich eAsistent.

SchülerInnen der 8. Klasse

**UNSERE LEHRER
TOMAŽ ZUPANČIČ**

Das ist unser Lehrer Tomaž Zupančič. Er unterrichtet Slowenisch. Er ist nett und freundlich. Seine Erklärungen sind verständlich. Er ist neu in der Schule, deshalb weiß ich nicht viel über Herrn Zupančič. Er hat einen Sohn und spielt sehr gut Badminton.

Jaka Hrnčič Primožič, 8. a

MARIJANA ZAPLOTNIK ŠLIBAR

Das ist Marijana Zaplotnik Šlibar. Sie ist Chemie-, Biologie- und Sachkundelehrerin. Sie ist verheiratet und hat zwei Kinder und in ihrer Freizeit joggt sie mit ihrem Hund. Sie ist streng und hat hohe Kriterien. Sie ist modebewusst und sehr freundlich. Sie wohnt in Zvirče. Ihr Lieblingsfach ist Chemie.

Dina Velagić, 8. b

MATEJA ŽNIDARŠIČ

Mateja Žnidaršič unterrichtet Geschichte und Deutsch. Sie wohnt in Bistrica bei Tržič. Sie ist verheiratet und hat eine Tochter. Ihre Hobbys sind Lesen und Badminton und ihre E-Mail-Adresse ist mateja.znidarsic@os-bistrica.si. Sie ist 39 Jahre alt und lächelt immer. Sie ist interessant und freundlich, aber auch streng.

Ich mag ihren Kleidungsstil und ihre Bewertungskriterien - besonders, wenn ich eine gute Note bekomme (denn, wenn ich eine schlechte Note bekomme, dann mag ich sie nicht). Diese beiden Schulfächer, Deutsch und Geschichte, sind einer meiner Lieblingsfächer, ein wenig wegen der Themen, ein wenig wegen der Lehrerin.

Barbara Ribič, 8. a

MIHAEL ZALETEL

Das ist Mihael Zaletel. Er ist nicht sehr jung. Er hat einen Sohn. Er unterrichtet Mathematik und Physik, aber er unterrichtet mich nur Mathematik. Herr Zaletel erklärt sehr gut und ist sehr nett. Er spielt sehr gern mit seinen Enkeln.

Karin Marolt, 8. b

MITJA ŽNIDARŠIČ

Sein Name ist Mitja. Er unterrichtet Sport. Er ist cool. Seine Stunden sind immer sehr lustig. Er ist mein Lieblingslehrer. Er ist verheiratet mit unserer Deutschlehrerin. Sie haben eine Tochter. Herr Žnidaršič treibt viel Sport. Er mag Basketball, Radfahren, Inlineskaten, Tennis, Badminton und Skifahren.

Miha Rutar, 8. b

UND WIE IST UNSERE TRAUMSCHULE?

Meine Traumschule heißt Grundschule Bistrica. Sie liegt in Bistrica. Es gibt ungefähr 400 Schüler in der Schule. Die Schüler sind zwischen 6 und 14 Jahre alt. Die Schule hat 13 Lehrerinnen und Lehrer. Alle Lehrer sind interessant. Der Schuldirektor bin ich. Der Unterricht beginnt um 12.00 Uhr und endet spätestens um 13.00 Uhr.

Jaka Hrnčič Primožič, 8. A

Meine Traumschule heißt die Fun-Schule. Die Schule liegt in Kanada. 17 Schüler besuchen die Schule. Der Unterricht ist von 7.00 Uhr bis 10.00 Uhr. Die Lehrer unterrichten Sport und Englisch. Die Lehrer sind nett und unterrichten gut.

Tevž Premrl, 8. A

Meine Traumschule ist extra groß. Sie befindet sich im Weltraum und wir müssen überhaupt nicht dorthin gehen, weil sie für sich alleine zu uns kommt. Von außen ist sie weiß und von innen hat jedes Zimmer eine spezielle Pastellfarbe. Meine Traumschule wird nur von Mädchen im Alter von 13 bis 15 Jahren besucht. Wir lernen etwas über Make-up, Friseur, Einkaufen, Anziehen und Kleidung, Mode, Modegeschichte, Fremdsprachen, wie wichtig es ist, organisiert, ordentlich, sauber zu sein.... Wir werden auch nur von Lehrerinnen unterrichtet, wir haben keine Lehrer. Unsere Schulleiterin Iza ist sehr nett, schön, höflich, respektvoll. Kurz gesagt, ich könnte nur auflisten und auflisten, aber ich würde keine negativen Eigenschaften bei den Lehrerinnen und Schulleiterin finden.

Jedes Zimmer hat seine eigene Farbe, aber es sind nur Pastellfarben, sie sind groß und geräumig. In meiner Traumschule schminken wir uns, frisieren uns, kleiden uns, haben Spaß ... kurz gesagt, wir haben Spaß und lieben uns. Der Unterricht beginnt um 9 Uhr morgens und endet, wenn wir nach Hause gehen wollen.

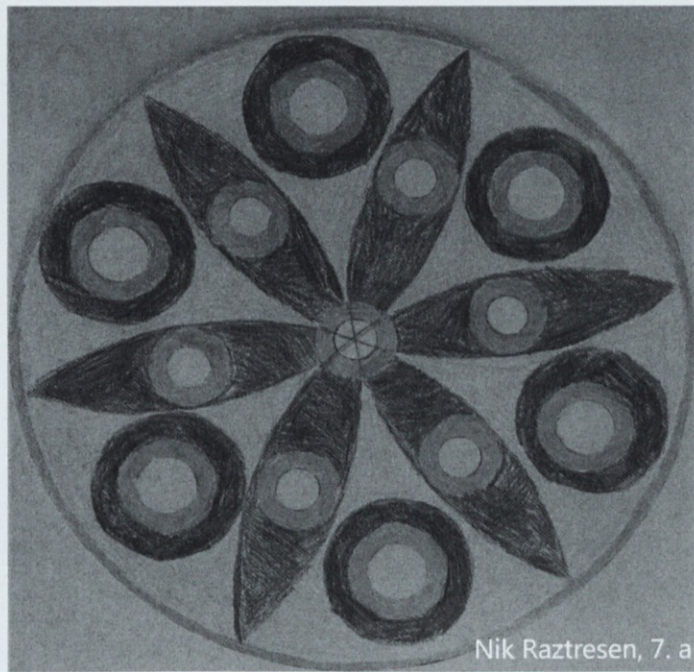
Barbara Ribič, 8. A

Meine Traumschule ist eine sehr große Schule mit vielen Schülerinnen, meine Traumschule ist eine Mädchenschule. Die Schule besuchen nur die Mädchen im Alter von 10 bis 14 Jahren. Sie liegt mitten in der Stadt. Die Schule ist extra groß mit vielen interessanten Räumen für Entspannung und Beruhigung.

In meiner Traumschule gibt es eine Schulleiterin, die eine sehr gepflegte Dame Namens Teja ist. Die Lehrer und Lehrerinnen sind sehr freundlich und sehr klug.

Ich mache in der Schule viel Spaß. Ich kann vieles tun. Zu Beginn des Jahres wählen wir nämlich Fächer aus, die für uns interessant sind. Der Unterricht ist um 12 Uhr aus. Am Nachmittag haben wir keine Kurse.

Karin Marolt, 8. b

Nik Raztresen, 7. a

Ste se kdaj vprašali, kaj besede "vloger", "blogger", "influencer" sploh pomenijo? To so osebe, ki na internetu v obliki videoposnetka delijo nasvete, izkušnje, svoje mnenje o določenih temah ter govorijo o sebi. Ljudje jim nekako zaupamo in na nas vplivajo preko sodobnih medijev.

Vloger je ustvarjalec videoposnetkov, ki jih objavi na YouTubeu in podobnih straneh, blogger pa svoje objave objavi v obliki besedila na spletu.

Večina se jih, preden začne snemati vlog, odloči za temo (npr. šport, kuhanje, njihov vsakdan ...). Več kot je ljudi, ki jih spremljajo, bolj so popularni. Zanimivo je tudi to, da če nekdo zelo popularen objavi sliko z nekim izdelkom, ga bodo naslednji dan mnogi, ki so videli objavo, želeli imeti. Dva najbolj popularna smo kratek čas zasledovali in vam ju čisto na kratko predstavljamo.

LEPA AFNA

Njeno pravo ime je Lea Filipovič, ki pa ni tako poznano kot njen vlogerski vzdevek Lepa Afna. Lea je ena izmed najpopularnejših slovenskih influencerjev. Njena služba in obenem tudi hobi je vloganje oziroma objavljanje vsebin na platformo Youtube. Na Youtubeu je pridobila že skoraj šestdeset tisoč naročnikov, na Instagramu pa ji sledi že sto tisoč ljudi. Tako kot vsak začetek, je tudi njen začetek imel nekaj ovir na poti do uspeha. Bila je namreč ena prvih Slovenec, ki je začela vlogati, saj to takrat pri nas še ni bilo razširjeno. Poleg tega pa so ljudje obsojali izbor njenega vzdevka in njene videe, saj se jim je zdela nezrela. Kljub kritikam pa ni obupala in tako postala ena izmed najbolj priljubljenih oseb digitalnih medijev. Začela je z idejo, da bi med dekletki razširila sporočilo, da se morajo v svoji koži počutiti dobro, da s tem ni nič narobe. Lepa Afna je torej ponosna Slovenka, ki želi deliti svoj stil življenja in rada počne, kar počne.

CIRIL KOMOTAR

Od nekdaj je imel rad avtomobile. S tem se je želel ukvarjati na kakršen koli način. Tako kot vsak vlogar ne more uspeti čez noč, je tudi on moral vložiti več let dela, da je postal prepoznaven in uspešen.

Kot osnovnošolec dolgo sploh ni vedel, kaj bi v življenju počel. Celotno nasprotno, užival je svojo mladost, bil je neuspešen in neorganiziran, dokončal ni niti fakultete. Kljub temu da mu je največ pomenila košarka, ga je ves čas vleklo v avtomobilizem. Pri tem mu je pomagal Matjaž Tomle. Sprejel ga je v avtomobilsko uredništvo revije, vendar je kmalu dobil odpoved. Poleg številnih novih ponudb se je začel ukvarjati z vloganjem in postal uspešen poslovnež in košarkaški ambasador. Poslovnim partnerjem je skušal ponuditi to, kar zna - svetovanje in izobraževanje. Poleg kariere pa je zelo ponosen na svojo družino in na to, da se je naučil v življenju reči ne, četudi so ponudbe zelo mikavne. In še vedno se drži nasvetov pokojnega očeta, da moraš biti do vseh ljudi enak, ne smeš pozabiti, kaj je v življenju res pomembno in se zabavati, saj je življenje le eno.

Tudi ekipa novinarjev devetošolcev (Štefan, Tina, Neža), sicer športnih navdušencev, se je odločila sprejeti učiteljin izziv in ustvarila svoj vlog. Preberite spodnjo kodo in si oglejte izvorni vlog. Sprejmete tudi vi njihov izziv?

Končno je za nami še eno dolgo šolsko leto. Ocene so zaključene, bližajo pa se vroče poletne dni, ki jih najraje preživimo s svojimi prijatelji. Zakaj pa ne bi zdaj spekli ali pa skuhalo še kaj za naš želodec? Zdaj, ko lahko naše skrbi za šolo pustimo (pa čeprav samo za dva meseca), si vzemimo čas za svoje prijatelje, družino in zase. Za eno popoldne si rezervirajte kuhinjo. Povabite svoje prijatelje in si skupaj specite ali pa skuhajte svoje najljubše jedi. Tisti, ki pa ne najdejo svoje strasti v kuhi, pa naj poskrbijo za dobro glasbo in vzdušje. Nazadnje, pa se še najejte.

Veliko nas s kuhanjem začne, ker preprosto nimamo druge izbire. Drugi pa odkrijemo, da je to pravzaprav nekaj, v čemer uživamo in se sprostimo. Čeprav je recepte morda najlažje poiskati kar na internetu, velikokrat raje vzamem kuharsko knjigo moje babi in si pomagam z njenimi recepti, saj to prinese veliko lepih spominov iz otroštva. Najbrž pa se vsi strinjamo, da take hrane, ki jo pripravijo naše babice, ni mogoče točno tako skuhati. Poleg tega že nekaj časa ne uporabljam receptov, ampak raje kuham po občutku in eksperimentiram z okusi. Vedno se to ne obnese, velikokrat pa uspe. Predlagam, da greste v kuhinjo in nekaj skuhate ali pa specite in teko presenetite svojo družino, ki bo brez dvoma vesela.

Nekateri s kuhanjem začnemo, ko nujno rabimo, torej ko nam starši hrane ne morajo več pripravljati. Takrat je najlažje skuhati testenine, za zraven pa neko omako. Seveda pa se vsi naveličamo, če jemo enolično. Zato bomo z vami delili nekaj preprostih receptov za enostavne obroke, pred tem pa še kuharske izkušnje naših učiteljev.

TJAŠA ŠVAB

Kdaj ste začeli kuhati?

Pri dvanajstih letih.

Kaj je bila vaša prva jed, ki ste jo pripravili?

Plāčinke z nutelo.

Kaj najraje kuhate?

Testenine na različne načine.

S kom najraje kuhate?

Sama, saj imam več prostora.

GREGOR JANEŽIČ

Kdaj ste začeli kuhati?

Nekje v srednji šoli.

Kaj je bila vaša prva jed, ki ste jo pripravili?

Zagotovo makaroni s paradižnikovo polivko.

Kaj najraje kuhate?

Ajdovo kašo, velikokrat pa tudi polento.

S kom najraje kuhate?

S hčerko. Približno trikrat na teden.

Kako pridete do receptov ?

Po ustnem izročilu, nikoli pa po internetu.

Ali pripravljate kakšen zanimiv recept?

Polenta s slanino, kaprami in bučnim oljem.

GAL ŠAVS

Kdaj ste začeli kuhati?

Začetek srednje šole.

Kaj je bila vaša prva jed, ki ste jo pripravili?

Špageti carabonara.

Kaj najraje kuhate?

Mesna lazanja.

S kom najraje kuhate?

Sam ali s sestro.

Kako pridete do receptov ?

Učil sem se od mame in sestre.

ANDREJA KOSEC

Kdaj ste začeli kuhati?

Po poroki.

Kaj je bila vaša prva jed, ki ste jo pripravili?

Sestavljena solata s piščančjimi koščki ali pa krompirjevi svaljki, zabeljeni z ocvirki. Ne spomnim se točno. Kuhati sem se naučila s kuharsko knjigo.

Kaj najraje kuhate?

Zelenjavne jedi na različne načine. Rada poskusim kaj novega (npr. pico s polentno osnovo namesto testa).

LOSOS Z KUSKUSOM IN KITAJSKO ZELENJAVNO OMAKO**Sestavine (za dve osebi):**

45 g kuskusa
 200 g lososovega fileja
 limona
 ½ čebule
 olje
 ½ paprike
 ½ bučke
 2 korenja
 4 žlice sojine omake
 1 žlička medu
 20 g arašidov

Postopek:

Segrej pečico na 220 °C. Lososovemu fileju odstrani luske in ga položi na pladenj z peki papirjem. Nato pa ga prelij z malo limoninega soka. Obrni ga, tako da bo koža lososa gledala navzgor in ga daj v pečico za od 15-18 min. Na sesekljaj čebulo in jo popraži v malo olja. Arašide popraži v ponvi. Na reži zelenjavo na tanke koščke in jo dodaj čebuli in nekaj časa mešaj, nato pa jo pokrij. V manjši posodici zmešaj med in sojino omako, ter jo dodaj zelenjavi. Zelenjavo kuhaj še približno 5-10 minut. Med tem skuhaj kuskus po navodilih na embalaži. Ko se zelenjava skuha dodaj še arašide, počakaj da se losos speče in si postreži.

OVSENI KOSMIČI**Sestavine (za dve osebi):**

75 g ovsenih kosmičev
 1 banana
 20 g lešnikov
 zamrznjene maline
 arašidovo maslo
 jogurt
 225 ml vode
 150 ml rastlinskega ali navadnega mleka

Postopek:

Na sesekljaj lešnike. V kuhalni posodi zmešaj ovsene kosmiče, vodo, mleko in lešnike, ter jo postavi na ogenj. Kuhaj, dokler se kaša ne zgosti (cca 5-10min). V posodi zmečkaj banano in ji dodaj približno 2-3 zvrhane žlice jogurta. Odmrzni maline. Kuhane ovsene kosmiče daj v posodo ter na vrh dodaj maline, banano z jogurtom in žličko arašidovega masla.

MALINOV SLADOLED**Sestavine:**

2 banani
 200 g zamrznjenih malin
 med (po želji)
 jogurt

Postopek:

Banani prereži na pol in ju daj v plastično vrečko ter ju zamrzni čez noč. Nato v posodo daj maline, banani, jogurt in med ter vse skupaj zmiksaj s paličnim mešalnikom.

DOMAČA NUTELA**Sestavine:**

200 g lešnikov
 6 žličk kakava v prahu
 ščepec soli
 sladkor
 70-100 ml vrele vode (dodajaj žlico po žlico)

Postopek:

Popraži lešnike v pečici na 180 °C za 10 min. Potem jih še vroče oluči in jih zmelji v električnem mešalniku (blenderju). Najprej se bojo spremenili v moko. Po nekaj minutah dodaj kakav v prahu in nadaljuj z mletjem, dokler se ne spremeni v masleno gostoto. Dodaj kolikor hočeš sladila in sol. Še enkrat zmešaj v električnem mešalniku. Dodajaj vodo žlico po žlico in nadaljuj z mešanjem, dokler ne dobiš zelenega namaza oziroma gostote.

SLADOLEDNA PRESNA TORTA**Sestavine (za podlago):**

- 1 skodelica lešnikov
- 1 skodelica mandljev
- 1 ½ skodelice datljev
- ¼ skodelice kakava v prahu
- 2 žlici kokosovega masla
- 2 žlici vode

Sestavine (za nadev):

- 3 zmrznjene banane
- 1 skodelica datljev
- 2 skodelici indijskih oreščkov
- 2 žlici kokosovega masla
- 1 ¼ skodelice vode
- 2 žlici arašidovega masla

Postopek:

Za podlago: V električnem mešalniku zmešaj lešnike in mandlje, potem postopoma dodajaj še datlje, dokler ni vse lepo sesekljano. Nato dodaj še kakav v prahu, kokosovo maslo in vodo. Mešaj v blenderju toliko časa, dokler ni vse skupaj sprijeto. Obloži tortni pekač premera 25 cm s peki papirjem in dodaj osnovo ter jo dobro potlači.

Za nadev: V blenderju zmešaj vse sestavine, da dobiš gladko maso. Medtem dodajaj vodo, da je masa bolj kremasta. Dobljeno maso enakomerno porazdeli po osnovi, vmes po želji dodajaj še dodatno arašidovo maslo in stopljeno čokolado. Vse skupaj daj v hladilnik čez noč. Preden postrežeš, da se torta malce odtaja (cca 10 min).

BANANINI KUKIJI - BISKVITKI S ČOKOLADO**Sestavine:**

- 220 g mehkega masla
- 240 g sladkorja
- 3 banane
- 1 jajce
- ¼ žličke soli
- 1 žlička ruma

- 450 g moke
- 1,5 žličke pecilnega praška
- 1,5 žličke sode bikarbone
- 250 g čokolade (mlečne ali jedilne)

Postopek:

Pečico segrej na 180 stopinj. Pekač za piškote obloži s papirjem za peko.

Čokolado nareži na centimetrške koščke. Banano olup in pretlači z vilico. Moko zmešaj s pecilnim praškom, sodo bikarbono in soljo. Stepi sladkor in maslo. Dodaj rum in jajce ter dobro premešaj. Dodaj bananin pire in dobro zmešaj. V maso dodaj moko z dodatki in premešaj. Nazadnje dodaj koščke čokolade in premešaj z žlico ali lopatico. Na pekač s čajno žličko nadevaj kupčke testa, med sabo naj bodo razmaknjeni 3 centimetre. Peci 8 – 10 minut – toliko, da se rob biskvita rahlo rjavo obarva. Vzemi iz pečice in pusti še nekaj minut stati na pekaču.

PANNA COTTINA TORTA (24 cm premer modela)**Sestavine:**

- 300 g maslenih keksov
- 60 g masla
- 640 g kisle smetane
- 250 g bele čokolade
- 500–600 g malin (zamrznjenih ali svežih)

Postopek:

Kekse zdrobi in jim primešaj stopljeno maslo. Nato dobljeno maso potlači v tortni model, da dobiš dno. Stopi maline in jih daj polovico na piškotno dno (če so maline preveč tekoče, vmešaj ustrezno količino želatine). Belo čokolado stopi na vodni kopeli in jo nato vmešaj v kisló smetano. Malo manj kot polovico dobljene zmesi prelij čez maline. Nato čez to daj še preostanek malin, čez katere na koncu prelij še ostanek kisle smetane in čokolade. Torto nato postavi v hladilnik za vsaj 5 ur, najbolje čez noč.

Dober tek!

Devetošolci so že raztegnili peruti. Kot ptice selivke bodo jeseni drugje zaživelii drugo življenje. Srednja šola! »Lep let in čim manj turbulenc«, vam učitelji mahamo z nasmehom na obrazu.

Devet let je res hitro minilo. Veliko je lepih in nekaj tudi manj lepih spominov. Želim pa, da se me bodo sošolci spominjali po dobrih dejanjih, pametnih nasvetih, idejah in modrih odločitvah. Izpostavil bi predvsem mojo iskrenost, potrpežljivost, kolegialnost. Iz mojih slabih lastnosti pa upam, da so se česa naučili. Nerad priznam, ampak to so jeza, prehitra užaljenost, nezainteresiranost.

Še danes se spominjam prvega šolskega dne, kot bi se zgodil včeraj. Poln negotovosti, novih pričakovanj in vznemirjenja v meni. Takrat sem mislil, da gremo v šolo zato, da se naučimo brati in pisati. Ampak nam je šola dala še veliko več. Vsaj meni. Spoznal sem veliko ljudi, dobre prijatelje, se naučil, česa ne smem in kaj lahko, da je pametno veliko brati, se izogibati računalniškim aplikacijam, hoditi na sprehode, preživeti čim več časa z družino, se veseliti ... Vse to mi bo verjetno koristilo tudi v nadaljnjem življenju. Kam me bo vodila pot, še ne vem, vem le, da sem zadovoljen s seboj tukaj in zdaj, tudi zavoljo odličnih in poštenih učiteljev na šoli, zvestih prijateljev ter skrbne družine.

Omar Čoragić, 9. a

Še v stilu Vodnika

Ne znam pesniti,
kot Vodnik je to počel,
niti pomisliti,
da pod Moj spomenik podpisati bi se smel.
Vedno rad v šolo sem hodil,
prijateljev kar nekaj imel,
rad v krosu sem vodil,
se veselil, kadar me nihče ni prehitel.
Še danes spominjam se prvega šolskega dne,
v klopi ves radoveden
poslušal, kaj lahko se in kaj ne sme
ter postal učenec zaveden.
Vid najboljši prijatelj je bil,

vedno pripravljen pomagati,
se z mano veselil
in me v najtežjih trenutkih znal pobrati.
Res, da devet let hitro je minilo,
kdo bi mislil si,
da na koncu, se vse na glavo bo obrnilo,
in se težko razšli prav vsi.
Hvala učiteljem za trud,
veliko naučili so me,
čeprav kdaj pa kdaj kdo je bil hud,
ob spominih le nasmehnem se.
Verjetno še po čem drugem spomni se me kdo,
a to naj ostane skrivnost,
ki med nami tlela bo,
zame pa večna bo norost.

Omar Čoragić, 9. a

Letošnje leto je naše zadnje leto na osnovni šoli Bistrica. To leto si bomo vsi zapomnili, saj je malo drugačno od vseh ostalih. Naša generacija na žalost ne more preživeti zadnjih trenutkov skupaj, pač pa smo vsi ločeni po svojih domovih. Na srečo imamo vsi spomine. Spomine našega časa na tej šoli. Čeprav so nekateri slabi, v ospredje pridejo samo najboljše. Spomine iz naših prvih razredov, ki jih odklepamo s pomočjo slik, pa spomine vse do devetega razreda. Upam, da si me bodo tako sošolci zapomnili kot nekoga, ki je skušal pomagati, če je le šlo. Nikoli ne bom pozabila, kako smo prvi šolski dan vsi ponosno zakorakali v šolo. Vsi smo se zelo veselili šole in nestrpnost čakali na prvo uro pouka. Še vedno lahko čutim, kako toplo nas je šola sprejela. V trenutku, ko smo dobili rumene rutice na ramena, sem se počutila, kot da je vse tako, kot mora biti. Čeprav bo to leto naše zadnje in bomo tako vsi vstopili v novo poglavje našega življenja, nikoli ne bom pozabila, kdo me je pomagal pripeljati do tega mesta, kjer sem zdaj. Ne bom pozabila učiteljev in učiteljic, ki so me Meta

naučile in mi dajale pomembne življenjske napotke, najpomembnejši je, da ne moreš vedno dobiti vsega, kar hočeš. Lahko pa prideš do tega, če vložiš veliko truda in dela. Na koncu pa se vse splača. Seveda pa tudi nikoli ne bom pozabila svojih sošolcev in sošolk, ki so omogočili, da vsaka ura mine hitreje. Hvaležna sem za vsak trenutek na tej šoli. Prav tako pa sem hvaležna za vse vrstnike in prijatelje, ki so v mojem življenju že dolgo časa in upam, da se po tem letu ne bomo pozabili.

Meta Mencej, 9. a

Čez pol leta bom zaključil deveti razred. V času šolanja sem doživel veliko dobrih in malo slabih trenutkov. Osnovna šola mi bo ostala v lepem spominu. Kot razred smo bili res povezani, pogrešal bom čisto vsakega posebej. Tudi učitelje. Dali so mi veliko znanja, tako kot starši. Naučil sem se odgovornosti in vztrajnosti. Želim si, da se me moji vrstniki zapomnijo po moji pozitivni energiji po tem, da vedno rad pomagam drugim, kot dobrega prijatelja in najboljšega igralca računalniških iger na šoli.

Z osnovno šolo zapuščam obdobje varnosti, nečesa predvidljivega in se podajam na pot nečesa novega. Nova šola? Kakšni bodo novi sošolci? Bomo povezani kot razred ali si bomo šli na živce? Veliko mojih sošolcev še ne ve, kje bodo nadaljevali šolanje, jaz pa že dolgo vem. Želim si postati računalniški programer. Vpisal se bom na računalniško šolo v Kranju in nato naprej na Fakulteto za računalništvo in informatiko v Ljubljani.

Uživam v igranju računalniških iger in moja služba bo v veliki meri povezana s tem. Vem, da mi šola ne bo dala dovolj znanja, ki ga bom rabil, zato mi je jasno, da bom moral vložiti še ogromno časa v raziskovanje izven šole. Po končanem študiju se nameravam zaposliti ali v Sloveniji ali v tujini. Priznam, da me vleče v Veliko Britanijo. Želim si biti uspešen v svojem poklicu in srečen v življenju.

Najbolj sem hvaležen, da imam prečudovite starše, ki mi

vedno in povsod stojita ob strani in me podpirata v mojih odločitvah in seveda za moj talent tujih jezikov :).

Martin Rek, 9. a

Devet let osnovne šole je prvi in glavni gradnik človekove osebnosti. Z vrstniki se že v 6. letu naših življenj povežemo v skupnost, ki izoblikuje posameznika. Vsak ima svojo nalogo v skupnosti, morda je ravno tvoja, da poučuješ vrstnike z različnimi metodami. Valentin Vodnik je bil v svojem življenju vključen v veliko skupnosti, ki so ga izoblikovale, da je postal, kakršnega se spominjamo še danes. V pesmi Moj spomenik je pokazal, kako je vplival na družbo, zdaj pa smo na vrsti mi. Moje namere v devetih letih poučevanja z vrstniki, sošolci so se več kot spremenile. Ko smo majhni, želimo postati nekaj več, izstopati iz družbe. A z leti kmalu ugotovimo, da smo resnično izstopali iz družbe že poprej. Želim si, da se me vrstniki zapomnijo kot delovno, ambiciozno osebo, hkrati pa tudi osebo, na katero se lahko obrneš, ko imaš težave. Želim si, da ljudje okoli mene vedo, da niso sami, lahko računajo name. Morda moji nasveti niso povsem popolni, a jaz vem, da sem se potrudila po svojih najboljših močeh. V skupnosti se je treba prilagajati, da bi dosegli enak cilj. Večkrat do cilja ne pridemo, ampak nič zato, ponosni smo, da smo ustvarili spomine, napake in uspehe.

Najboljši spomin, ki sem ga v devetih letih doživela, je bilo sočutje. Vsak je poseben, imamo napake. A skupaj smo se jih otresli, če ne fizično, pa le psihično. Naša skupnost 9. a je zelo sočutna in razumljiva do vseh preprek v naših življenjih. Te napake smo včasih uporabili za kakšno potegavščino, ampak pssst! nikomur povedat. Meni najljubši spomin je bil spomin iz petega razreda, saj smo združili naše ideje in ustvarili prelepo presenečenje za našo tedanjo učiteljico Beti Bitežnik. Spomnim se, da smo pred odmorom za malico na učiteljčin rojstni dan vsi nestrpno čakali, da se bo naš plan začel odvijati. Ker imam diabetes in sem bila stara 10, sem se domislila, da bi to malo uporabili. Takrat sem imela na šoli še svojo mami, ki

nam je pomagala pri vsem skupaj. Moja mami je kupila torto za učiteljico, plan pa je bil da se malce poigram z učiteljico in ji rečem, da nujno rabim pomoč pri diabetesu. Seveda je rekla, da grem lahko do svoje mami po pomoč. Plan je bil, da prinesem torto na poti nazaj. Učiteljico je zaskrbelo, da ne bi prišla do pomoči pravočasno, zato je za mano poslala še sošolko Meto, ki mi je kasneje pomagala pri prenosu težke torte. Plan se je odvil še bolje, kot smo mislili in vsi smo bili zadovoljni. Imeli smo odlično zabavo.

Hvaležna sem za to, da sem lahko zaživela kot oseba. Samozavest, ki je potrebna za osebno rast, se mi je z leti bolj in bolj bližala. Za seboj bom zapustila obdobje prvega dela gradnje osebnosti, ki je zelo velik. Hvaležna sem vsem vrstnikom, ki so mi s svojo različnostjo odprli nove poglede na svet.

Tina Stritih, 9. a

Pogled na šolo je danes drugačen. Ne, ni drugačna šola, ampak jaz. Tudi če si govorim, da šole ne maram, se zavedam, da je to le del mojih misli, ki skušajo odgnati vse lepe spomine, ki me preplavijo ob pogledu nanjo. Težko je verjeti, da sem se devet let vsak dan zapored v sončnem vremenu ali pa premražena do kosti povzpela po šolskem stopnišču, da sem po šolskih hodnikih hodila brezskrbno in veselo ali pa prestrašeno in zaskrbljeno, da je šola vsak dan vsrkavala moja čustva in gradila moj svet vseh devet let. In da se zdaj samo še v mezincu držim naziva učenka osnovne šole. Kmalu bom zaključila deveti razred. V času šolanja sem doživela veliko dobrih in slabih trenutkov. Nekaterih se bom spominjala in se jim definitivno nasmejala, ko bom starejša. Nikoli ne bom pozabila šolskih izletov, različnih naravoslovnih in kulturnih dni ter vseh neumnosti, ki so učiteljem povzročale sive lase. Seveda pa se bom spominjala tudi vseh prostih ur, na primer ko učitelj, ki je nadomeščal, ni prišel v učilnico.

Upam, da se me bodo vrstniki spominjali kot prijazno

sošolko, ki je vedno rada pomagala drugim. Vsak od nas ima svoje sanje in cilje. Naslednje leto se bo vsak od nas podal na svojo pot. Pred nami je še kup neprespanih noči, učenja pozno v noč, izčrpanosti po napornem dnevu, utrujajoče vožnje v šolo pa tudi spoznavanje novih prijateljev, zabave in drugih stvari, ki jih preživljajo dijaki v srednji šoli. Vsi učitelji in sošolci so krivi za to, da je moja osnovnošolska izkušnja res lepa. V srcu mi bo ostala za vedno.

Neja Bijelić, 9. b

Ko sem začela obiskovati osnovno šolo, sem si želela, da bi jo hitro zaključila. Kar naenkrat sem že v devetem razredu. Vseh devet let je zelo hitro minilo, saj se je tudi zelo veliko zgodilo. Še sama si ne morem predstavljati, da bo moje naslednje šolsko leto potekalo na drugi šoli, v drugem kraju in da bo vse drugače, česar pa se pravzaprav zelo veselim. Vse bom začela popolnoma na novo. Novi učitelji, novi sošolci, nova prijateljstva. Sama po sebi sem velik optimist, zato ne vidim nobenih ovir, da ne bi mogla uresničiti svojih ciljev. Vedno pa bodo na celotno osnovno šolo ostali spomini, tako sladki kot malo bolj grenki.

Od tretjega razreda obiskujem dramski krožek. V igranju in nastopanju sem v bistvu našla tisto, kar me osrečuje in mi daje samozavest. Nastopala sem na tolikih prereditvah, predstavah in nastopih, da jih ne morem naštetii na vse prste. Mislim, da se me bodo vrstniki

iz osnovne šole zapomnili ravno po tem. Z leti sem seveda prišla do gledališkega krožka, zdaj pa hodim na filmskega, kjer delamo in gledamo filme. Ugotavljam, da se počasi daleč pride, ampak seveda s pravim trudom, vztrajnostjo in samozavestjo. Res si želim, da bo moja naslednja šola imela tudi kak krožek za igranje, saj se v igranju najbolje počutim, pozabim na vse. Sedaj, ko je šola na daljavo, to zelo pogrešam. V prostem času v karanteni sem napisala tudi zgodbo, ki jo počasi prevajam v angleščino. Nikoli ne želim pozabiti, kaj me osrečuje, zato bom to poskušala še dolgo obdržati.

Hvaležna sem vsem učiteljem, ki sem jim »parala živce«. No, upam, da več ali manj v pozitivnem smislu. Hvaležna sem tudi, da so me vsi sprejeli takšno, kakršna sem: od časa do časa trmasta, včasih mogoče malo preveč klepetava. Takšna pač sem. Pomembno je, kaj nosiš v sebi in ne na sebi.

Osnovna šola me je veliko naučila, ker s pravim trudom in pravim odnosom lahko dosežeš vse, kar si želiš. In ravno to mi je motivacija za naprej. Nikoli ne smeš odnehati, pa če je še tako hudo. Pogrešala bom cel razred, saj smo doživeli veliko lepih trenutkov, obenem pa se veselim novega razreda in novih prijateljev. Tako kot pravijo - vse se enkrat konča in prične nekaj novega.

Ana Ribič, 9. a

Moj prvi šolski dan v OŠ Bistrica se je začel malce sramežljivo, saj sem prišla med nove prijatelje in ljudi, ki jih takrat sploh še nisem poznala. Prišla sem v neznane prostore naše šole in takrat me je skrbelo, kako bo potekala moja pot proti devetemu razredu.

Sedaj se mojih že skoraj preteklih devet let zelo dobro spomnim in upam, da jih nikoli v življenju ne bom pozabila. Tako učitelji in drugi zaposleni v šoli, še posebej pa sošolci in prijatelji, ki so me na tej poti spremljali celih devet let, se me bodo spominjali predvsem kot zgovorno in zabavno učenko, ki vedno priskoči na pomoč. Na vsake toliko časa sem dobila občutek, da sem bila pri kakšni stvari preveč zahtevna in natančna, na kar so me sošolci takoj opozorili in sem napake skušala popraviti. Zelo dobro se spomnim svojih prvih korakov po šolskih hodnikih in trenutka, ko sta me učiteljici sprejeli v prvi razred. Najlepši spomini iz šolskih klopi pa so povezani s šolskimi tabori. Nikoli jih ne bom pozabila, saj smo se res zabavali in na vsake toliko časa tudi kaj »ušpičili«. Sicer so učiteljice takoj postale besne, ampak sem prepričana, da tako vsi mi kot tudi učiteljice ne bodo teh trenutkov nikoli pozabile. Na življenjski poti me vsak dan spremlja veselje, radost,

sreča in nešteto spominov. Ker svoje življenje zajemam z veliko žlico, vsak nov dan izkoristim »na polno« in tudi v šoli ni prav nič drugače. Od vsakega dne pouka poskušam odnesti največ, kar se vidi tudi na mojih ocenah v šoli. Celo osnovno šolo so me zaznamovale lepe ocene, ki sem jih s trudom dosegala, prijazni učitelji in učiteljice in pa seveda veselje in smeh, saj pregovor pravi: »Smeh je pol zdravja.«

Za vse, kar mi je izobraževanje v osnovni šoli ponudilo, sem hvaležna, predvsem pa za znanje, ki ga ne bo nikoli preveč. Spomini in znanje za vedno ostanejo v naših srcih in v glavi, materialne dobrine pa se čez čas izgubijo ali pa se razbijejo.

Eva Gros, 9. a

V osnovni šoli Bistrica sem preživel veliko dobrih in slabih trenutkov. V vseh teh letih se je veliko spremenilo. Spoznal sem veliko novih ljudi, sošolcev, učiteljev in tudi to, da nismo vsi enaki in nimamo enakih želja. Tudi šola na daljavo mi bo ostala v spominu in mislim, da bo to zelo vplivalo na moje življenje. Ko bom zapustil osnovno šolo, želim, da se me vrstniki zapomnijo kot osebo, ki je včasih trdo delala, da je dosegla zadani cilj. V vseh letih sem si ustvaril veliko spominov, nekateri so pozitivni, nekateri negativni. K pozitivnim spominom bi lahko štel vse dobre ocene, ki sem jih dobil, vse preigrane igre kart, ki smo jih igrali s sošolci, vse ekskurzije in tabori, vsi športni dosežki, ki sem jih dosegel, včasih sam, včasih z ekipo.

Negativnih spominov skoraj nimam. Spomnim pa se dogodka, ki se je zgodil v drugem razredu. Ne vem, ali bi ga štel med dobre ali slabe, danes se mi ne zdi več tako grozen kot pred sedmimi leti. Bil je običajen šolski dan. Prišel sem v šolo in se začel igrati s sošolci. Potem pa smo dobili idejo, da bi se igrali skrivalnice v razredu. Vse je bilo v redu, dokler se ni zgodila nesreča. Spotaknil sem se in z roko udaril v okno, ki se je takoj za tem razbilo. Bil sem zelo prestrašen in obenem začuden, kako sem lahko

samo z roko razbil steklo okna. Na koncu se je vse dobro končalo, saj je gospod hišnik imel rezervno steklo. Ta dan sem spoznal, da se v učilnici ni pametno igrati skrivalnice ali karkoli drugega, ker lahko kaj poškoduješ. V osnovni šoli sem se naučil veliko stvari, ki mi bodo prišle prav v življenju, za kar sem tudi hvaležen.

Urban Kukovič, 9. b

Upam, da se me bodo vrstniki in ostali učenci osnovne šole Bistrica spominjali kot veselega, zabavnega, prijaznega učenca oziroma sošolca, ki je rad pomagal. Na osnovni šoli Bistrica in podružnični šoli Kovor sem doživel veliko lepih trenutkov: na ekskurzijah, šolah v naravi pa tudi v šoli sami. Eden izmed takih trenutkov je bila pet dnevna šola v naravi v Snoviku. Glavni cilj je bil, da bi se naučili ali pa izboljšali naše znanje v plavanju, a smo počeli tudi veliko drugih zabavnih reči. S sošolci smo igrali družabne igre in tiste, ki smo se jih izmislili sami. Zabavali smo se tudi v bazenu, na pohodu, med igrami, ki smo jih igrali z drugimi učenci. Čeprav letošnje leto ni bilo najlepše, pa je bilo prav tako zanimivo, tudi v šoli, saj smo ugotovili, kako poteka pouk na daljavo, ki v nekaterih delih sveta tako poteka stalno. Ko bom zapustil osnovno šolo, bom za seboj pustil veliko, zanimivo, poučno in pa tudi zabavno in veselo obdobje, v katerem sem se veliko naučil tudi za kasnejše življenje. Hvaležen sem, da smo imeli dobre učitelje, ki so nas veliko naučili in včasih tudi nasmejali, ter za odlične sošolce, s katerimi sem preživel vsa ali pa vsaj del teh devetih let.

Žan Mladenovski, 9. b

Želim in vem, da se me bodo sošolci zapomnili kot poštenega, mirnega fanta, ki ni preveč izstopal. Ponosen sem nase, da sem zelo malokrat zamudil pouk, glede na to, kako daleč imam do šole.

Lepih dogodkov je bilo veliko, preveč, da bi vse napisal. Nekaj so jih pričarali učitelji, nekaj moji najboljši sošolci.

Bili so tako lepi, zabavni trenutki kot tudi težki in neprijetni.

Vesel sem, da zaključujem to obdobje, v katerega sem vložil veliko truda.

Vesel sem za vsa prijateljstva in smeh, ki je odmeval po razredih.

Martin Kavčič, 9. b

Želim, da si me vrstniki zapomnijo kot tistega, ki se je v šoli največ zabaval, kot tistega, zaradi katerega nikoli ni bilo dolgočasno niti med odmorom niti med uro. Čeprav se to marsikomu ne zdi pohvalno, večina temu reče razredni klovn, pa tudi če je temu tako, me enostavno ne briga, saj vsi vejo, da sem ultimativni flegmatik.

Moj najljubši spomin je iz šestega razreda, ko sem imel punco, ki je bila iz sedmega razreda. Vsak dan eno uro pred poukom sva se sestajala pred knjižnico. Bila sva premlada za takšno raziskovanje, a nama ni bilo mar, po pouku sem odhajal takoj domov. »MA KAKŠNA DOMAČA NALOGA,« spustil sem torbo, prosil za kakšen evro in se odpravil na prvi avtobus, da sva šla lahko spet in spet ven.

Zaključujem najbolj pomembno obdobje svojega življenja – temelje svojega znanja, vedenja, razmišljanja. Za življenje sem se naučil, kdo in kaj je oseba, kako se oseba vede, kdo je slab, kdo dober, kdo te želi izkoristiti, koga lahko izkoristiš sam, pa čeprav je to nekaj najslabšega, kar lahko nekomu storiš, še posebej, če se on ali ona tega ne zaveda. Hvaležen sem pa za vse, in če bi imel priložnost, da kaj spremenim, ne bi, ker je vse tako, kot mora biti.

Omar Čoragič, 9. a

Mojih devet let je kar hitro minilo. Dobro se spominim prvega šolskega dne, ki je bil nepozaben. V teh devetih letih pa sem spoznal veliko prijateljev in upam, da z vsemi ostanemo v stiku še naprej. Upam, da me bodo učitelji na

imeli v lepem spominu. Sem prijazen, vesel, rad pomagam. Moji hobiji so jahanje, igranje tenisa in harmonike, v prostem času pa rad hodim tudi v hribe, tečem, kolesarim in se družim s prijatelji. Pozimi tudi smučam. Zelo rad imam živali še posebej konje. Osnovno šolo zaključujem z dobrimi občutki, čeprav smo kdaj učiteljem in učiteljicam povzročali nemalo težav.

Gašper Gros, 9. a

Želim, da se me moji vrstniki spominjajo kot tiho punco s škodranimi lasmi, ki je imela rada likovno in sovražila fiziko.

Moj najljubši spomin je, ko smo imeli prosto uro slovenščine in smo se 'igrali' z živalcami, ki smo jih imeli v razredu. Izpraznili smo naše puščice in naredili nove 'hiške' za morske prašičke. Ribam smo zamenjali vodo in delali male potke za miške. Skakačev se nikoli nismo dotikali, ker se jih vsi bojimo, saj grizejo. Vsem živalicam smo dali ime na po učiteljih. Naslednjo uro smo jih vse imeli na mizah med poukom.

Za seboj sem pustila najlepša leta svojega otroštva, ki sem jih večinoma preživela v šolskih klopeh. Naučila sem se, da z malo truda in koncentracije lahko dobiš odlične ocene. Hvaležna sem z to, da sem do sedaj dokaj uspešno prišla skozi osnovno šolo.

Zoe Sarič, 9. b

Težko verjamem, da sem že v devetem razredu osnovne šole. Čez nekaj mesecev se bomo vpisali na različne srednje šole in poslovili od učiteljev, sošolcev in šole, zato si želim, da si me moji vrstniki zapomnijo po moji ustvarjalnosti. Zaradi pandemije smo bili prikrajšani za stvari, ki bi jih doživeli v osmem in sedaj devetem razredu.

Moj najlepši spomin je disko, ki smo ga imeli v šoli v naravi v Snoviku. Lahko smo predlagali svoje glasbene želje, imeli pa smo tudi šov talentov. Zapuščam veliko življenjsko

obdobje, ki bo za vedno ostal del mene. Hvaležna sem za svoje prijateljice, ki sem jih spoznala v teh devetih letih, izobrazbo in spomine. Naučila sem se, kako je pomembno, da vztrajamo in trdo delamo, da lahko pridemo do uspeha.

Nuša Polajnar, 9. b

Ko zapustim OŠ Bistrica, želim, da si me vrstniki moje generacije zapomnijo kot dobrega, prijaznega, zabavnega sošolca, ki se vedno rad norčuje, zabava in je vedno za hece. Upam, da si me zapomnijo kot dobrega človeka in ne kot nekoga, ki je zamerljiv. Najbolj se bom spominjal izletov, dolgih voženj z avtobusom. Najbolj so mi bile všeč ure likovnega pouka, ko smo poslušali muziko in se ob tem zabavali. Za seboj bom pustil obdobje, ki si ga bom zapomnil za vedno. Obdobje, v katerem me je bilo najbolj strah ocen, učiteljev, napak, ki sem jih naredil pri urah, nalogah. To je obdobje, kjer se mi je praktično življenje začelo. Hvaležen sem za vse veselje, lepe spomine, prijatelje, pohvale učiteljev. Definitivno vas ne bom pozabil.

Nik Plevanč, 9. b

Na bistriški šoli se moje šolanje počasi zaključuje in lahko rečem, da bom pogrešala šolske dni, ki sem jih preživela na tej in kovorski šoli. Eden izmed mojih najljubših spominov so avtobusne vožnje iz ekskurzij, saj smo se lahko vsi iz obeh razredov pogovarjali in se družili. Iz osnovne šole sem odnesla veliko znanja, spoznala dobre prijatelje in se naučila, da je vse možno storiti, če se le dovolj potrudimo in ne obupamo. Čeprav bom osnovnošolske dni pogrešala, se vseeno veselim srednje šole.

Alja Štular, 9. b

Nimam prav posebnega najlepšega spomina iz vseh devetih let, ampak spominjam se kar nekaj lepih trenutkov, ki smo jih preživeli skupaj z mojimi sošolci in prav tako z učitelji, na primer, ko smo imeli proste ure in smo se v

razredu zabavali ali pa, ko smo hodili v šole v naravi. Če pogledam nazaj, šola sploh ni bila tako slaba, že res, da so bili tudi trenutki, ki so bili malo manj zabavni in celo malo težji, ampak smo jih zmogli. Verjetno sem bila tudi sama učiteljem kdaj malo v napoto. Najhuje mi je bilo zjutraj vstati, ko sem vedela, da sprašujejo ali pa pišemo kakšen test.

Želela bi si, da se me učitelji zapomnijo pred vsem po tem, da nisem bila vedno najbolj pridna in delavna učenka, a kljub temu sem vedno prišla do konca in dosegla svoj cilj pri določnem predmetu. Čeprav se že zelo veselim srednje šole se bom verjetno tudi tam kdaj spomnila na to, kako lepo mi je bilo v osnovni šoli tudi takrat, ko sem mislila, da mi nič več ne gre.

Ula Meglič, 9. b

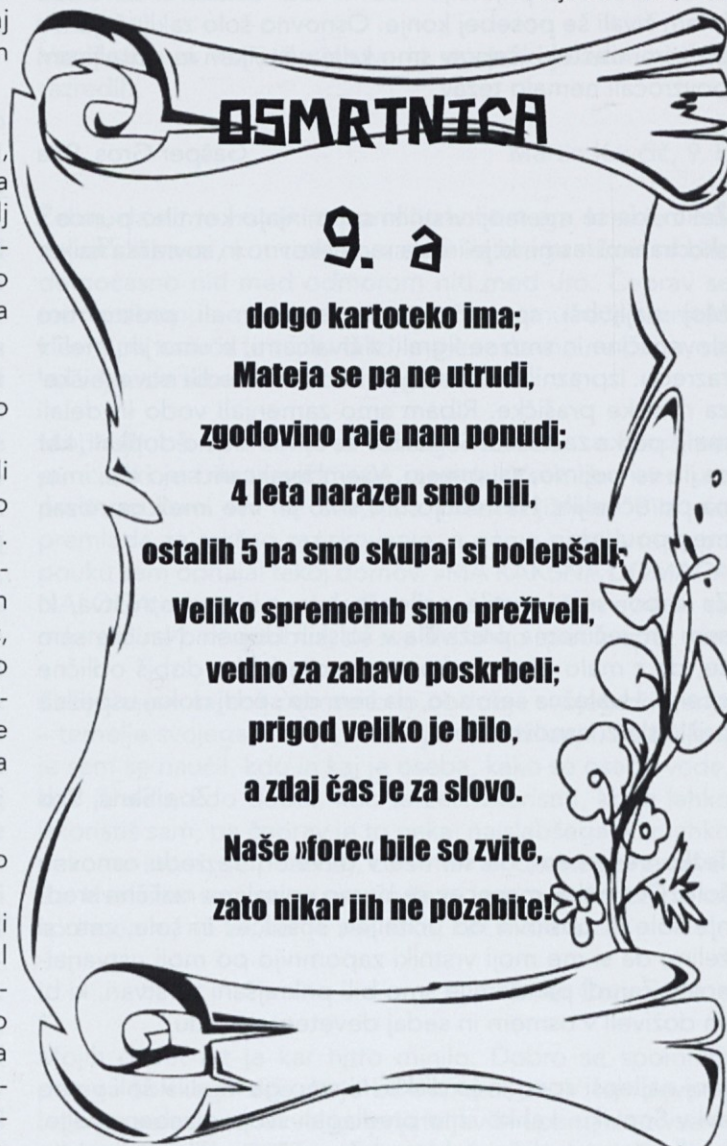
Ob odhodu iz OŠ si želim, da bi se me vrstniki zapomnili po nekaterih mojih dobrih lastnostih. Najlepši spomini so zagotovo šolske ekskurzije, izleti ter seveda šole v naravi. Mislim pa, da če nam bo kljub tej koronski situaciji uspelo izpeljati valetu in končni izlet, bo to tudi eden lepših spominov. Ekskurzije, izleti in šole v naravi so mi bili všeč, ker se mi zdi, da smo se bolj povezali v razredu ter smo videli in spoznali veliko lepega. OŠ je tisto življenjsko obdobje, kjer se naučiš osnov za srednjo šolo ter vso nadaljnje življenje. Hvaležna sem za vse znanje, ki sem ga pridobila ter za spoznavanje prijateljev.

Klara Šlibar, 9. b

Najbolj mi bo v spominu ostal moj prvi šolski dan. Čakali smo na hodniku pred jedilnico, ko nas je ravnatelj poklical in nam nadel rdeče majice. Takrat se je začelo novo obdobje, ki pa se je zelo hitro končalo. V devetih letih smo se naučili veliko stvari in hvaležna sem za vsako oceno, za vsak popisan list papirja, kajti vse to bom enkrat potrebovala v življenju. Upam, da se me bodo vrstniki spominjali, kot se jaz njih - z nasmehom. Najbolj si bom zapom-

nila življenjskih nasvetov učiteljev. Govorili so nam, da so nam vsa vrata odprta, da lahko »premaknemo svet«.

Anja Stržinar, 9. b

Ema

Vid

Omar

Esmā

Jakob

Eva

Gašper

Taj

Štefan

Ben

Meta

Valerij

Martin

Ana

Leon

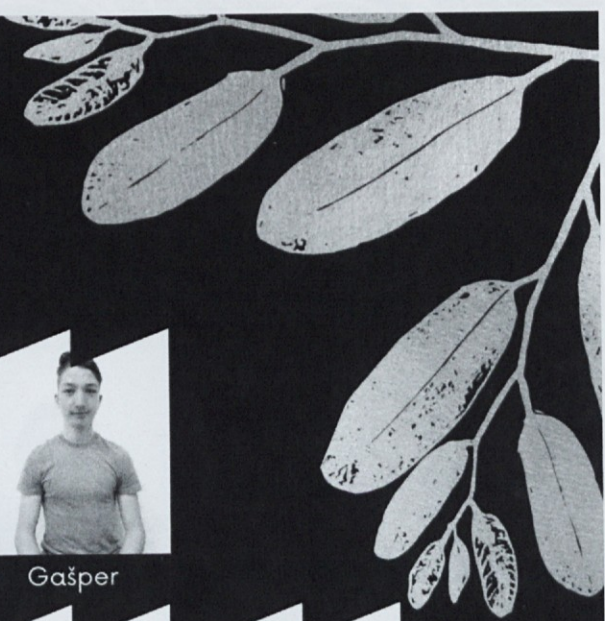
Tina

Neža

Veronika

Samostanica

9.a

ANJA STRŽINAR

ALJA ŠTULAR

*MI SE NE UČIMO ZA ŠOLO,
AMPAK ZA ŽIVLJENJE!*

GAL AHAČIČ

KLARA ŠLIBAR

KLEMEN ALIJANČIČ

EDIN OMERAGIČ

MAKS KODER

MARTIN KAVČIČ

NEJA BIJELIČ

LUCIJA TAVČAR

NUŠA POLAJNAR

ULA MEGLIČ

STELA FABIJAN ŠPILER

URBAN KUKOVIČ

ULLA KAVČIČ

ŽAN MLADENOVSKI

ZOE ANA SARIČ

AŽBE PODREKAR

NIK PLEVANČ

9.B

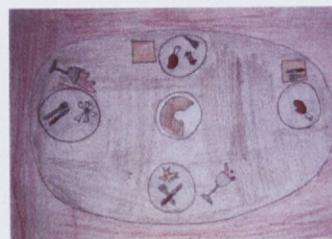
2012-2021

Peter je pobral bob s tal, ga skrbno zavil in v solzah odšel.

Peter se je domov grede ustavil na senožeti, se ulegel in z obrazom v travi zajokal.

Doma ga je pričakala miza z ostanki večerje, ki so jo dobili od Stržinarjevih.

Domače je zanimalo, ali se je naužil dobrot pri Mihčetu.

Pričakala ga je tudi sestra Francka, ki je od njega pričakovala s sladkorjem posut bob. Tega ji je pa lahko dal! Zelo se je razveselila.

Peter je dal edino jed, ki jo je od nas prinesel, svoji dragi Francki. Potem je šel lačen in žalosten spat, domači pa so bili prepričani, da je prišel domov vsega dobrega sit. Ta krivica, ki sem jo storil, me preganja skozi desetletja in najhuje je ob praznikih. Njegovo prikazen vidim pred oknom, kako me brez besed opazuje. Kako obžalujem ...

Strip je nastal ob kulturnem dnevu na temo I. Cankarja. Nastalo je veliko stripovskih okenc in tukaj vidite njihov izbor. Mentorja: M. P. Dolenc in T. Zupančič

